

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JULIA QUINN

Hayal Etmediğin Kadar

Amelia Willoughby kendini bildi bileli Wyndham Dükü'yle nişanlıydı. Evlilik sözleşmeleri imzalandığında sadece altı aylıktı ve hayatının geri kalanını bekleyerek geçirmişti. Thomas Cavendish'in, son derece mağrur ve meşgul dükün, onunla evlenmeye zaman ayırmasını bekleyerek... Ancak Amelia'nın içinde, dükün onu hiç düşünmediğine dair bir şüphe vardı…

Aslında bu doğruydu; Thomas, Amelia'yı düşünmüyordu. Dük bir nişanlısının olması fikrini seviyordu ve Amelia ile evlenmek niyetindeydi… er ya da geç. Ama Thomas müstakbel gelininin göründüğünden çok daha akıllı olduğunu idrak etmeye başladığında, kayıp kuzeninin bir anda ortaya çıkmasıyla tüm dünyası altüst olacaktı. Artık unvanı tehlike altındaydı. Eğer Thomas dük değilse, o zaman Amelia'yla da nişanlı değil demekti. Bu Tanrı tarafından yapılmış zalim bir şaka olmalıydı, çünkü kibirli dük âşık olmuştu… hem de kendi nişanlısına!

"Quinn'in zeki ve eğlenceli bir tarzı var."
Time

"Harika."
Nora Roberts

ISBN 978-9944-82-937-3
9 789944 829373
₺20
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr
facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi

HAYAL ETMEDİĞİN KADAR

Orijinal Adı: Mr. Cavendish, I Presume
Yazarı: Julia Quinn
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Nil Bosna
Editör: Eren Abaka
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Nurhan Seyrekbasan

1. Baskı: Kasım 2014

ISBN: 978 9944 82-937-3

© 2008 Julie Cotler Pottinger

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Hayal Etmediğin Kadar

Julia Quinn

Çeviri
Nil Bosna

epsilon®

Mildred Block Cantor'ın

Aziz Anısına
1920-2008

Herkesin bir Millie Teyzesi olmalı.

Ve ayrıca Paul için ama sanırım nedenini kendime saklayacağım...

Bölüm 1

Amelia Willoughby'nin evlenmemiş olması bir *suçtu.*

En azından annesi böyle söylüyordu. Amelia -ya da daha doğrusu Leydi Amelia- Kont Crowland'ın ikinci kızıydı, bu yüzden kimse hatayı aile şeceresinde bulamazdı. Amelia'nın dış görünüşü, özellikle zevki sağlıklı İngiliz güzellerinden yana olan soylu tabakanın büyük kısmına göre vasatın üstündeydi.

Saçları ortalama bir sarışın tonunda, gözleri grimsi yeşil renkte ve teni güneşten uzak kalmayı unutmadığı sürece açık ve pürüzsüzdü. (Çiller Leydi Amelia'nın dostu sayılmazdı.)

Ayrıca, annesinin sıralamaktan hoşlandığı gibi yeterli bir zekâya sahipti, piyano çalabiliyordu, suluboya resim yapabiliyordu ve (tam burada annesi heyecanla vurgulardı) tüm dişleri yerli yerindeydi.

Daha da iyisi, sözü edilen bu dişler son derece kusursuzdu ama 1818 yılında Beresford Markisi ile *birbirine uygun görülen* Jacinda Lennox için aynı şey söylenemezdi. (Jacinda Lennox'ın annesinin sık sık belirttiği gibi, iki vikont

ve bir kontu geri çevirdikten sonra bu izdivacı gerçekleştirmişti.)

Ancak tüm bu nitelikler, Amelia Willoughby'nin hayatında kesinlikle her şeyin ötesine geçen en önemli konunun yanında sönük kalıyordu ve bu konu Dük Wyndham'la uzun süredir devam eden nişanlılığıydı.

Eğer Amelia, Thomas Cavendish'le sözlenmeseydi (o sıralarda düklüğün meşru varisiydi ve henüz yürümeye başlamıştı), evlenmemiş bir kız olarak yirmi bir yaşına kadar kalmazdı.

Amelia ilk sezonunu Lincolnshire'da geçirmişti, çünkü kimse Londra'ya gitmesine gerek olduğunu düşünmemişti. Ardından bir sonraki sezonunu başkentte geçirmişti, çünkü ablası Elizabeth'in beşikteyken sözlendiği adam on iki yaşındayken hummaya yakalanma talihsizliğine erişip ailesini varissiz ve Elizabeth Willoughby'yi de bekâr bırakarak vefat etmişti.

Bir sonraki sezon -herkes Elizabeth'in nişanlanmasının çok yakın olduğundan neredeyse emindi- Amelia hâlâ dükle nişanlıydı ama yine de Londra'ya gitmişlerdi, çünkü taşrada kalmak utanç verici olacaktı.

Amelia şehirden çok hoşlanıyordu. Konuşmayı seviyordu, dans etmeye bayılıyordu. Eğer biri annesiyle beş dakikadan fazla konuşsaydı -ve Amelia evlenmek için serbest olsaydı- genç kız en azından yarım düzine teklif almış olurdu.

Bu durumda Jacinda Lennox Beresford Markizi değil, hâlâ Jacinda Lennox olurdu. Ve daha da önemlisi, Leydi Crowland ve bütün kızları halen can sıkıcı o küçük kızdan unvan olarak daha üstün olurdu.

Ama diğer yandan, Amelia'nın babasının sık sık dediği gibi hayat her zaman adil olmuyordu. Aslında, nadiren oluyordu. Zavallı adam beş kız evlada sahipti. Beş! Ve prensler kuleye kapatıldığından bu yana* düzenli bir şekilde babadan oğla geçen kontluk unvanı, üstünde hak iddia edecek kayıp bir kuzen ortaya çıkmazsa Kraliyet'e intikal edecekti.

Lord Crowland sık sık karısına, yaptığı manevralar sayesinde beş kızından birinin artık bir evi olduğunu, diğer dört kızını dert etmeleri gerektiğini ama Dük Wyndham'ın da mihraba çok yavaş yürümesi konusunda bir şey yapamayacağını hatırlatıyordu.

Lord Crowland huzur ve sükûneti her şeyden üstün tutardı ancak Anthea Grantham'ı eş olarak almadan önce ciddi bir şekilde düşünmüştü.

Dük Wyndham'ın Amelia ve ailesine verdiği sözden döneceğini düşünen yoktu. Tam tersine, Wyndham Dükü'nün sözünün eri olduğu çok iyi bilinirdi ve eğer Amelia Willoughby'yle evleneceğini söylediyse, Tanrı şahit olsun ki bunu yapardı.

Dük sadece bunu kendisi için uygun zamanda yapmayı tasarlıyordu. Bunun ille de Amelia için uygun zaman olması şart değildi. Veya daha da önemlisi, Amelia'nın annesi için.

Ve işte, Amelia yine Lincolnshire'daydı.

Ve hâlâ Leydi Amelia Willoughby'ydi.

"Ve ben bunu hiç umursamıyorum," dedi Amelia, Lincolnshire Dans Topluluğu'nda Grace Eversleigh konuyu

*Küçük bir çocuk olan 5. Edward ve kardeşi, daha sonradan 3. Richard olarak anılacak olan amcaları tarafından 1483 yılında Londra Kulesi'ne kapatılmıştı. (E.N.)

gündeme getirdiği zaman. Grace Eversleigh, Amelia'nın ablasının en yakın arkadaşı olmasının yanı sıra dul Wyndham Düşesi'nin refakatçisiydi ve bu yüzden müstakbel kocasıyla Amelia'nın hiç fırsat bulamadığı kadar yakın temas içindeydi.

"Ah, hayır," diye çabucak güvence verdi Grace. "Öyle olduğunu ima etmek istemedim."

"Grace'in tek dediği," diye araya girdi Elizabeth, Amelia'ya tuhaf bir bakış atarak, "dük hazretlerinin Belgrave'de en az altı ay kalmayı planladığı oldu. Ve *sen* de dedin ki- "

"Ne dediğimi biliyorum," diye tersledi Amelia, yüzünün kızardığını hissediyordu. Aslında bu tam olarak doğru değildi. Genç kadın söylediklerini kelime kelime tekrarlayamazdı ama eğer bunu denerse şöyle bir şeyin ortaya çıkacağına dair içinde sinsi bir şüphe vardı:

Kesinlikle çok hoş ama ben bundan farklı bir anlam çıkarmamalıyım ve zaten gelecek ay Elizabeth'in düğünü var, bu yüzden ondan önce bir evlilik yapmayı kesinlikle hayal etmiyorum ve kim ne derse desin, dükle evlenmek için acelem yok. Falan filan falan. Dükü pek tanımıyorum. Hâlâ Amelia Willoughby'yim ben, falan filan. Ve ben bunu hiç umursamıyorum.

Bu pek de insanın kafasında yeniden canlandırmak isteyebileceği bir konuşma değildi.

Garip bir sessizliğin ardından Grace boğazını temizleyerek, "Dük bu akşam burada olacağını söyledi," dedi.

"Öyle mi?" diye sordu Amelia, hızla gözlerini Grace'e çevirerek.

Grace evet anlamında başını salladı. "Dükü akşam yemeğinde gördüm. Daha doğrusu, onu gördüğümde biz yemek yiyorduk, o da odadan geçiyordu. Bizimle yemek

yememeyi tercih etti. Sanırım o ve büyükannesi tartışıyorlardı," diyerek ekledi. "Bunu sık sık yaparlar."

Amelia ağzının kenarlarının gerildiğini hissetti. Öfkeyle değil. Sinirlenmemişti bile. Bu her şeyden çok bir boyun eğmeydi. "Sanırım yaşlı düşes benim hakkımda onu sıkıştırıyordu," dedi.

Grace sanki cevap vermek istemiyormuş gibi göründü ama sonunda, "Şey, evet," dedi.

Bu beklenen bir şeydi. Düşes Wyndham'ın, evliliğin gerçekleşmesi için Amelia'nın kendi annesinden daha hevesli olduğu gayet iyi biliniyordu. Ve ayrıca dükün, büyükannesini en iyimser görüşle can sıkıcı bulduğu da iyi biliniyordu ve dükün sırf büyükannesinden kurtulmak için dans topluluğu gecesine katıldığını öğrense Amelia hiç şaşırmazdı.

Aynı zamanda dükün verdiği sözleri ciddiye aldığı iyi bilindiğinden, Amelia onun dans topluluğu gecesinde boy göstereceğinden oldukça emindi. Bu haber gecenin geri kalan kısmının yine şu şekilde geçeceği anlamına geliyordu:

Dük gelecekti, herkes ona bakacaktı, sonra herkes Amelia'ya bakacaktı. Ardından dük yanına gelecek, birkaç dakika tuhaf bir sohbet yapacaklardı. Sonrasında dük, Amelia'yı dansa kaldıracak ve dansları bittiği zaman dük elini öpüp gidecekti.

Muhtemelen başka bir kadınla ilgilenmek için. Farklı türden bir kadınla.

Evlenilmeyecek türden bir kadın.

Bu Amelia'nın üstüne çok düşündüğü bir konu değildi ama bunu yapmaktan kendini alamıyordu. Bir erkekten

evlilikten *önce* sadakat beklenebilir miydi? Bu konu ablasıyla defalarca üzerinde tartıştıkları bir konuydu ve cevap genellikle her zaman üzücü bir şekilde aynıydı:

Hayır. Söz konusu centilmen çocukken sözlenmiş biri olduğunda değil. Sırf babası birkaç on yıl önce bir sözleşme imzaladı diye, bir erkeğin arkadaşlarıyla paylaştığı tüm eğlencelerden vazgeçmesi adil olmazdı. Ancak bir kez tarih belirlendiğinde, bu farklı bir konu olacaktı.

Ya da daha doğrusu, eğer Willoughby'ler Wyndham'a bir tarih belirletmeyi başarabilirlerse, öyle olacaktı.

"Onu göreceğin için pek heyecanlanmış görünmüyorsun," dedi Elizabeth.

Amelia içini çekti. "Değilim. Doğruyu söylemek gerekirse, o uzakta olduğu zaman halimden çok daha memnun oluyorum."

"Ah, dük o kadar da kötü değildir," diye temin etti Grace. "Aslında onu tanıyınca oldukça tatlıdır. "

"Tatlı mı?" Amelia'nın sesi kuşkuyla yankılandı. Adamın gülümsediğini görmüştü ama bir sohbet sırasında asla iki kereden fazla değil. "Wyndham mı?"

"Eh," diye lafı dolandırdı Grace, "belki de biraz abarttım. Ama dük sana iyi bir koca olacak Amelia, sana söz veriyorum. İstediği zaman son derece eğlenceli olur."

Amelia ve Elizabeth ona öylesine inanmaz bir ifadeyle baktılar ki Grace keyifle güldü ve ekledi: "Yalan söylemiyorum! Yemin ederim! Müthiş bir mizah anlayışı vardır."

Amelia, Grace'in iyi niyetli olduğunu biliyordu ama nedense bu onu rahatlatmaya yetmemişti. Kıskanıyor değildi, Wyndham'a âşık olmadığından emindi. Nasıl olabilirdi ki? Adamla nadiren karşılıklı iki çift laf edecek fırsat

buluyordu. Ama yine de Grace Eversleigh'in dükü bu kadar iyi tanımasından rahatsız olmuştu.

Ve Amelia bunu, genellikle içini döküp tüm sırlarını paylaştığı ablası Elizabeth'e söyleyemezdi. Elizabeth'le Grace altı yaşında tanıştıklarından bu yana sıkı dost olmuşlardı. Elizabeth ona aptallık ettiğini söylerdi. Ya da sempatik olmaya çalışan ama acıma gibi görünen o korkunç bakışlarından birini atardı.

Amelia son günlerde buna benzer pek çok bakışa maruz kalıyordu. Genellikle evlilik konusu gündeme geldiğinde. Eğer izin verilseydi, sosyetedeki leydilerin en az yarısından acıyan bakışlar aldığına bahse tutuşurdu. Ve leydilerin hepsinin annelerinden.

"Görevimizi sonbaharda gerçekleştirmeliyiz," dedi Grace birdenbire, gözleri kararlılıkla parıldıyordu. "Amelia ve Wyndham nihayet birbirlerini tanıyacaklar."

"Grace, yapma *lütfen*..." dedi Amelia kızararak. Tanrım, bir *proje* olmak ne utanç vericiydi.

"Eninde sonunda onu tanımak zorunda kalacaksın," dedi Elizabeth.

"Pek sayılmaz," dedi Amelia buruk bir şekilde. " Belgrave'da kaç oda var? İki yüz mü?"

"Yetmiş üç," diye mırıldandı Grace.

"Onu görmeden haftalar geçebilir," diye yanıtladı Amelia. "Yıllar."

"İşte şimdi aptallık ediyorsun," dedi ablası. "Neden yarın benimle Belgrave'e gelmiyorsun? Annemin düşesin bazı kitaplarını iade etmesi gerekiyor diye bir bahane uydurdum, böylece ben de Grace'i ziyaret edecektim. "

Grace biraz şaşkın, Elizabeth'a döndü. "Annen düşesten kitap mı ödünç almıştı?"

"Aslında öyle," diye yanıtladı Elizabeth, sonra mahcup bir tavırla ekledi: "benim isteğimle."

Amelia kaşlarını kaldırdı. "Annem pek okuyan biri değildir. "

"Herhalde bir piyano ödünç alamazdım," diye terslendi Elizabeth.

Amelia'nın görüşüne göre anneleri müzisyen de sayılmazdı ama bunu belirtmeye gerek yoktu, ayrıca konuşmaları aniden durmuştu.

Dük gelmişti.

Amelia'nın sırtı kapıya dönük olabilirdi ama Thomas Cavendish'in toplantı salonuna girdiği anı tam olarak biliyordu, çünkü lanet olsun ki bu Amelia'nın başına daha önce de gelmişti.

Şimdi herkes susuyordu.

Amelia beşe kadar saydı -dükler için ortalama üç saniyeden fazla sessizlik gerektiğini öğreneli çok olmuştu- ve fısıltılar başladı.

Ve şimdi de sanki uyarılmaya ihtiyacı varmış gibi, Elizabeth kaburgalarını dürtüklüyordu.

Ve şimdi -ah, hepsini kafasının içinde görebiliyordu- kalabalık Kızıl Deniz gibi ayrılıyordu ve işte dük aralarından geniş omuzlarıyla, kararlı ve gururlu adımlarla yaklaşıyordu. İşte neredeyse, az kaldı, çok az kaldı-

"Leydi Amelia."

Amelia yüzünü toparladı ve arkasını döndü. "Majesteleri," dedi kendisinden beklendiğini bildiği boş bir tebessümle.

Dük elini tutarak öptü. "Bu akşam çok güzel görünüyorsunuz."

Bunu her defasında söylerdi.

Amelia mırıldanarak teşekkür ettikten sonra, ablasına iltifat etmesini, daha sonra Grace'le konuşmasını sabırla bekledi. "Görüyorum ki büyükannem bu akşam pençelerinden kurtulmanıza izin vermiş."

"Evet," dedi Grace mutlulukla içini çekerek, "ne güzel değil mi?"

Dük gülümsedi ve Amelia onun Grace'e gülümsemesinin toplum içinde sergilediği gülümsemeyle aynı olmadığına dikkat etti. Bu dostane bir gülümsemeydi.

"Bir azizeden farkınız yok Bayan Eversleigh," dedi dük.

Amelia önce düke, sonra Grace'e baktı ve merak etti - *Dük ne düşünüyordu?* Eğer gerçekten Grace'in bir azize olduğunu düşünüyorsa, ona bir çeyiz vermeli ve bir koca bulmalıydı, böylece Grace de hayatının geri kalan kısmını düşesin yanında geçirmek zorunda kalmazdı.

Ama Amelia tabii ki bunu söylemedi, çünkü bir düke kimse böyle şeyler söyleyemezdi.

"Grace bize birkaç ay için köyde yaşamayı planladığınızı söyledi," dedi Elizabeth.

Amelia ablasını tekmelemek istiyordu. Sözlerindeki saklı anlam, madem taşrada kalacak vaktiniz var kardeşimle evlenecek zamanınız da olması gerekir, olmalıydı.

Ve dük mırıldandığında gözlerinde belirsiz de olsa alaycı bir ifade belirdi. "Öyle."

"Ben Kasım ayına kadar oldukça yoğun olacağım," dedi Amelia pat diye, çünkü kendisinin günlerini pencerenin yanında oturup nakış işleyerek, onun yolunu gözleyerek geçirmediğini dükün bilmesi aniden çok önemli gelmişti.

"Öyle mi?" diye mırıldandı dük.

Amelia omuzlarını dikleştirdi. "Öyle."

Dükün sıcak bir mavi tonundaki gözleri hafifçe kısılmıştı. Öfkeyle değil de nüktedan bir şekilde olması daha da kötüydü. Amelia'ya *gülüyordu.* Amelia bunu anlamasının neden bu kadar uzun sürdüğünü bilmiyordu. Tüm bu yıllar boyunca sadece kendisini görmezden geldiğini düşünmüştü-

Ah, aman Tanrım.

"Leydi Amelia," dedi dük, mutlaka kendisini mecbur hissettiğinden olmalı selamlamak için hafifçe başını eğmişti, "bana dans etme şerefini bahşeder misiniz?"

Elizabeth ve Grace, her ikisi de beklenti içinde sakin sakin gülümseyerek ona döndüler. Bu sahneyi hepsi, daha önce de oynamışlardı. Ve hepsi nasıl gelişeceğini de biliyorlardı.

Özellikle de Amelia.

"Hayır," dedi, düşünüp fikrini değiştirmeden önce.

Dük gözlerini kırpıştırdı."Hayır mı?"

"Hayır, teşekkürler demek daha uygun olur sanırım." Ve sevimli sevimli gülümsedi, çünkü kibar olmak istiyordu.

Dük afallamış görünüyordu. "Dans etmek istemiyor musunuz?"

"Bu gece değil, hayır, hiç sanmıyorum." Amelia ablasıyla Grace'e kaçamak bir bakış attı. Donakalmış gibi görünüyorlardı.

Amelia ise kendisini *harika* hissediyordu.

Dükün yanındayken asla hissetmediği şekilde kendisi gibi hissediyordu. Ya da daha sonrasında.

Her şey daima *dükle* alakalıydı. Wyndham şöyle, Wyn-

dham böyle, ah, ülkedeki en yakışıklı dükü parmağını bile oynatmadan yakaladığın için ne kadar *şanslısın.*

Bir seferinde oldukça incelikli mizahının ortaya çıkmasına izin vererek, "Eh, kuşkusuz küçükken çıngırağımı oynatmam gerekti," dediğinde, iki boş bakışla ödüllendirilmiş ve biri, "Nankör çocuk," diye mırıldanmıştı.

Bu sözleri Jacinda yağmur gibi evlenme teklifi almadan üç hafta önce, Jacinda Lennox'un annesi söylemişti.

Amelia genellikle çenesini tutar ve kendisinden beklenen yapardı. Ama şimdi...

Eh, burası Londra değildi, annesi izlemiyordu ve dizginlerin dükün elinde olmasından çok *bıkmıştı.* Amelia kesinlikle şimdiye kadar başka birisini bulabilirdi. Eğlenmiş olabilirdi. Bir erkekle öpüşmüş olabilirdi.

Ah, tamam, *bu* olmazdı. Amelia bir aptal değildi ve itibarına değer verirdi. Ama bunu hayal edebilirdi, oysa daha önce kesinlikle böyle bir zahmete girmemişti.

Ve ardından, bir daha ne zaman böylesine pervasız hissedeceğine dair hiçbir fikri olmadığı için, müstakbel kocasına gülümseyerek konuştu. "Ama siz istiyorsanız, dans etmelisiniz. Size eşlik etmekten mutlu olacak pek çok leydi olduğundan eminim."

"Ama ben sizinle dans etmek istiyorum," dedi dük.

"Belki başka bir sefere," dedi Amelia. En neşeli tebessümüyle. "Hoşça kalın!"

Ve Amelia çekip gitti.

Öylece çekip gitmişti.

Amelia zıplamak istiyordu. Aslında yaptı da. Ama köşeyi döndükten sonra sadece bir kere.

Thomas Cavendish kendisini makul bir adam olarak

düşünmeyi seviyordu, özellikle de yedinci Wyndham Dükü olarak, azametli konumu çok sayıda mantıksız talebe neden olduğundan bu yana. Tamamen zırdeli gibi davranabilir, tepeden tırnağa pembeler giyebilir ve dünyanın üçgen olduğunu ilan edebilirdi ve yüksek sosyete yine de el pençe divan durarak her sözünü can kulağıyla dinlerdi.

Kendi babası altıncı Dük Wyndham, delirmemiş, tamamen pembeler giymemiş ya da dünyayı üçgen ilan etmemişti ama *kesinlikle* son derece mantıksız bir adamdı. İşte Thomas bu nedenle tarafsız mizacıyla, verdiği sözü kutsal tutmasıyla ve kişiliğinin bu yönünü çok kişiye göstermemeyi tercih etmesine rağmen, saçma sapan konularda mizah bulma yeteneğiyle gurur duyuyordu.

Ve bu başına gelen kesinlikle komikti.

Ama Leydi Amelia'nın toplantıdan ayrıldığının haberi salona yayılırken ve başlar ardı ardına kendisine çevrilirken, Thomas mizah ve öfke arasındaki çizginin bir bıçaktan çok da farklı olmadığını anlamaya başlamıştı.

Ve iki misli daha keskindi.

Leydi Elizabeth, düke sanki bir canavara dönüşebilir ve birisini parçalayabilirmiş gibi kayda değer bir dehşetle bakıyordu. Ve Grace -küçük haspa- her an kahkahayı basacakmış gibi görünüyordu.

"Sakın," diye uyardı dük onu.

Grace itaat etti ama güç bela, bu yüzden Thomas, Leydi Elizabeth'a dönerek sordu: "Gidip onu getireyim mi?"

Leydi Elizabeth sessizce baktı.

"Kız kardeşinizi," diye açıklığa kavuşturdu dük.

Hâlâ bir cevap yoktu. Tanrım, bu günlerde hanımlara eğitim bile vermiyorlar mıydı?

"Leydi Amelia'yı," dedi dük vurgulayarak. "Benim müstakbel gelinimi. Biraz önce beni geri çeviren kişiyi."

"Ben buna *geri çevirmek* demezdim," dedi sonunda Elizabeth boğulur gibi.

Thomas tedirgin edecek kadar uzunca bir süre ona baktı, sonra dünyada eksiksiz dürüstlüğüne güvenebileceği birkaç kişiden biri olduğunu uzun zaman önce anladığı Grace'e döndü.

"Gidip onu getireyim mi?"

"Ah, evet," dedi Grace, gözlerinde muzip bir pırıltıyla. "Getirin."

Lanet olası kızın nereye çekip gitmiş olabileceğine kafa yorarken, dükün kaşları hafifçe yukarı kalkmıştı. Aslında binayı terk etmiş olamazdı; ön kapılar doğruca Stamford'daki ana caddeye açılıyordu - tek başına bir kadın için kesinlikle uygun olmayan bir yer. Arka tarafta küçük bir bahçe vardı. Thomas orayı bizzat inceleme fırsatını hiç bulamamıştı ama ona çoğu evlilik teklifinin bahçenin yapraklarla örtülü sınırları içinde yapıldığı söylenmişti.

Teklif burada sadece bir kelime oyunuydu. Çoğu teklif Lincolnshire Dans ve Toplantı Salonu'nun arka bahçesinde olanlardan çok daha giyinik bir durumda yapılırdı.

Ama Thomas'ın Leydi Amelia Willoughby'yle yalnız yakalanmaktan dolayı pek endişesi yoktu. O ufaklık zaten ayağına vurulmuş bir pranga değil miydi? Düğünü daha fazla erteleyemezdi. Amelia'nın annesiyle babasına o yirmi bir yaşına gelinceye kadar bekleyeceğini bildirmişti ve kuşkusuz kız yakında o yaşa gelmiş olacaktı.

Tabii çoktan gelmediyse.

"Seçeneklerim bu şekilde gibi görünüyor," diye mırıl-

dandı Thomas. "Gidip sevgili nişanlımı geri getirebilir, dansa sürükleyebilirim ve toplanan kalabalığa açık bir şekilde benim hükmüm altında olduğunu gösterebilirim."

Grace ona eğlenerek baktı. Elizabeth biraz yeşil renkte görünüyordu.

"Ama o zaman buna önem veriyormuşum gibi görünür," diye devam etti dük.

"Vermiyor musunuz?" diye sordu Grace.

Thomas biraz düşündü. Gururu incinmişti, bu doğruydu ama her şeyden çok eğlenmişti. "Çok fazla değil," diye cevap verdikten sonra Elizabeth nişanlısının ablası olduğu için ekledi: "Affedersiniz."

Elizabeth bitkince başını salladı.

"Öte yandan," dedi dük, "sadece burada kalabilirim. Bir rezalet çıkarmaktan kaçınmış olurum."

"Ah, bence rezalet çoktan çıktı," diye mırıldandı Grace, düke yan yan bakarak.

Thomas aynı şekilde karşılık verdi. "Büyükannemi çekilebilir hale getiren tek varlık olduğun için şanslısın."

Grace, Elizabeth'a döndü. "Anlaşılan işten atılmıyorum."

"Bu bana oldukça cazip gelmesine rağmen hem de," diye ekledi Thomas.

Oysa ikisi de bunun doğru olmadığını biliyordu. Grace'in düşesin yanında çalışmaya devam etmesi için, Thomas gerekirse büyükannesinin ayaklarına bile kapanabilirdi. Neyse ki Grace işi bırakma yönünde hiçbir belirti göstermiyordu.

Yine de eğer gerekirse Thomas bunu yapardı. Ayrıca maaşını da üç katına çıkarırdı. Grace'in büyükannesinin

yanında geçirdiği her an, Thomas'ın geçirmek zorunda kalmadığı bir an demek oluyordu ve doğrusu böyle bir şey için paha biçilemezdi.

Ama şu an konu bu değildi. Büyükannesi güvenli bir şekilde bitişik odada arkadaşlarıyla birlikteydi ve Thomas kesinlikle onlarla tek kelime konuşmadan buradan çıkmaya niyetliydi.

Tabii nişanlısı tamamen farklı bir durumdu.

"Sanırım ona bu zafer için izin vereceğim," dedi Thomas, bir karara vararak. Otoritesini göstermeye ihtiyaç duymuyordu -burada kim sorgulayabilirdi ki?- ama Lincolnshire'lı iyi insanların nişanlısına kapıldığını düşünmeleri fikrinden de özel olarak zevk almıyordu.

Thomas kimseye *kapılmazdı.*

"Çok cömert olduğunuzu söylemeden geçemeyeceğim," dedi Grace, en sinir bozucu tebessümüyle.

Thomas omzunu silkti. Belli belirsiz. "Ben cömert bir adamım."

Elizabeth'in gözleri açıldı, dük onun nefes aldığını duyuyordu ama bunun dışında sessiz kalmaya devam ediyordu.

Söyleyecek söz bulamayan bir kadın. Thomas belki de *onunla* evlenmeliydi.

"Yani şimdi gidiyor musunuz?" diye sordu Grace.

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Hiç de değil. Sizin varlığınızdan her zaman zevk aldığımı biliyorsunuz."

Grace'in dokundurmalarına aynı şekilde karşılık verebilirdi ama daha bunu yapmadan, toplantı salonuyla yan taraftaki koridoru birbirinden ayıran perdenin arkasından

çıkan bir kafa -veya daha ziyade bir kafanın bir kısmı- gözüne ilişti.

Leydi Amelia. Demek o kadar da uzaklara gitmemişti.

"Ben dans etmeye geldim," diye duyurdu Thomas.

"Siz dans etmekten nefret edersiniz," dedi Grace.

"Bu doğru değil. Ben dans etmeye mecbur bırakılmaktan nefret ederim."

"Kardeşimi bulabilirim," dedi Elizabeth çabucak.

"Saçmalamayın. Belli ki o da dans etmeye mecbur bırakılmaktan nefret ediyor. Dans eşim Grace olacak."

"Ben mi?" Grace şaşırmış görünüyordu.

Thomas odanın ön tarafında duran küçük orkestraya işaret verdi. Hemen enstrümanlarını kaldırdılar.

"Sen," dedi Thomas, "burada başka biriyle mi dans edeceğimi düşünüyordun?"

"Elizabeth var," dedi Grace, Thomas onu pistin ortasına doğru götürürken.

"Şaka yapıyorsun sanırım," diye mırıldandı Thomas. Leydi Elizabeth'in rengi, kız kardeşi arkasını dönüp odayı terk ettiğinden bu yana yerine gelmemişti. Dans ederken sergileyeceği çaba muhtemelen bayılmasına yol açardı.

Ayrıca, Elizabeth dükün amacına uygun değildi.

Amelia'ya göz attı, onun hemen perdenin arkasından fırlamamasına şaşırmıştı.

Dük gülümsedi. Sadece biraz.

Ve sonra Amelia'nın nefesini tuttuğunu gördü.

Genç kadın hemen sonra perdenin arkasına doğru eğildi ama dük kaygılanmamıştı. Amelia dans edişlerini seyredecekti. Hem de her bir adımını.

Bölüm 2

Amelia onun ne yapmaya çalıştığını *biliyordu.* Bu kristal kadar berraktı; dük tarafından yönlendiriliyordu. Buna rağmen Amelia, perdenin arkasına saklanmış dükün Grace'le dans etmesini seyrediyordu.

Dük mükemmel dans ederdi. Amelia bu kadarını biliyordu. Onunla defalarca dans etmiş, Londra'daki iki sezon boyunca tüm dansları -kadril, halk dansı, vals- yapmışlardı. Her biri görev bilinciyle yapılan danslardı.

Ama yine de bazen -*bazen*- çok güzel gelmişti. Amelia başkalarının düşüncelerine karşı duyarsız değildi. Elini Londra'nın en gözde bekârının koluna yerleştirmek muhteşem bir şeydi, özellikle de o bekârın sadece ve sadece kendisine ait olduğunu bildiren bir sözleşmeyle bağlı olduğunu bilince.

Dükle ilgili her şey nedense diğer erkeklere kıyasla daha büyük ve daha iyiydi. Zengindi! Unvan sahibiydi! Aptal kızların baygınlık geçirmelerine neden oluyordu!

Amelia kambur ve çift burunlu da doğmuş olsa Tho-

mas Cavendish'in herkesin gözdesi olacağından emindi. Bekâr olan çok sayıda dük yoktu ve Wyndham'ların çoğu Avrupa prensliğine rakip olacak mülk ve paraya sahip olduğu iyi biliniyordu.

Ama majestelerinin sırtı kambur değildi, burnu (şükürler olsun ki bir tane vardı) düzgün ve güzel, yüzünün geri kalan kısmıyla oldukça görkemli bir şekilde orantılıydı. Saçları koyu renkte ve gür, gözleri etkileyici bir maviydi ve eğer arka taraftaki bazı boşlukları gizlemiyorsa, tüm dişleri yerindeydi. Amelia tarafsız bir şekilde söyleyecek olursa, adamın görünümünü yakışıklıdan başka şekilde tanımlamak pek mümkün değildi.

Çekici yönlerinden etkilenmiyor olsa da bunları görmeyecek kadar da kör değildi Amelia. Ve nişanlı olmalarına rağmen, dükü son derece tarafsız bir şekilde değerlendirdiğini düşünüyordu. Öyle olsa gerekti, çünkü kusurlarını tek tek belirlemekte oldukça başarılıydı ve zaman zaman bunları listeleyerek eğleniyordu. Kuşkusuz birkaç ayda bir değişiklikler yaparak.

Bu tamamen adil geliyordu. Biri bu listeyi tesadüfen bulacak olursa Amelia kendini büyük bir sıkıntı içinde bulacağını bildiğinden, listenin mümkün olduğunca *güncel* olmasına özen gösteriyordu.

Amelia her şeyde doğruluğa çok değer verirdi. Onun değerlerine göre, doğruluk maalesef hafife alınan bir erdemdi.

Ama dükle ilgili asıl sorunu, onu değerlendirmenin çok zor olmasıydı. Örneğin, sosyetenin geri kalanından farklı... kendine has, tarif edilemez havası. Düklerin pek becerikli olmaları beklenmezdi. İnce ve sırım gibi olma-

ları gerekiyordu, öyle değilse de tombul, nahoş sesli, sığ görüşlü olurlardı ve eh... bir seferinde Wyndham'ın elleri gözüne ilişmişti. Buluştuklarında genellikle genç adam eldivenli oluyordu ama bir seferinde, nedendir bilinmez, dük eldivenlerini çıkarmıştı ve Amelia kendini o ellerden büyülenmiş halde bulmuştu.

Tanrım, o eller.

Çılgıncaydı ve tuhaftı ama Amelia konuşmadan, muhtemelen ağzı bir karış açık halde orada öylece dururken, bu ellerin yaptığı şeyleri düşünmekten kendini alamamıştı. Çit onarmıştı. Kürek kavramıştı.

Dük beş yüz yıl önce doğmuş olsaydı, mutlaka korkusuz bir şövalye olur, savaşta kılıç sallardı. (Tabii zarif leydisini şefkatle gün batımına doğru götürmediği zamanlarda).

Ve evet, Amelia nişanlısının kişiliğindeki ince noktalara kafa yorarak belki biraz fazla zaman harcıyordu.

Ama öyle bile olsa, şöyle bir bakıp düşündüğünde, dük hakkında pek bir şey bilmiyordu. Unvan sahibi, zengin, yakışıklı - aslında, bunlar hakkında pek bir şey anlatmıyordu. Onunla alakalı bir şeyler daha bilmek istemesinin çok da mantıksız olduğunu sanmıyordu. Ve gerçekte istediği -Amelia sebebini kesin olarak açıklayamazdı- dükün *onunla* alakalı bir şeyler bilmesiydi.

Ya da öğrenmek *istemesi.*

Bilgi alması.

En azından bir soru sorması.

Odanın karşısında bulunan başka birisine bakarak başını sallamasından ziyade, Amelia'nın cevabını dinlemesi.

Amelia buna benzer konulara dikkat etmeye başladığından bu yana, nişanlısı kendisine tam olarak sekiz soru

sormuştu. Yedisi akşamki eğlenceyi beğenip beğenmemesiyle ilgiliydi. Diğeri hava durumuyla alakalı olmuştu.

Dükün âşık olmasını beklemiyordu - Amelia o kadar da hayalperest değildi. Ama ortalama bir zekâsı olan bir erkeğin, evlenmeyi planladığı kadın hakkında en azından bir şeyler bilmek isteyeceğini *düşünüyordu.*

Ama hayır, Thomas Adolphus Horatio Cavendish, son derece saygın Wyndham Dükü, Kesteven, Stowe ve Stamford Kontu, Grenville de Staine Baronu müstakbel karısının çileğe bayılmasıyla ama bezelyeye tahammül edememesiyle pek alakadar görünmüyordu. Amelia'nın toplum içinde hiç şarkı söylemediğini bilmiyordu, canı istediğinde harika suluboya resim yaptığından da haberi yoktu.

Amelia'nın hayatı boyunca Amsterdam'ı ziyaret etmek istediğini bilmiyordu.

Annesinin onu "yeterli zekâya sahip" diye tanımlamasından nefret ettiğini bilmiyordu.

Elizabeth ülkenin öbür ucunda, dört günlük mesafede yaşayan Kont Rothsey'le evlendiği zaman Amelia'nın ablasını çok özleyeceğini bilmiyordu.

Ve dük günün birinde sadece bir soru soracak olursa, hava sıcaklığından başka bir şey hakkında gerçekten görüşünü merak ederek sadece basit bir soru soracak olursa, Amelia'nın *onun* hakkındaki görüşünün inanılmaz biçimde değişeceğini de bilmiyordu.

Ama dük, nişanlısının hakkındaki düşüncelerine önem veriyor gibi görünse de Amelia öyle olmadığından oldukça emindi. Aslında bu Amelia'nın dük hakkında bildiği *yegâne* şeydi.

Elbette...

Amelia kendisine kalkan vazifesi gören kırmızı kadife perdenin aralığından dikkatle baktı ve dükün onun perdenin arkasında durduğunu fark ettiğini elbette biliyordu.

Dükün yüzüne baktı.

Genç adamın Grace'e nasıl baktığını inceledi.

Grace'e nasıl gülümsediğine.

Onun nasıl- Tanrım, yoksa dük *gülüyor muydu*? Onun güldüğünü hiç duymamıştı, hatta bunu yaptığını bile görmemişti.

Amelia'nın şoktan ve biraz da umutsuzluktan dudakları aralanmıştı. Görünüşe göre nişanlısıyla alakalı önemli bir şeyi bilmiyordu.

O Grace Eversleigh'a âşıktı.

Aman ne harika.

Lincolnshire Dans Topluluğu vals yapmazdı - toplantıyı üç ayda bir düzenleyen kurumun yaşlı hanım yöneticileri valsi hâlâ "hızlı" olarak kabul ediyorlardı. Thomas bunun üzücü olduğunu düşünüyordu. Dansın baştan çıkarıcı doğası hiçbir zaman ilgisini çekmemişti - baştan çıkarmak istediği birisiyle vals yapma fırsatı hiç olmamıştı. Ama vals dans partneriyle konuşma fırsatı veriyordu. Şimdi Grace'le halk dansının karmaşık hareketlerini yaparken cümle kurmakta oldukça zorlanıyordu.

"Onu kıskandırmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu Grace, Thomas onu iyi tanımasa cilveli diye düşüneceği bir şekilde gülümsüyordu.

"Saçmalama."

Grace dans gereği yerel bir toprak sahibiyle kol kola girdi. Thomas abartılı bir homurtuyla kendini tutarak Grace

yanına dönünceye kadar bekledi. "Saçmalama," dedi yeniden.

Grace başını yana eğdi. "Benimle daha önce hiç dans etmemiştin."

Thomas bu sefer cevap vermeden önce belli bir süre bekledi. "Seninle dans etme fırsatım ne zaman oldu?"

Grace geri adım attı ve dansın gerektirdiği gibi reverans yaptı ama Thomas onun onaylayarak başını salladığını görmüştü. Thomas yerel toplantılara nadiren katılırdı ve Grace Londra'ya giderken büyükannesine eşlik etmesine rağmen, akşam eğlencelerine pek sık gelmezdi. O zamanlarda bile, şaperonlar ve refakatçilerle birlikte yan taraftaki masada otururdu.

Sıranın ön tarafına doğru ilerlediler, Thomas *olevette* için Grace'in elini tuttu ve beyler sağ taraftan, hanımlar sol taraftan ortadaki koridora doğru ilerlediler.

"Kızgınsın," dedi Grace.

"Hiç de değil."

"Gururun incindi."

"Sadece bir an," diye itiraf etti Thomas.

"Peki şimdi?"

Thomas cevap vermedi. Gerek kalmamıştı. Sıranın sonuna ulaşmışlar ve koridorun yan taraflarında karşılıklı yerlerini almışlardı. Ama kısa bir el çırpma için bir araya geldiklerinde, Grace, "Soruma cevap vermedin," dedi.

Geriye adım attılar, sonra yine bir araya geldiler ve Thomas eğilerek mırıldandı: "Sorumlu olmak hoşuma gidiyor."

Grace buna sanki gülecekmiş gibi görünüyordu.

Thomas ona tembel tembel gülümsedi ve tekrar konuşma fırsatı bulduğunda, "Çok mu şaşırdın?" dedi.

Thomas reverans yaptı, Grace döndü ve ardından gözleri muzipçe parlayarak, "Beni hiçbir zaman şaşırtmıyorsun," dedi.

Thomas güldü ve bir kez daha reverans yapıp dönmek için bir araya geldiklerinde, eğilerek, "Buna hiç uğraşmadım," dedi.

Grace sadece gözlerini devirdi.

Grace şaka kaldıran biriydi. Büyükannesi onu refakatçi olarak işe aldığında, "Evet hanımefendi," ve "Elbette hanımefendi," demeyi bilen bir kişiden daha fazla bir şeyler aradığından kuşkuluydu ama ne olursa olsun, düşes iyi bir seçim yapmıştı. Grace'in bölgeden birinin kızı olması, yıllar önce annesiyle babası hummaya yakalanınca öksüz kalması da güzel bir sürpriz olmuştu. Babası bir taşra toprak sahibiydi ve karısı da o da sevilen kişilerdi. Sonuç olarak, Grace yöredeki tüm ailelerle zaten tanışıyordu ve çoğuyla gerçekten dosttu. Öyle ki bu şimdiki pozisyonu için büyük bir avantaj olmuştu.

Ya da Thomas öyle farz ediyordu. Çoğu zaman büyükannesinin yoluna çıkmamaya çalışıyordu.

Müzik yavaşça sona erdiğinde Thomas kırmızı perdeye şöyle bir göz attı. Nişanlısı ya gitmişti ya da gizlenme sanatında biraz daha beceri kazanmıştı.

"Ona karşı daha nazik olmalısın," dedi Grace dans pistinden ayrılırken eşlik etmesini kabul ederek.

"Beni geri çevirdi," diye hatırlattı Thomas.

Grace sadece omzunu silkti. "Ona karşı daha nazik olmalısın," dedi yeniden. Sonra reverans yaptı ve yanından ayrılarak Thomas'ı böyle bir toplantıda hiç de hoş olmayan bir durumda, tek başına bıraktı.

O nişanlı bir centilmendi ve daha da önemlisi, bu yerel bir toplantıydı ve müstakbel gelin herkesçe tanınıyordu. Yani bu, kızlarını (veya kız kardeşlerini ya da yeğenlerini) düşes olarak hayal edebilecek kişilerin onu yalnız bırakmaları *gerektiği* anlamına geliyordu. Ama ne yazık ki Leydi Amelia onu komşularından tam olarak korumuyordu. Amelia beğenilen biri olmakla birlikte (ve Thomas'ın söyleyebildiği kadarıyla oldukça), her anne nişanlılıkta bir şeylerin ters *gidebileceğini,* dükün bir anda kendini yeniden bekâr *bulabileceğini* aklının bir köşesinde tutardı.

Ya da Thomas böyle duymuştu, tabii genelde böyle fısıltılara kulak misafiri olmazdı. (Bu gerçeği çıtlatana usulca şükretti.)

Ayrıca bekâr bir kızı/kız kardeşi/yeğeni olmayan Lincolnshire sakinleri olsa da, yaltaklanarak gözüne girmek isteyen birileri de hep vardı. Bu son derece yorucuydu. Thomas insanların sadece duymak istediğini *düşündükleri* bir şey söylemediği tek bir gün için kolunu -eh, yani belki bir ayak parmağını- verebilirdi.

Dük olmanın pek çok faydası vardı ama insanların dürüstlüğü bunların arasında değildi.

İşte bu yüzden, Grace küçük dans pistinin kenarında yanından ayrılınca, doğruca kapıya doğru yürüdü.

Daha kesin söylemek gerekirse, *herhangi bir* kapıya doğru. Hangisi olduğu önemli değildi, Thomas sadece dışarı çıkmak istiyordu.

Yirmi saniye sonra Lincolnshire gecesinin soğuk ve kuru havasını soluyarak gecenin geri kalan kısmını düşünüyordu. Thomas eve gitmeyi planlamıştı; büyükannesi dans gecesiyle alakalı onu pusuya düşürmeden önce, sakin bir akşam geçirmek için can atıyordu.

Ama şimdi Stamford'a bir ziyaretin daha yerinde olacağını anlıyordu. Metresi, dul Celeste orada olurdu - akıllı ve ağzı sıkıydı. Anlaşmaları her ikisi için de mükemmelen uygundu. Thomas hediyeler götürüyordu - evinin düzenine ve kocasının ona bıraktığı mütevazı gelire katkısı olacak güzel miktarlarda. Ve Celeste de sadakat beklentisine kapılmadan onunla birlikte oluyordu.

Thomas yönünü bulmak için bir an durdu. Küçük bir ağaç, bir kuş çeşmesi ve budanmış bir gül ağacı vardı... görünüşe bakılırsa caddeye açılan kapıdan *çıkmamıştı*. Ah, evet, bahçe. Hafifçe kaşlarını çatarak, omzunun üzerinden bir göz attı. Toplantı salonuna tekrar girmeden caddeye erişmenin mümkün olup olmadığını bilmiyordu ama- bu noktada tiz bir sesle kendi isminin söylendiğine, bunu *kızı, şart* ve *tanıştırmak* sözcüklerinin takip ettiğine yemin edebilirdi.

Thomas kuş çeşmesinin etrafından dönmek için ilerledi, binanın köşesinden sapmaya niyetliydi ama hırpalanmış gül ağacının yanından geçerken göz ucuyla bir hareket gördüğünü sandı.

Bakmaya niyeti yoktu. Tanrı biliyor ya, bakmak istemiyordu. Bakmak sadece sıkıntıya yol açardı. Bir adamı (veya daha sıklıkla bir kadını) olmaması gereken bir yerde bulmaktan daha tatsız bir şey olamazdı. Ama tabii ki baktı, çünkü bu akşamın gidişatı böyleydi.

Baktı ve bunu yapmamış olmayı diledi.

"Majesteleri."

Leydi Amelia'ydı, kesinlikle hiç olmaması gereken bir yerdeydi.

Thomas duruma nasıl yaklaşacağına karar verirken, ürkütücü bir şekilde ona baktı.

"İçerisi çok havasızdı," dedi Amelia ayağa kalkarken. Taş bir bankta oturuyordu ve kıyafeti- Doğruyu söylemek gerekirse, Thomas elbisesinin ne renk olduğunu hatırlayamamıştı ve ay ışığında kesinlikle emin olamıyordu. Ama görünüşe göre çevresiyle uyumluydu, genç kadını hemen fark edememesinin nedeni de muhtemelen buydu.

Ama bunların hiçbiri önemli değildi. Önemli olan, Amelia'nın tek başına, dışarıda olmasıydı.

Ve Thomas'a aitti.

Kesinlikle böyle bir şey olamazdı.

Eğer yapabilseydi, Amelia daha görkemli bir çıkış yaparak dans salonundan dışarı süzülür ve binadan ayrılırdı ama sinir bozucu ablası meselesi vardı. Ve diğer ablası. Ve annesi. Ve babası. Hepsi harika zaman geçiren diğer üç Willoughby yapmasa da babasının kendi peşinden doğruca kapıdan çıkacağından oldukça emindi.

Bu yüzden Amelia salonunun yan tarafına gitmiş, küçük bir taş banka oturarak ailesinin şenliklerden yorulmasını bekliyordu. Bu yoldan dışarı çıkan olmamıştı. Tam olarak bahçede değildi ve toplantının amacı görmek ve görülmekti - eh, tozlu eski bir bank bu amaca kesinlikle hizmet etmiyordu.

Ama hava çok soğuk değildi, yıldızlar çıkmıştı ve takımyıldızlarını tespit etme konusundaki berbat becerisine rağmen, en azından bakacağı, muhtemelen birkaç dakika oyalanabileceği bir şey vardı.

Ama önce Büyük Ayı'yı, sonra da küçüğü bulmuştu ya da en azından kendisi Küçük Ayı olduğunu düşünüyordu. Ayı takımyıldızları olabilecek üç kümeleşme bulmuştu

-aslında, bunları kim akıl ettiyse, mutlaka soyut konulardan zevk alıyor olmalıydı- ve gördüğü şeyin bir kilise kulesi olduğuna yemin edebilirdi.

Amelia pozisyonunu değiştirdi -kuzeydeki, yeterli hayal gücüyle lazımlığa benzetilebilecek tuhaf şekilli, parlak kümeye daha iyi bakmak için- ama daha gözlerini uygun şekilde kısmadan önce, yanlış anlaşılmayacak şekilde birisinin bahçede gezindiğini duydu.

Bu kişi kimse ona doğru geliyordu.

Ah, ne sıkıcı. Kısa bir süre için burası ona ait olmuştu ve şimdi burada da güvende olmadığı ortaya çıkmıştı.

Amelia kıpırdamadan durarak davetsiz misafirin alandan ayrılmasını bekledi ve derken-

Olamazdı.

Ama tabii ki olmuştu.

Saygıdeğer nişanlısı. Tüm muhteşem görkemiyle bahçedeydi.

Dükün burada ne işi vardı? Amelia salondan ayrılırken, genç adam mutlulukla Grace'le dans ediyordu. Dans sona ermişse bile, ona pistin kenarına kadar eşlik etmesi ve birkaç dakika anlamsız bir sohbete dalması gerekmiyor muydu? Sonra Lincolnshire sosyetesinin nişanlarının bozulabileceğini uman çeşitli üyeleri tarafından etrafı sarılarak birkaç dakika daha konuşacaktı. (Kuşkusuz müstakbel gelin için kötü bir şey arzu edilmemekle birlikte, Amelia'nın başka birisine âşık olarak Gretna'ya kaçma ihtimali birden fazla kişinin hayallerini süslüyordu).

Sanki Amelia'nın evinden kimse fark etmeden kaçılabilirmiş gibi.

Ama anlaşılan majesteleri rekor bir hızla kendini kur-

tarmayı başararak kalabalıktan sıyrılmıştı ve şimdi de sinsi sinsi arka bahçede geziniyordu.

Ah, çok iyi, her zamanki gibi dimdik, uzun boylu ve kendini beğenmiş bir şekilde gururla yürüyordu. Ama öyle bile olsa, kesinlikle sinsice dolaşıyordu ki bu Amelia'nın tek kaşını kaldırmaya layık bir durumdu. İnsan bir dükün kaçışını ön kapıdan yapacak kadar nüfuzlu olduğunu düşünürdü.

"Yalnızsınız," dedi Thomas.

"Öyleyim."

"Dışarıda."

Amelia aptal gibi görünmeden bunu nasıl onaylayacağından emin değildi, bu yüzden sadece gözlerini kırpıştırdı ve adamın bir sonraki yorumunu bekledi.

"Tek başınıza."

Amelia önce sola sonra sağa baktı ve düşünüp fikrini değiştirmeden, "Artık değil," dedi.

Dükün bakışları daha keskinleşti, bunun mümkün olabileceği Amelia'nın hiç aklına gelmezdi. "Sanırım," dedi dük, "itibarınıza gelecek tehlikelerin farkındasınızdır."

Bu sefer dişlerini sıkan Amelia oldu. Ama sadece bir an için. "Birisinin beni bulacağını beklemiyordum," diye yanıtladı.

Thomas bu cevaptan hoşlanmamıştı. Bu kadarı çok açıktı.

"Burası Londra değil," diye devam etti Amelia. "Yanımda kimse olmadan toplantı salonu dışında bir bankta toplumdaki konumumu kaybetmeden oturabilirim. Tabii ki sizin benimle evlenmekten vazgeçmemeniz kaydıyla."

Tanrım. Şimdi de *dük mü* dişlerini sıkıyordu? Kesinlikle iyi bir çift olacaklardı.

"Yine de," diye terslendi Thomas, "müstakbel bir düşesin böyle davranması yakışık almıyor."

"Sizin müstakbel düşesiniz."

"Aynen."

Amelia, midesinin bulanmasıyla karnında kelebekler uçuşması arasında gidip gelmeye başlamıştı ve aslında sersemlemiş mi yoksa korkmuş mu söyleyemezdi. Wyndham soğukkanlı da olsa öfkeli görünüyordu ve Amelia ondan kişisel olarak korkmuyordu -bir kadına vurmayacak kadar centilmen biriydi- ancak isterse, hayatını oldukça çekilmez hale getirebileceğini biliyordu.

Amelia hatırlayabildiği kadarıyla, üstünde iz bırakan en eski anıda bu adam (o zamanlar çocuktu) ondan sorumluydu. Amelia'nın hayatı, oldukça basit bir şekilde ve hiç tartışmasız dükün etrafında dönüyordu.

Thomas konuşmuş, Amelia dinlemişti.

Thomas çağırdığında, Amelia fırlamıştı.

Thomas bir odaya girmiş, Amelia sevinçle gülümsemişti.

Ve en önemlisi, bu fırsat için mutlu olmuştu. Amelia *şanslı* bir kızdı ve adamın söylediği her şeyi kabul etmesi gerekiyordu.

Tabii -ve Thomas en çok bu konuda kalbini kırıyordu- Amelia ile çok nadir konuşmasının dışında. Neredeyse Thomas onu hiç çağırmamıştı - Amelia'dan ne isteyebilirdi ki? Ve odaya girdiği zaman gülümsemekten artık Amelia vazgeçmişti, çünkü dük asla ondan tarafa bakmıyordu.

Ama tam şu anda...

Amelia sanki gözlerinin buz gibi baktıklarını fark etmemiş gibi, sakin sakin gülümseyerek dükün yüzüne baktı.

Thomas o anda onu *fark etti*.

Ve ardından, açıklanamaz bir şekilde değişti. Birdenbire. İçinde bir şeyler yumuşamıştı, dükün dudakları kıvrıldı ve Amelia sanki Tanrı'nın lütfuyla kucağına düşmüş paha biçilemez bir hazineymiş gibi ona baktı.

Genç bir leydiyi bu kadar *fazla* huzursuz etmek yeterdi.

"Sizi ihmal ettim," dedi Thomas.

Amelia gözlerini kırpıştırdı. Üç kere. "Anlayamadım?"

Dük elini tutarak dudaklarına götürdü. "Sizi ihmal ettim," dedi yeniden, sesi gecenin içinde eriyordu. "Hiç iyi bir şey yapmadım."

Amelia'nın dudakları aralandı, koluna bir şeyler yapması gerektiği halde (kolunu yan tarafına indirmeliydi), ağzı bir karış açık, aptal gibi kalakalmış, merak ediyordu. Acaba dük neden...

Eh, doğruyu söylemek gerekirse, Amelia sadece *neden* diye merak ediyordu.

"Şimdi dans edelim mi?" diye mırıldandı Thomas.

Amelia ona dikkatle baktı. Bu adam ne yapmaya çalışıyordu?

"Zor bir soru değil," dedi Thomas bir tebessümle, hafifçe eliyle genç kadını yanına çekti. "Evet... ya da hayır."

Amelia nefesini tuttu.

"Ya da evet," dedi Thomas, boştaki eli Amelia'nın belindeki yerini bulurken kıkır kıkır gülüyordu. Dudaklarını Amelia'nın kulağına yaklaştırdı, pek değmiyordu ama sözcükler tenine öpücük gibi gelecek kadar yakındı. "Evet hemen hemen her zaman doğru cevaptır. "

Adam biraz baskı uyguladı ve yavaş yavaş... usulca... dans etmeye başladılar. "Ve benimle olduğunuzda," diye

fısıldadı dük, sonunda dudakları kulağına değerek, "her zaman öyledir."

Dük onu baştan çıkarıyordu. Amelia bunu eşit ölçüde heyecan ve şaşkınlıkla fark etti. Sebebini hayal edemiyordu; daha önce en ufak bir şekilde böyle bir eğilim göstermemişti. Bu da kasıtlıydı. Cephanesindeki her silahı ya da en azından toplum içinde kabul edilebilir olan her şeyi ortaya sürüyordu.

Ve bunu başarıyordu. Amelia onun sinsice hedefleri olduğunu biliyordu -kendisinin bir gecede karşı konulamaz hale dönüşmediğinden oldukça emindi- ama yine de vücudu karıncalanıyordu, nefes aldığı zaman (gerektiği kadar sık olmasa da) vücudu hafifliyor ve uçuyormuş gibi hissediyordu ve erkekle kadın arasındaki ilişkiyi pek bilmiyor olabilirdi ama bir şeyi biliyordu ki...

Thomas onu aptallaştırıyordu.

Beyni hâlâ çalışıyordu, düşünceleri genellikle eksiksizdi ama Thomas'ın bunu anlamasına imkân yoktu, çünkü Amelia'nın tek yapabildiği, elini hareket ettirip sırtına baskı yapması için gözleriyle yalvararak sevdalı bir buzağı gibi ona bakmak oldu.

Amelia ona yaslanmak istiyordu. Düke sokulmak istiyordu.

Thomas elini tuttuğundan bu yana tek kelime etmiş miydi?

"Gözlerinizin ne kadar güzel olduğunu hiç fark etmemiştim," dedi adam usulca. Amelia, çünkü bakma zahmetine hiç girmedin demek ve *sonra* da ay ışığında rengini görmesinin pek mümkün olmadığına işaret etmek *istiyordu.*

Ama bunun yerine bir aptal gibi gülümseyerek başını düke doğru kaldırdı... Sadece belki kendisini öpmeyi düşünüyor diye... Ah, Amelia kesinlikle izin verecekti.

Ve sonra dük yaptı. Bugüne kadar tarihte en sevecen, en saygılı ve en romantik olabilecek şekilde Thomas dudaklarını Amelia'nın dudaklarına değdirdi. Bunda Amelia'nın bir öpücük olarak hayal edebileceği her şey vardı. Tatlıydı, nazikti, her tarafını hararet kaplamıştı ve sonunda kendini tutamayarak içini çekti.

"Çok tatlı," diye mırıldandı Thomas ve Amelia kollarını onun boynuna doladığını fark etti. Thomas onun bu hevesli haline gülerek ellerini aşağı indirip en ayıp şekilde kalçasını kavradı.

Amelia hafifçe tiz bir ses çıkararak kıvranınca, Thomas'ın kavrayışı sıkılaştı ve nefes alışı değişti.

Artık dükün öpüşü de değişmişti.

Bölüm 3

Öpüşü tabii ki onu avucunun içine almaya yönelikti ama *bu* hoş bir sürpriz olmuştu.

Leydi Amelia oldukça tatlıydı ve Thomas onun kalçalarını son derece tahrik edici buluyordu, öyle ki aklı şimdiden başka yerlerini merak ediyor, ellerini çok hafifçe aşağılarda dolaştırıyor, uyluklarının arasından geçiriyor, başparmağı yukarı doğru çıkıyordu...

Tanrım, bu kızla gerçekten bir tarih belirlemeyi düşünmesi gerekiyordu.

Öpüşünü derinleştirdi, Amelia'nın şaşkınlıkla hafifçe bağırmasının keyfini çıkararak onu kuvvetle daha yakınına çekti. Ona sokulunca Amelia kendisini harika hissetti, tüm kıvrımları yumuşamış, kasları esnek bir hal almıştı. Amelia ata binmeyi seviyordu; Thomas bunu bir yerlerden duymuştu. "Çok güzelsin," diye mırıldandı, ata binerken Amelia'nın bacaklarını iki yana açarak binip binmediğini merak ediyordu.

Ama hayal gücünün daha fazla ileri gitmesine izin ver-

menin zamanı -ve kesinlikle yeri- değildi. Bu yüzden, Amelia'nın küçük isyanını bastırdığından emin olarak, elini biraz yanağında dolaştırdıktan sonra yan tarafına indirdi Thomas.

Amelia sanki biraz önce başına ne geldiğinden pek emin değilmiş gibi, sersemlemiş bir ifadeyle ona baktı.

"Size içeriye kadar eşlik edeyim mi?" diye sordu dük.

Amelia başını iki yana salladı. Boğazını temizledi ve sonunda konuştu: "Siz buradan ayrılmıyor muydunuz?"

"Sizi burada bırakamam."

"İçeriye kendi başıma gidebilirim."

Dük ona kuşkuyla bakmış olmalıydı, çünkü Amelia, "Binadan içeri girerken isterseniz beni izleyebilirsiniz," dedi.

"Neden benimle görünmek istemiyorsunuz?" diye mırıldandı Thomas. "Çok geçmeden kocanız olacağım."

"Olacak mısınız?"

Thomas o sersemlemiş tutkulu kişinin nereye gittiğini merak etti, çünkü Amelia şimdi berrak ve keskin gözlerle bakıyordu. "Sözümden kuşku mu duyuyorsunuz?" diye sordu genç adam, sesinde duygularını belli etmeyerek.

"Asla duymuyorum." Amelia bir adım uzaklaştı ama bu bir geri çekilme hareketi değildi. Daha ziyade bir işaretti - genç kadın etkisinden çıkmıştı.

"Peki o zaman ne demek istediniz?"

Amelia dönerek gülümsedi. "Tabii ki benim kocam olacaksınız. Benim sorguladığım, 'çok geçmeden' kısmıydı."

Thomas uzun süre gözlerini ona dikerek dikkatle baktıktan sonra, "Bunu hiçbir zaman açıkça konuşmadık, yani sizle ben," dedi.

"Doğru."

Amelia göründüğünden daha zekiydi. Bu iyi bir şey, diye karar verdi Thomas. Zaman zaman can sıkıcı ama genel olarak faydalıydı. "Kaç yaşındasınız?" diye sordu.

Amelia'nın gözleri açıldı. "Bilmiyor musunuz?"

Ah, lanet olsun. Böyle şeylere kadınlar ateş püskürmeye hazır olurlardı. "Hayır bilmiyorum," dedi Thomas.

"Yirmi bir yaşındayım." Sonra Amelia hafifçe alayla eğilerek reverans yaptı. "Aslında evde kaldım."

"Ah, lütfen."

"Annem umudunu yitiriyor."

Thomas, genç kıza baktı. "Her şeye burnunu sokan sevimsiz kadın."

Amelia hakaretten memnun görünüyordu. "Evet."

"Sizi tekrar öpmem gerek," dedi Thomas, deneyimli ve kibirli bir ifadeyle kaşını kaldırarak.

Amelia'nın buna cevap yetiştirecek kadar tecrübeli olmaması Thomas'ı oldukça memnun eden bir durumdu. Hafifçe sırıtarak öne eğildi. "Sizi öptüğüm zaman sesiniz çıkmıyor."

Amelia öfkeyle soluğunu tuttu.

"Size hakaret ettiğim zaman da sesiniz çıkmıyor," dedi Thomas, "ama işin garibi, ben bunu çok eğlenceli bulmuyorum."

"Tahammül edilmez birisiniz," diye inledi Amelia.

"Ama gene de çıktılar," diye göğüs geçirdi Thomas. "Sözcükler. Dudaklarından. "

"Ben gidiyorum," dedi Amelia. Gizlice tekrar dans salonuna girmek için döndü ama Thomas çok hızlıydı ve daha kaçamadan kolunu onun koluna geçirdi. Dışarıdan

gören biri nazik bir tutuş olduğunu düşünürdü ama elini Amelia'nın elinin üstüne koymaktan ziyade kavramıştı.

Amelia olduğu yere mıhlanmıştı.

"Size eşlik edeceğim," dedi Thomas bir tebessümle.

Amelia ona ters bir bakış attı ama itiraz etmedi. Thomas elini okşayarak, rahatlatıcı veya küçümseyici olup olmadığına onun karar vermesini istedi. "Gidelim mi?" diye mırıldandı ve birlikte yeniden içeri girdiler.

Gece açık bir şekilde sona eriyordu. Thomas müzisyenlerin enstrümanlarını bıraktıklarını ve kalabalığın biraz azalmış olduğunu fark etti. Grace ve düşes görünürde yoktu.

Amelia'nın annesiyle babası uzak bir köşede, yerel bir toprak sahibiyle sohbet ediyorlardı, bu yüzden Thomas onu piste doğru yönlendirdi, ilerlerken selamlayanlara başını sallayarak karşılık veriyordu ama duraklamaya niyeti yoktu.

Sonra müstakbel gelini konuştu. Usulca, sadece Thomas'ın duyacağı şekilde. Ama soruda çarpıcı bir şeyler vardı.

"Bir odaya her girişinizde dünyanın dönmeyi kesmesinden bıkmadınız mı?"

Thomas ayaklarının hareketsiz kaldığını hissederek Amelia'ya baktı. Şimdi yeşil olduğunu görebildiği gözleri iyice açılmıştı. Ama Thomas o gözlerin derinliklerinde alay görmedi. Garezden değil, sadece meraktan sorulmuş dürüst bir soruydu.

Derinlerdeki düşüncelerini birisine açmak yaptığı bir şey değildi ama Thomas o anda dayanılmaz şekilde bıkkın ve kendisi olmaktan biraz yorgun hissediyordu. Bu yüzden yavaşça başını salladı ve, "Her gün her dakika," dedi.

Uzun saatler sonra, Thomas merdivenlerden Belgrave Şatosu'ndaki yatak odasına doğru çıkıyordu. Yorulmuştu. Ve morali bozuktu. Veya tam olarak kötü değilse bile, kesinlikle iyi değildi. Sabırsız hissediyordu, daha çok da kendisine karşı. Akşamın büyük kısmını Leydi Amelia'yla yaptığı can sıkıcı konuşmaların üstüne kafa yorarak geçirmişti - daha önce ona hiç bu kadar zaman harcamamıştı.

Ama başlangıçta niyet ettiği gibi dans gecesinden doğruca eve gelmek yerine, Stamford'a Celeste'i ziyarete gitmişti. Ancak oraya gittiğinde kapısını çalmamıştı. Aslında Thomas'ın tüm düşünebildiği kadınla *konuşması* gerektiğiydi, çünkü onunla bu türden bir arkadaşlıkları vardı; Celeste ünlü bir aktris veya şarkıcı değildi, doğru düzgün bir duldu.

Ve böylece iki tekerlekli at arabasında, evin önünde en az on dakika orada beklemişti. Sonunda Thomas kendini aptal gibi hissederek oradan ayrılmıştı. Şehre doğru gitmişti. Kimseyi tanımadığı bir handa durarak bir bira içmişti. Aslında, bu yalnızlık Thomas'ın oldukça hoşuna gitmişti. Bir soru ya da iyilik için veya Tanrı yardımcısı olsun, bir iltifat için yanına yanaşan kimse olmadan, kutsanmış bir yalnızlık ve huzur.

Thomas birasını yavaş yavaş tüketmiş, bir saat boyunca hiçbir şey yapmadan etrafını izlemiş, sonra da saatin mantıksız bir şekilde geç olduğunu fark ederek eve dönmüştü.

Genç adam esnedi. Yatağı inanılmaz rahattı ve bunu iyi kullanmayı planlıyordu. Muhtemelen öğlene kadar.

Geldiğinde Belgrave sessizdi. Hizmetkârlar çoktan yatmıştı ve görünüşe göre büyükannesi de öyle yapmıştı.

Tanrı'ya şükür.

Düşesi sevmesi bekleniyordu. Bu teoride olandı, çünkü Thomas onu kesinlikle *sevmiyordu*. Kaldı ki yaşlı duldan kimse hoşlanmıyordu. Aslında büyükannesine biraz sadakat borçlu olması gerekirdi. Onun doğurduğu oğlun evlendiği kadın kendisini doğurmuştu. Başka hiçbir şey olmasa bile, var olmasına katkıda bulunduğu için takdir etmesi gerekirdi.

Ama bunun ötesinde, Thomas düşese karşı muhabbet beslemek için başka hiçbir neden göremiyordu. Augusta Elizabeth Candida Debenham Cavendish, kibarca söylemek gerekirse, pek de hoş biri değildi.

Onu uzun zaman önce tanıyan insanlardan, en azından bir zamanlar bu kadar *düşmanca* olmadığı konusunda hikâyeler duymuştu. Ama bu kendisi doğmadan çok önceydi, üç oğlundan ikisi ölmeden, en büyük oğlu kocasını alan aynı hummadan ve bir sonraki oğlu İrlanda açıklarında bir gemi kazasında ölmeden önceydi.

Thomas'ın babası, sağlıklı iki ağabeyi varken dük olmayı hiçbir zaman beklememişti. Kader gerçekten kaypaktı.

Thomas eliyle ağzını kapama zahmetine girmeden esnedi ve sessizce koridordan geçerek merdivenlere yöneldi. Ve sonra büyük bir şaşkınlıkla gördü ki-

"Grace?"

Grace şaşkınlıkla tiz bir ses çıkararak son basamakta tökezledi. Thomas refleks olarak öne fırlayıp, dengesini bulana kadar kolunu tuttu.

"Lordum," dedi Grace, inanılmaz yorgun bir sesle.

Thomas geri adım atarak merakla onu süzdü. Uzun zamandan bu yana evdeyken unvanları kullanmaktan vazgeçmişlerdi. Aslında Grace adını kullanan birkaç kişiden

biriydi. "Bu saatte neden uyanıksın?" diye sordu. "Saat ikiyi geçmiş olmalı."

"Aslında üçü geçti," diye içini çekti Grace.

Thomas bir an ona baktı, onun gecenin bu saatinde ayakta olması için büyükannesinin ne yapmış olabileceğini hayal etmeye çalışıyordu. Thomas bunu düşünmeye bile korkuyordu; ne yaptığını ancak Tanrı bilebilirdi. "Grace?" diye sordu usulca, çünkü zavallı kız gerçekten bitkin görünüyordu.

Grace hafifçe başını sallayarak gözlerini kırpıştırdı. "Özür dilerim, ne demiştin?"

"Neden bu saatte etrafta geziniyorsun?"

"Büyükannen kendisini iyi hissetmiyor," dedi Grace hüzünle gülümseyerek. Ve sonra birdenbire ekledi: "Eve geç gelmişsin."

"Stamford'da işim vardı," dedi Thomas sertçe. Grace'i tek gerçek dostu olarak kabul ediyordu ama yine de o tepeden tırnağa kadar bir leydiydi ve onun yanında asla Celeste'den bahsederek hakaret edemezdi.

Ayrıca, Thomas kararsızlığı nedeniyle kendine hâlâ oldukça kızgındı. Madem geri dönecekti, hangi akla hizmet Stamford'a kadar onca yolu gitmişti?

Grace boğazını temizledi. "Biz... heyecanlı bir akşam geçirdik," dedi ve neredeyse istemeye istemeye ekledi: "Haydutlar tarafından yolumuz kesildi."

"Tanrım," diye bağırdı Thomas, ona daha yakından bakarak. "Sen iyi misin? Büyükannem iyi mi?"

"İkimiz de zarar görmedik," diye temin etti Grace, "gerçi sürücümüzün başında kötü bir yumru var. Ona iyileşmesi için üç gün izin verme cüretinde bulundum."

"Elbette," dedi Thomas ama için için kendini azarlıyordu. Onların yalnız yolculuk yapmalarına izin vermemeliydi. Geç döndüklerini fark etmiş olmalıydı. Peki ya Willoughby'ler? Onların arabasının yolunun kesilme ihtimali yoktu; aksi yöne gitmişlerdi. Ama yine de içine sinmemişti. "Özür dilemem gerekiyor," dedi. "Arabaya eşlik etmesi için birden fazla atlı uşak almanızda ısrar etmeliydim."

"Saçmalama," diye yanıtladı Grace."Bu senin hatan değil. Kim düşünürdü ki-" Başını iki yana salladı. "Bir zarar görmedik. Tek önemli olan da bu."

"Ne aldılar?" diye sordu Thomas, çünkü bu bariz bir soru gibi görünüyordu.

"Fazla bir şey değil," dedi Grace umursamazca, sanki durumu mümkün mertebe en aza indirmeye çalışıyordu. "Benden hiçbir şey almadılar. Çok zengin bir kadın olmadığım belliydi sanırım."

"Büyükannem küplere binmiştir."

"Biraz altüst oldu," diye kabul etti Grace.

Thomas neredeyse güldü. Yersiz ve kabaydı, bunu biliyordu ama durumu olduğundan hafif gösteren böyle ifadelere hep bayılırdı. "Zümrütlerini takmıştı, değil mi?" Başını iki yana salladı. "Yaşlı yarasa o taşlara gülünç biçimde düşkün."

"Aslında zümrütleri kurtardı," diye yanıtladı Grace, Thomas onun yorgunluktan bitkin olduğunu anlamıştı, çünkü büyükannesine yaşlı yarasa dediği için kendisini paylamamıştı. "Onları koltuk minderinin altına sakladı."

Thomas istemese de etkilenmişti. "Öyle mi yaptı?"

"Ben yaptım," diye düzeltti Grace. "Adamlar aracımıza gelmeden önce bana verdi."

Grace'in becerikliliğine gülümsedi ve ardından, alışılmadık tuhaf bir sessizlikten sonra, "Neden ayakta olduğunu ve bu kadar geç vakte kaldığını söylemedin. Kuşkusuz dinlenmek senin de hakkın."

Grace kem küm ederek Thomas'ı merak içinde bıraktı. Genç kadın en sonunda itiraf etti, "Büyükannenin tuhaf bir isteği var."

"Onun bütün istekleri tuhaftır," diye yanıtladı hemen Thomas.

"Hayır, bu seferki... şey..." Grace bezmiş bir ifadeyle soluğunu verdi. "Galeriden bir resmi indirmeme yardım etmek isteyeceğini hiç sanmıyorum."

Thomas bunu beklemiyordu. "Bir resim," diye tekrarladı.

Grace başını sallayarak onayladı.

"Galeriden."

Grace yine başını salladı.

Thomas hayal etmeye çalıştı... sonra vaz geçti. "Mütevazı ölçülerde kare olanlardan birini istediğini sanmıyorum."

Grace zorlukla gülümseyerek baktı.

"Meyve kâseli olan mı?" diye sordu Thomas.

"Hayır."

Tanrım, büyükannesi sonunda çıldırmıştı. Aslında bu iyi bir şeydi. Belki de Thomas onu bir akıl hastanesine kapatabilirdi. Buna kimsenin itiraz edebileceğini düşünmüyordu.

"Amcanın portresini istiyor."

"Hangisi?"

"John."

Thomas başını salladı, hangi amcası olduğunu boş yere sorduğunu biliyordu. O amcasını hiç tanımamıştı; John Cavendish o doğmadan bir yıl önce ölmüştü. Ama Belgrave Şatosu uzun süre amcasının yasının gölgesi altında yaşamıştı. Yaşlı dul her zaman en çok ortanca oğlunu sevmişti ve bunu herkes biliyordu, özellikle de diğer oğulları. "O daima büyükannemin gözdesiydi," diye mırıldandı.

Grace şaşkın şaşkın ona baktı. "Ama sen onu hiç tanımadın."

"Hayır, tabii ki tanımadım," dedi Thomas sert bir tavırla. "Ben doğmadan önce ölmüş. Fakat babam ondan söz ederdi. "

Oldukça sık. Ve hiçbir zaman muhabbetle değildi.

Yine de Grace'e tabloyu duvardan indirmek için yardım etmeliydi. Zavallı kız bunu tek başına yapamazdı. "Şu gerçek boyutlarına uygun olan portre, değil mi?"

"Korkarım öyle."

Tanrım. Büyükannesinin yaptıkları... Hayır.

Hayır. Thomas bunu yapmayacaktı.

Doğrudan Grace'in gözlerinin içine baktı. "Hayır," dedi. "Bu akşam onun için *götürmeyeceksin*. Eğer o lanet resmi odasında görmek niyetindeyse, sabah bir uşaktan isteyebilir."

"Seni temin ederim şu anda yatmaya gitmekten daha fazla istediğim bir şey yok ama sadece düşesin istediğini yapmak daha kolay olacaktır."

"Kesinlikle olmaz," diye yanıtladı Thomas. Tanrım, büyükannesi gerçek bir baş belasıydı. Döndü ve büyükannesine fena halde hak ettiği azarı çekmek üzere merdivenlerden çıkmaya başladı ama yarı yolda yalnız olduğunu fark etti.

Lincolnshire kadınlarının bu akşam nesi vardı böyle?

"Grace!" diye bağırdı Thomas.

Ve ardından, Grace merdivenlerin dibinde görünmeyince dük merdivenlerden aşağı koşturarak daha yüksek sesle bağırdı.

"Grace!"

"Buradayım," dedi Grace sinirle, aceleyle köşeden çıkıp gelerek. "Tanrım, herkesi uyandıracaksın."

Thomas bunu duymazdan geldi. "Sakın bana tabloyu tek başına indireceğini söyleme."

"Yapmayacak olursam bütün gece zili çalıp beni çağırır, işte o zaman asla uyuyamam."

Thomas gözlerini kıstı. "Beni izle."

Grace paniklemiş görünüyordu. "Neyi izleyeyim?"

"Zilin ipini sökmemi," dedi Thomas merdivenlerden çıkmaya başlayarak.

"İpini sökmek mi... Thomas!"

Thomas durma zahmetine girmedi, genç kadının arkasından aceleyle koşturup neredeyse yetiştiğini duyabiliyordu.

"Thomas, yapamazsın!" Grace merdivenleri ikişer ikişer çıkmaktan soluksuz kalmış, burnundan soluyordu.

Thomas durdu ve döndü. Sırıtıyordu, çünkü durum neredeyse eğlenceli sayılabilirdi. "Burası benim evim," dedi. "İstediğim her şeyi yapabilirim."

Thomas uzun adımlarla koridoru aştı, büyükannesinin kapısına gelip açmadan önce çok kısa bir an durakladı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi Thomas, yaşlı düşesin yatağının yanına ulaşınca.

Ama büyükannesi öyle garip görünüyordu ki...

Gerçek değil gibiydi.

Gözlerinde her zamanki sertlik yoktu ve doğruyu söylemek gerekirse, Thomas'ın tanıdığı ve pek sevmediği cadı Augusta Cavendish'e pek benzemiyordu.

"Tanrım, iyi misin?" dedi Thomas istemeye istemeye.

"Bayan Eversleigh nerede?" diye sordu büyükannesi, gözlerini çılgın gibi odada dolaştırarak.

"Buradayım," dedi Grace, aceleyle odayı aşıp yatağın öbür tarafına gelerek.

"Getirdin mi? Resim nerede? Oğlumu görmek istiyorum."

"Hanımefendi, çok geç oldu," diye açıklamaya çalıştı Grace ve öne doğru gelip yaşlı kadına dikkatle bakarken tekrarladı: "Hanımefendi."

"Sabahleyin bir uşaktan getirmesini isteyebilirsin," dedi Thomas, iki kadının neyi sakladığını merak ederek. Büyükannesinin Grace'i sırdaşı olarak kabul etmediğinden oldukça emindi ve Grace'in de böyle bir şeye karşılık vermeyeceğini biliyordu. Boğazını temizledi. "Bayan Eversleigh'nin gecenin yarısında böyle ağır bir işi üstlenmesine kesinlikle izin vermeyeceğim."

"Resme ihtiyacım var Thomas," dedi düşes ama her zamanki gibi aksi değildi. Sesinde bir şey, sinir bozucu bir zayıflık vardı. Ve sonra, "Lütfen," dedi.

Thomas gözlerini kapadı; büyükannesi hiçbir zaman lütfen demezdi.

"Yarın," dedi dük, kendini yeniden toparlayarak. "Şayet istersen ilk iş olarak."

"Ama- "

"Hayır," diye sözünü kesti Thomas. "Bu akşam haydut-

larca rahatsız edildiğin için üzgünüm. Rahatın ve sağlığın için gereken her şeyi -*makul olanları*- kesinlikle yapacağım fakat buna kaprisli ve zamansız talepler dâhil değil. Beni anlıyor musun?"

Yaşlı kadının dudakları büzüldü, Thomas onun gözlerinde o alışılmış, kibirli ifadenin belirdiğini gördü. Nedendir bilinmez, bunu güven verici bulmuştu. Yaşlı düşesi her zamanki gibi tepeden bakan haliyle görmeye meraklı olduğundan değil elbette ama herkes beklendiği gibi davranınca dünya daha dengeli oluyordu.

Yaşlı kadın artık öfkeyle bakıyordu.

Thomas aynı şekilde dik dik bakarak karşılık verdi. "Grace," dedi sertçe, arkasını dönmeden, "yatmaya git."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra Thomas, Grace'in gittiğini duydu.

"Ona bu şekilde emir vermeye hakkın yok," diye tısladı büyükannesi.

"Hayır, *senin* hakkın yok."

"O benim refakatçim."

"Senin kölen *değil*."

Büyükannesinin elleri titriyordu. "Anlamıyorsun. Asla anlayamazsın."

"Bunun için ebediyen müteşekkir olacağım," diye cevabı yapıştırdı Thomas. Tanrım, büyükannesini anladığı gün kendini sevmekten tamamen vazgeçeceği gün olurdu. Tüm ömrünü bu kadını memnun etmeye çalışarak veya yarısını onu memnun etmeye, diğer yarısını ondan sakınmaya çalışarak geçirmişti. Büyükannesiyse onu hiçbir zaman sevmemişti. Thomas çocukluğunu, bunu bilecek kadar iyi hatırlıyordu. Bu konu onu artık rahatsız etmiyor-

du; yaşlı düşesin kimseyi sevmediğini anlayalı çok uzun zaman olmuştu.

Ama görünüşe göre bir zamanlar sevmişti. Eğer kendi babasının küskün konuşmaları bir göstergeyse, Augusta Cavendish ortanca oğlu John'a tapıyordu. Varis o olmadığı için daima yakınmış ve Thomas'ın babası beklenmedik bir şekilde varis olunca da zayıf bir temsilci olduğunu fazlasıyla belli etmişti. John daha iyi bir dük olabilirdi ve eğer o olamayacaksa, o zaman en büyükleri Charles zaten bunun için vardı. Charles öldüğünde, ailenin en küçük oğlu Reginald kendisini acılı bir anne ve sevip saymadığı karısıyla yalnız bulmuştu. Kimse dük olacağını düşünmediği için hep kendi düzeyinden aşağı birisiyle evlenmeye mecbur bırakıldığını düşünüyor ve bu fikrini dile getirmemek için hiçbir sebep görmüyordu.

Tüm bu nedenlerden dolayı, Thomas'ın babası ve annesi birbirlerinden nefret ediyor gibi görünüyorlardı. Aslında doğruyu söylemek gerekirse, birbirlerine fazlasıyla benziyorlardı. İkisi de *hiç kimseyi* ve Thomas'ı kesinlikle sevmiyorlardı.

"Ailelerimizi seçemiyor oluşumuz çok üzücü," diye mırıldandı Thomas.

Büyükannesi ona sert bir şekilde baktı. Thomas sözlerini yaşlı düşesin anlayacağı kadar yüksek sesle söylememişti ama anlamıştı işte.

"Beni yalnız bırak," dedi yaşlı kadın.

"Bu akşam size ne *oldu*?" Çünkü bu olanlar çok mantıksızdı. Evet, haydutlar tarafından yolu kesilmiş ve hatta muhtemelen göğsüne silah bile doğrultulmuş olabilirdi. Ama Augusta Cavendish pek de narin bir çiçek sayılmazdı.

Yaşlı kadını mezara koysalar bile tabutçularına lanet ederdi, Thomas'ın bundan hiç kuşkusu yoktu.

Yaşlı düşesin dudakları aralandı ve gözlerinde kindar bir parıltı yanıp söndü ama sonunda dilini tuttu. Sırtını dikleştirdi, çenesi gerildi ve sonunda, "Çık dışarı," dedi.

Thomas omzunu silkti. Eğer büyükannesi sorumlu torun rolü oynamasına izin vermek istemiyorsa, o zaman Thomas da kendini bu sorumluluktan kurtulmuş sayardı. "Duyduğuma göre zümrütlerini almamışlar," dedi kapıya doğru ilerlerken.

"Tabii ki hayır," diye terslendi yaşlı kadın.

Thomas gülümsedi, daha çok büyükannesi göremediği için. "Yakışmayan bir şey yapmışsınız," dedi, kapıya ulaştığında yüzünü yaşlı kadına dönerek. "Zümrütleri Bayan Eversleigh'ye vermişsiniz."

Büyükannesi buna cevap vermeye tenezzül etmeyerek dudak büktü. Thomas ondan böyle bir şeyi zaten hiç beklemiyordu; Augusta Cavendish refakatçisinin arkadaşlığına hiçbir zaman zümrütlerinden daha fazla değer vermemişti.

"İyi uykular sevgili büyükanneciğim," diye seslendi Thomas koridora çıkarken. Sonra bir veda atışı yapmaya yetecek kadar uzaklaşınca başını tekrar içeri uzattı. "Uyumayı başaramazsan, sessiz kal. Görünmez olmanızı rica ederdim ama bir cadı olmadığında ısrar ediyorsun."

"Sen tuhaf bir torunsun," diye tıslադı yaşlı kadın.

Thomas omuz silkerek son sözü onun söylemesine izin verdi. Düşes zor bir gece geçirmişti. Ve o da yorgundu.

Ve bu, gerçekten Thomas'ın umurunda değildi.

Bölüm 4

En sinir bozucu kısmı bir kitap okuyor olabilirdim, diye düşündü Amelia (tabii ki) soğumuş olan çayını yudumlarken.

Ya da at sürebilirdi.

Veya ayaklarını bir dereye sokabilir, satranç oynamayı öğrenebilir ya da evde uşakların gümüşleri parlatmasını izleyebilirdi.

Ama bunların yerine Amelia buradaydı. Belgrave Şatosu'nun konuk odalarından birinde, soğuk çayını yudumluyor, son bisküviyi yemek ayıp olur mu diye merak ediyor ve koridorda her ayak sesi duyduğunda yerinden sıçrıyordu.

"Tanrım! Grace!" dedi Elizabeth heyecanla. "Bu kadar ilginin dağınık olmasına şaşmamalı!"

"Hmm?" Amelia doğruldu, anlaşılan nişanlısından nasıl sakınacağını düşünürken ilginç bir şeyler kaçırmıştı. Grace'e kimin âşık olup olmadığı dikkate değerdi.

Ve *onu* kimin öptüğü.

Sefil bir davranıştı aslında. *Her iki* leydiye karşı da.

Amelia, Grace'e biraz daha yakından baktı, koyu saç-

larını ve mavi gözlerini inceleyince aslında oldukça güzel olduğunu fark etti. Bunun şaşırtıcı olmaması gerekirdi; Grace'i çok uzun zamandır tanıyordu. Grace yaşlı düşesin refakatçisi olmadan önce, bir taşra centilmeninin kızıydı.

Amelia hâlâ öyle olduğuna inanmak istiyordu, ancak geçinmek için fazla bir şey bırakmayan ölmüş bir taşra centilmeninin kızıydı. Ama geçmişte Grace'in ailesi hayattayken, hepsi aynı sosyal çevreye dahillerdi ve anne babaları çok yakın olmasa da çocukları kesinlikle öyleydi. Muhtemelen Grace'i haftada bir defa görüyordu; kiliseyi de sayacak olursa, iki defa diye karar verdi Amelia.

Ama aslında, Grace'in görünümü hakkında gerçekten hiç düşünmemişti. Sebebi umursamaması veya üzerinde düşünmeye değer bulmaması değildi. Sadece... şey... *neden* öyle olmuştu? Grace daima vardı. Amelia'nın dünyasının sürekli ve güvenilir bir parçasıydı. Elizabeth'in en yakın arkadaşıydı, trajik bir şekilde öksüz kalmış ve yaşlı düşes tarafından yanına alınmıştı.

Amelia tekrar düşündü. *Yanına alınmak* muhtemelen işin görünen kısmıydı. Gerçekte, Grace yaşlı kadına göz kulak olmak için çok çalışıyordu. Ağır işler yapmıyor olabilirdi ama yaşlı dulla geçirilen zaman çok zahmetli oluyordu.

Amelia bunu ilk elden biliyordu.

"Kendime geldim aslında," dedi Grace. "Sadece biraz yorgunum. İyi uyumadım."

"Ne oldu?" diye sordu Amelia, dinliyormuş gibi davranmanın bir anlamı olmadığına karar vermişti.

Elizabeth kız kardeşini sertçe dürtükledi. "Haydutlar Grace'le düşesin yolunu kesmiş!"

"Gerçekten mi?"

Grace başıyla onayladı. "Dün gece. Toplantıdan eve dönerken."

İşte şimdi ilginç bir hale gelmişti. "Bir şey aldılar mı?" diye sordu Amelia, çünkü gerçekten de yerinde bir soru gibi görünüyordu.

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" diye sordu Elizabeth. "Ona bir silah doğrulttular!" Grace'e döndü. "Öyle değil mi?"

"Aslında doğrulttular."

Amelia bunun üzerine düşündü. Silahı değil, daha çok Grace'in anlatırken korkudan yoksun olmasını. Kim bilir, belki de soğuk bir insandı.

"Çok korktun mu?" diye sordu Elizabeth nefes nefese. "Ben olsam korkardım. Bayılırdım.

"Ben bayılmazdım," diye belirtti Amelia.

"Eh, tabii ki sen bayılmazdın," dedi Elizabeth sinirli sinirli. "Grace söylediğinde nefesin bile kesilmedi."

"Aslında, kulağa oldukça heyecanlı geliyor." Amelia büyük bir ilgiyle Grace'e baktı. "Değil miydi?"

Ve Grace - Tanrım, kızarmıştı.

Amelia öne doğru eğildi, dudakları seğiriyordu. Yüz kızarması pek çok şey ifade edebilirdi - hepsi de oldukça muhteşem şeylerdi. Amelia göğsünde bir heyecan kıpırtısı hissetti, delişmen, neredeyse ağırlıksız bir histi - biri ağız sulandıran bir dedikodu anlattığı zaman hissedilen türden bir duyguydu. "Peki yakışıklı mıydı?"

Elizabeth, kız kardeşine sanki çıldırmış gibi baktı. "Kim?"

"Haydut tabii ki."

Grace bir şeyler geveleyerek çayını içiyormuş gibi davrandı.

"Öyleymiş," dedi Amelia, artık kendisini çok daha iyi hissediyordu. Eğer Wyndham, Grace'e âşıksa... en azından Grace onun duygularına karşılık vermiyordu.

"Bir maske takıyordu," dedi Grace sertçe.

"Ama gene de yakışıklı olduğunu söyleyebilirsin," diye üsteledi Amelia.

"Hayır!"

"Öyleyse aksanı çok romantikti, değil mi? Fransız mıydı? İtalyan mı?" Amelia son zamanlarda okuduğu tüm Byron kitaplarını düşünerek sevinçle ürperdi. "İspanyol."

"Sen delirmişsin," dedi Elizabeth.

"Bir aksanı yoktu," dedi Grace. "Yani pek sayılmaz. İskoç belki de? İrlanda? Kesin olarak söyleyemem. "

Amelia mutlulukla içini çekerek arkasına yaslandı. "Bir haydut. Ne romantik."

"Amelia Willoughby!" diye payladı Elizabeth. "Grace'e silahla saldırdılar ve sen bunu romantik mi buluyorsun?"

Amelia çok kırıcı ve zekice bir yanıt verebilirdi -insan ablasıyla kırıcı ve zeki olmazsa, başka kimle kırıcı ve zeki *olabilirdi ki*?- ama o anda koridorda bir gürültü duydu.

"Düşes mi?" Elizabeth yüzünü buruşturarak Grace'e fısıldadı. Yaşlı dul çayda onlara katılmadığı zaman her şey çok daha hoş oluyordu.

"Sanmıyorum," diye yanıtladı Grace. "Aşağıya indiğimde hâlâ yataktaydı. Düşes oldukça... şey... perişandı."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye belirtti Elizabeth ve sonra merakla baktı. "Zümrütlerini çaldılar mı?"

Grace başını iki yana salladı. "Onları sakladık. Koltuk minderinin altına."

"Ah, ne kadar zekice!" dedi Elizabeth takdirle. "Öyle değil mi Amelia?"

Ama Amelia onları dinlemiyordu. Koridordaki sesin yaşlı dula kıyasla daha emin adımlarla yürüyen birine ait olduğu ortaya çıkmıştı ve beklendiği üzere açık kapının önünden Wyndham yürüyerek geçti.

Konuşmalar durmuştu. Elizabeth, Grace'e baktı, Grace ise Amelia'ya baktı ve Amelia sadece şimdi boş olan kapıya doğru bakmaya devam etti. Bir süre tutulan nefeslerden sonra, Elizabeth kız kardeşine döndü ve, "Sanırım burada olduğumuzu fark etmedi," dedi.

"Umurumda değil," diye bildirdi Amelia ki bu *pek de* doğru değildi.

"Nereye gittiğini merak ediyorum," diye mırıldandı Grace.

Ve sonra aptal gibi (Amelia'nın görüşüne göre), hareketsiz, dillerini yutmuşçasına, kafaları kapıya dönük oturdular. Biraz sonra bir homurtu ve çarpma sesi duyduklarında aynı anda ayağa kalktılar ve (hareket etmeden öylece durup) izlediler.

Dükün, "Lanet olsun," diye söylendiğini duydular.

Elizabeth'in gözleri irileşti. Amelia bu kaba sözden oldukça hoşlanmıştı. Dükün bir durumu tam kontrol altında tutamadığını gösteren her şey hoşuna gidiyordu.

"Aman ona dikkat," dediğini duydular dükün.

Kapının önünden, iki uşağın yere dik tutmak için mücadele ettiği oldukça büyük bir tablo geçti. Başlı başına tuhaf bir görüntüydü. Bir portre tablosuydu -gerçek boyutlarına uygun olması neden zorlandıklarını açıklıyordu- ve bir erkeğe aitti, bir ayağı büyük bir kayanın üstünde,

ayakta duran, çok soylu ve mağrur görünümlü oldukça yakışıklı biriydi.

Tabii, şu anda kırk beş derecelik açıyla yan yatmasının -Amelia'nın baktığı noktaya göre- ve taşınırken aşağı yukarı sallanıyor olmasının dışında. Bu durum soylu ve mağrur görüntüsünü önemli ölçüde azaltıyordu.

"O kim?" diye sordu Amelia, tablo görüş alanından uzaklaştığında.

"Düşesin ortanca oğlu," diye yanıtladı Grace dalgınca. "Yirmi dokuz yıl önce ölmüş."

Amelia onun ölüm tarihini Grace'in bu kadar kesin olarak bilmesini tuhaf bulmuştu. "Portreyi niye taşıyorlar?"

"Düşes onu yukarı katta istiyor," diye mırıldandı Grace.

Amelia neden diye sormayı düşündü ama yaşlı dulun neyi neden yaptığını kim bilebilirdi ki? Hem ayrıca, Wyndham kapıdan bir kez daha geçmek için o anı seçmişti.

Üç leydi sessizlik içinde seyrettiler ve sonra sanki zaman ters yönde ilerliyormuş gibi, dük geriye doğru bir adım atarak içeri baktı. Kar beyazı, tiril tiril gömleği ve masmavi yeleğiyle, her zamanki gibi kusursuz giyinmişti. "Hanımlar," dedi.

Üçü birden anında reverans yaptılar.

Dük kısaca başıyla selamladı. "İzninizle." Ve gitmişti.

"Eh," dedi Elizabeth, bu iyi olmuştu, çünkü başka hiç kimse sessizliği doldurmaya niyetli görünmüyordu.

Amelia gözlerini kırpıştırırken, bu konuda kesin olarak ne düşündüğünü çözmeye çalışıyordu. Kendini öpüşmede veya sonrasında uygun davranma konusunda bilgili olarak kabul etmiyordu ama önceki gece olanlardan sonra, kuşkusuz sadece bir 'izninizle'den daha fazlasını hak ediyordu.

"Belki de gitmeliyiz," dedi Elizabeth.

"Hayır, gidemezsiniz," diye cevap verdi Grace. "Henüz olmaz. Düşes Amelia'yı görmek istiyor."

Amelia inledi.

"Üzgünüm," dedi Grace ve bunu içten söylediği belliydi. Yaşlı düşes, Amelia'yı ağır bir şekilde eleştirerek didiklemekten son derece zevk alıyordu. Eğer konu duruşu olmazsa yüzündeki ifade, ifadesi değilse o zaman burnundaki yeni çili eleştiriyordu.

Ve eğer yeni bir çil yoksa o zaman konu *ortaya çıkacak* yeni çil oluyordu, çünkü Amelia tamamen gölgelerin içinde dursa bile, yaşlı kadın güneşe çıkma zamanı geldiğinde Amelia'nın bonesini doğru bir şekilde takmayacağını *biliyordu.*

Doğrusu yaşlı düşesin Amelia hakkında bildiği şeyler hem kapsamı, hem de hatalı oluşu nedeniyle ürkütücüydü.

Sen bir sonraki Wyndham Dükü'nü doğuracaksın! demişti yaşlı kadın birden çok kez. *Kusurlu olmak seçeneklerin arasında yok!*

Amelia öğleden sonranın geri kalan kısmını düşününce iç geçirdi. "Son bisküviyi yiyorum," diye duyurdu yeniden oturarak.

Diğer iki leydi anlayışla başlarını salladılar ve onlar da yerlerine yerleştiler. "Biraz daha istetsem mi?" diye sordu Grace.

Amelia dalgın dalgın başıyla onayladı.

Ve sonra Wyndham geri geldi. Amelia'dan bir hoşnutsuzluk homurtusu çıktı, çünkü yine dik oturmak zorunda kalacaktı ve ağzı kırıntılarla doluydu. Ama *tabii ki* dük ona hitap bile etmedi.

Münasebetsiz adam.

"Resmi merdivenlerde neredeyse mahvediyorduk," diyordu dük Grace'e. "Koca şey sağa doğru sallandı ve neredeyse parmaklıklara çarpıp delinecekti."

"Ah!" diye mırıldandı Grace.

"Büyükannemin yüreğine inerdi," dedi dük alayla gülümseyerek. "Sadece yüzünü görmek için bile bu heyecana değerdi."

Grace ayağa kalkmak için davrandı. "Yani büyükanneniz yataktan kalktı mı?"

"Sadece taşınma işlemine nezaret etmek için," dedi dük. "Şimdilik emniyettesin."

Grace rahatlamış görünüyordu. Amelia onu suçladığını söyleyemezdi.

Wyndham bir zamanlar bisküvilerin durduğu tabağa göz attı ve sadece kırıntılar gördü, sonra yeniden Grace'e döndü. "Dün gece senden gidip resmi getirmeni isteme cesaretine inanamıyorum. Ya da," diye ekledi sert olmayan bir sesle, "senin gerçekten bunu yapabileceğini düşündüğüne."

Grace konuklarına döndü ve açıkladı: "Düşes dün gece resmi ona götürmemi rica etti."

"Ama çok büyük!" dedi Elizabeth hayretle.

Amelia bir şey söylemedi. Grace'in sözlerini ölçülü kullanmasından etkilenmekle fazlasıyla meşguldü. Yaşlı düşesin asla *rica etmediğini* hepsi biliyordu.

"O oğlu büyükannemin her zaman gözdesi olmuştu," dedi dük acımasız bir ifadeyle. Sonra da evlenmeyi planladığı kadını daha yeni fark ediyormuş gibi, Amelia'ya göz atarak, "Leydi Amelia," dedi.

"Lordum," diye yanıtladı Amelia kurallar gereği.

Ama doğrusu dükün kendisini duyduğundan kuşkuluydu. Daha şimdiden tekrar Grace'e dönmüş, "Onu kilit altına alırsam bana destek olursun, değil mi?" diyordu.

Amelia'nın gözleri hayretle açıldı. Bunun bir soru olduğunu düşünmüştü ama bir talimat da *olabilirdi.* Ve bu çok daha ilginçti.

"Thom- " diye başladı söze Grace, sonra boğazını temizleyerek düzeltti. "Lordum. Bugün ona fazladan sabır göstermeniz gerekiyor. Çok perişan."

Amelia boğazından yukarı acı, asitli bir tat yükselince yutkundu. Grace'in Wyndham'ın ilk adını kullandığını nasıl oluyordu da bilmiyordu? İkisi elbette dosttu. Aynı evde yaşıyorlardı - şüphesiz şato muazzam büyüklükteydi ve hizmetkârlarla doluydu ama Grace, yaşlı düşesle birlikte akşam yemeği yiyordu ki bu da sık sık Wyndham'la yemek yemesi anlamına geliyordu ve beş yılın sonunda sayısız sohbetler yapmış olmalıydılar.

Amelia bunların hepsini biliyordu. Umursamıyordu. Hiçbir zaman umursamamıştı. Hatta Grace'in ona Thomas diye seslenmesi de umurunda değildi - Amelia onun nişanlısı olsa bile.

Ama nasıl olmuştu da bundan haberdar olmamıştı? Bilmesi gerekmez miydi?

Ve *anlamamış* olmak Amelia'yı neden bu kadar rahatsız ediyordu?

Thomas'ın yüzünü dikkatle inceledi. Hâlâ Grace'le konuşuyordu ve yüzünde Amelia ile konuşurken asla takınmadığı bir ifade vardı. Bakışlarında bir yakınlık, paylaşılmış deneyimlerin bir sıcaklığı vardı ve-

Tanrım. Acaba dük onu öpmüş müydü? Grace'i öpmüş müydü?

Amelia destek almak için koltuğun kenarını kavradı. Yapmış olamazdı. Hem *Grace* de yapmazdı. Grace onunla Elizabeth'le olduğu kadar iyi arkadaş değildi ama öyle bile olsa, katiyen böyle bir ihanete kalkışmazdı. Sadece Grace'in içinde böyle şeyler yoktu. Hatta Grace, düke âşık olduğunu ve biraz oynaşmanın evliliğe kadar gidebileceğini düşünmüş olsa, böyle seviyesiz veya sadakatsiz bir şekilde davranmazdı-

"Amelia?"

Amelia, ablasının yüzüne odaklanabilmek için gözlerini kırpıştırdı.

"İyi görünmüyorsun?"

"Son derece iyiyim," dedi sertçe Amelia, çünkü istediği son şey tamamen yemyeşil olmadığından emin olmadığı bir sırada herkesin kendisine bakmasıydı.

Ve tabii ki herkes ona bakıyordu.

Ama Elizabeth savsaklanacak türden biri değildi. Elini Amelia'nın alnına koyarak mırıldandı, "Ateşin yok."

"Tabii ki yok," diye mırıldandı Amelia, yavaşça sıyrılıp ablasından kurtuldu. "Sadece çok uzun süre ayakta kaldım."

"Oturuyordun," diye dikkatini çekti Elizabeth.

Amelia ayağa kalktı. "Sanırım biraz hava almaya ihtiyacım var."

Elizabeth de ayağa kalktı. "Ben oturmak istediğini sanıyordum."

"Dışarıda oturacağım," dedi Amelia ablasından önce davranarak. "Affedersiniz," diye mırıldanarak Wyndham'la

Grace'in yanından geçerken onlara sürtünmek pahasına odayı kat etti.

Dük çoktan ayağa kalkmış -çünkü o bir centilmendi- ve Amelia geçerken çok hafifçe başını eğmiş selamlıyordu.

Ve sonra -Tanrım, bundan daha utanç veren bir şey olamazdı- Amelia gözünün kenarından Grace'in dükün kaburgalarını dirseklediğini gördü.

Dük, Grace'e kesinlikle ters ters bakarken, korkunç bir sessizlik oldu (Amelia çoktan kapıya varmıştı ve nişanlısının yüzüne bakmak zorunda kalmadığı için şükrediyordu) ve ardından, Wyndham her zamanki kibar sesiyle, "İzin verin size eşlik edeyim," dedi.

Amelia kapıda durarak yavaşça döndü. "İlginiz için teşekkür ederim," dedi dikkatle, "ama gerek yok."

Dükün yüzünde kısa bir anlığına memnuniyet ifadesi belirdi ama Amelia'yı ihmal ettiği için suçluluk hissetmiş olmalı ki canlı bir şekilde, "Tabii ki var," dedi. Sonrasında Amelia'nın hatırladığı ilk şey eli dükün kolunda ve dışarıda yürüyor olduklarıydı.

Ve Amelia en kibar tebessümünü takınarak konuşmak istiyordu-

Ah, sizin gelin adayınız olduğum için ne kadar şanslıyım.

Ya da bu değilse, o zaman-

Sohbet etmem gerekiyor mu?

Veya en azından-

Boyun bağınız çarpık duruyor.

Ama tabii ki bunu söylemedi.

Çünkü o düktü ve Amelia da onun nişanlısıydı ve muhtemelen bir gece önce ufak bir cesaret gösterisi yapmıştı...

Bu dükün onu öpmesinden hemen önce olmuştu.

Bunun her şeyi değiştirmesi ne komikti.

Amelia, nişanlısına kaçamak bir bakış attı. Adam dosdoğru ileri bakıyordu, çene çizgisi keskin ve kararlıydı.

Grace'e bu şekilde bakmamıştı.

Amelia iç çekme isteğini bastırarak yutkundu. Ses çıkaramıyordu, çünkü o zaman dük döner ve o ifadesiyle -delici, buz gibi- bakardı. Aslında genç adamın gözleri bu kadar mavi olmasaydı hayat çok daha basit olabilirdi. Sonra dük neyi olduğunu sorardı ama tabii ki cevabı önemsemeyecekti ve Amelia bunu ses tonundan *anlardı* ve bu sadece kendisini daha kötü hissetmesine neden olurdu ve-

Ve ne? Amelia gerçekten umursuyor muydu?

Dük durdu, adımlarına ara verince Amelia yukarı doğru tekrar ona göz attı. Genç adam omzunun üzerinden geriye, şatoya bakıyordu.

Grace'e doğru.

Amelia birdenbire kendini hasta gibi hissetti.

Bu sefer iç çekmesini bastıramadı. Görünüşe göre çok fazla umursuyordu.

Lanet olsun hepsine.

Thomas neredeyse kayıtsızca bunun muhteşem bir gün olduğunu fark etti. Gökyüzü eşit miktarda mavi ve beyazdı, uygun biçimde uzamış çimenler meltemle hafifçe dalgalanıyordu. İleride ağaçlar vardı, yumuşak bir eğimle kıyıya doğru inen tepeleriyle, tam tarım arazilerinin orta yerinde, alışılmışın dışında ağaçlık bir alandı. Denize üç kilometreden fazla mesafe vardı ama buna benzer günler-

de, rüzgâr doğudan estiğinde, havada keskin bir tuz kokusu olurdu. İleride tabiattan başka bir şey yoktu, Tanrı'nın yarattığı gibi kalmıştı veya en azından Saksonlar yüzlerce yıl önce düzenledikleri gibi.

Muhteşemdi ve inanılmaz vahşiydi. Eğer insan sırtını şatoya dönerse, medeniyetin varlığını unutması mümkündü. İnsana öyle bir duygu veriyordu ki eğer yürümeye devam ederseniz, sürekli gidebilir, gidebilir... uzaklaşabilirdiniz. Ortadan kaybolabilirdiniz.

Zaman zaman bunu düşündüğü olmuştu. Çok cazipti.

Ama arkasında doğum hakkı duruyordu. Çok büyüktü, heybetliydi ve dışarıdan, hiç de sıcak ve dostane değildi.

Thomas büyükannesini düşündü. Belgrave'in içi de her zaman dostane olmuyordu.

Ama orası Thomas'a aitti ve beraberinde gelen büyük sorumluklara rağmen orayı seviyordu. Belgrave Şatosu kemiklerine işlemişti. Ruhuna işlemişti. Ve zaman zaman ne kadar cazip gelirse gelsin, Thomas asla çekip gidemezdi.

Ancak diğer yandan daha acil sorumlulukları vardı, en çok baskı yapan sorumluluğu da yanında yürüyordu.

Thomas içinden bir of çekti, bıkkınlığının tek belirtisi hafifçe gözlerini devirmesiydi. Muhtemelen konuk odasında gördüğü zaman Leydi Amelia'nın etrafında pervane olmalıydı. Kahretsin, herhalde Grace'ten önce onunla konuşmalıydı. Aslında ne yapması gerektiğini *biliyordu* ama tabloyu taşıma sahnesi o kadar komik olmuştu ki bunu birine anlatması gerekiyordu ve bu, Leydi Amelia'nın anlayacağı gibi bir şey değildi sanki.

Yine de Thomas dün gece Amelia'yı öpmüştü ve bunu yapmaya mükemmelen hakkı olmasına rağmen, bundan

sonrasının biraz incelik gerektirdiğini düşünüyordu. "Sanırım akşam eve olaysız döndünüz," dedi Thomas, bu cümlenin bir sohbet için iyi bir giriş olduğuna karar vermişti.

Amelia gözlerini ilerdeki ağaçların üzerinde sabit tutmaya devam etti. "Haydutların saldırısına uğramadık," diye teyit etti.

Thomas, genç kadının ses tonunu tartmaya çalışarak hızla bir göz attı. Sesinde alaycılık var gibiydi ama yüzü son derece sakindi.

Amelia, genç adamın kendisine baktığını fark ederek, "Alakanız için teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Thomas, genç kadının alay edip etmediğini düşünmekten kendisini alamamıştı. "Bu sabah hava çok güzel," dedi, çünkü Amelia'yı iğnelemek için söylenecek en doğru söz bu gibi görünüyordu. Neden yaptığından emin değildi. Ve bunu neden istediğinden de emin değildi.

"Çok hoş," diye kabul etti Amelia.

"Kendinizi daha iyi hissediyor musunuz?"

"Dün geceden beri mi?" diye sordu Amelia, gözlerini şaşkınca kırpıştırarak.

Thomas onun pembeleşen yanaklarına biraz eğlenerek baktı. "Ben beş dakika öncesini düşünmüştüm ama dün gece de olabilir."

Bir kadının yanaklarını kızartacak şekilde öpmeyi hâlâ bildiğini görmek iyi bir şeydi.

"Şimdi çok daha iyiyim," dedi Amelia kesin bir şekilde, bonesinden kurtulmuş rüzgârda uçuşan saçlarında elini gezdirerek. Saç telleri ağzının köşesine takılıp durmaya devam ediyorlardı. Thomas olsa bunu çok can sıkıcı bu-

lurdu. Kadınlar böyle bir şeye nasıl tahammül ediyorlardı acaba?

"Konuk odasında kendimi sıkışmış gibi hissettim," diye ekledi Amelia.

"Ah, evet," diye mırıldandı Thomas. "Konuk odası biraz dardır."

Kırk kişi sığabiliyordu.

"Topluluk boğucu geldi," dedi Amelia anlamlı biçimde.

Thomas kendi kendine gülümsedi. "Ablanızla aranızın böyle nahoş olduğunu bilmiyordum."

Amelia bu söz üzerine gözlerini ağaçlardan alıp hızla Thomas'a çevirdi. "Ben ablamdan söz etmiyordum."

"Fark etmiştim," diye mırıldandı Thomas.

Amelia'nın tenindeki kızarıklık daha da koyulaşmıştı ve Thomas sebebin ne olduğunu merak ediyordu - öfke miydi utanç mı? Muhtemelen ikisi de. "Neden buradasınız?" diye sordu Amelia.

Thomas düşünmek için durdu. "Ben burada yaşıyorum."

"Benimle birlikte neden buradasınız?" Amelia bu sözleri dişlerinin arasından söylemişti.

"Yanılmıyorsam benim karım olacağınız için."

Amelia yürümeye son verdi, döndü ve doğruca dükün gözlerinin içine baktı. "Benden hoşlanmıyorsunuz."

Genç kadın buna özel olarak üzülmüş gibi görünmüyordu, daha çok her şeyden bıkmış gibiydi. Thomas bunu ilginç bulmuştu. "Bu doğru değil," diye yanıtladı. Çünkü öyle değildi. Hoşlanmamak ve ihmal etmek arasında çok büyük bir fark vardı.

"Hoşlanmıyorsunuz," diye üsteledi Amelia.

"Neden böyle düşünüyorsunuz ki?"

"Nasıl düşünmeyebilirim ki?"

Thomas, genç kadına ihtiraslı bir şekilde baktı. "Dün gece son derece hoşlandığıma inanıyorum."

Amelia bir şey söylemedi ama vücudu öyle gerilmişti ve yüzünde öyle yoğun bir konsantrasyon ifadesi vardı ki Thomas cevap vermeden önce ona kadar saydığını neredeyse duyabilmişti. "Ben sizin için bir görevim."

"Doğru, " diye kabul etti Thomas, "ama muhtemelen hoş bir görev."

Amelia'nın yüzünde büyüleyici bir dalgalanma oldu. Thomas onun ne düşündüğünü bilmiyordu; bir kadını anladığını söyleyen her erkek ya aptal ya da yalancı olmalıydı. Ama Amelia'yı düşünürken izlemek, karşısındaki erkekle en iyi nasıl başa çıkacağını anlamaya çalışırken yüzündeki ifadenin değiştiğini görmek oldukça eğlenceli gelmişti.

"Zaman zaman beni düşündüğünüz oluyor mu?" diye sordu Amelia.

Bu tam da tipik bir kadın sorusuydu; Thomas sanki dünyadaki tüm erkekleri savunuyormuş gibi hissederek derhal cevap verdi. "Tam şu anda sizi düşünüyorum."

"Ne demek istediğimi *biliyorsunuz*."

Thomas yalan söylemeyi düşündü. Büyük olasılıkla da öyle yapması gerekiyordu. Ama son zamanlarda, evlenecek olduğu bu kadının göründüğünden çok daha akıllı olduğunu keşfetmişti ve onun basmakalıp sözlerle yatışacağını sanmıyordu. Bu yüzden Thomas gerçeği söyledi.

"Hayır."

Amelia gözlerini kırpıştırdı. Sonra bir daha. Ve sonra birkaç kez daha. Açıkçası bu cevabı beklemiyor gibiydi. "Hayır mı?" diye tekrarladı sonunda.

"Bunu bir iltifat olarak kabul etmelisiniz," diye bilgilendirdi Thomas. "Sizi ciddiye almıyor olsaydım, yalan söylerdim."

"Eğer beni daha fazla ciddiye alıyor olsaydınız, şu anda bu soruyu sormak zorunda kalmazdım. "

Thomas sabrının yavaş yavaş tükendiğini hissediyordu. İşte buradaydı, genç kadına eşlik ediyordu, öyle değil miydi? Hem aslında yapmayı istediği tek şey...

Thomas ne olduğundan pek emin değildi ama gerçek şu ki, en azından ilgilenmek zorunda olduğu bir düzine iş vardı ve eğer onları kendi *yapmak* istemiyorsa, o zaman birilerine yaptırması gerekiyordu.

Amelia tek sorumluluğunun o olduğunu mu düşünüyordu? Sanki Thomas'ın eş olarak kendisinin bile seçmediği bir kadına şiirler yazacak vakti vardı? Tanrı aşkına, Amelia kendisine *tahsis edilmişti*. Lanet olası bir beşikteyken.

Thomas, genç kadına doğru dönerek delici bakışlarla gözlerinin içine baktı. "Pekâlâ, Leydi Amelia. Benden neler bekliyorsunuz?"

Amelia bu soruyla afallamış görünüyordu, Thomas saçma sapan sözlerini anladığından bile kuşkuluydu. Tanrım, bunun için zamanı yoktu. Bir gece önce hiç uyuyamamıştı, büyükannesi her zamankinden daha huysuzdu ve şimdi de bugüne kadar hava durumu dışında konuşmamış gelin adayı, birdenbire sanki Thomas'ın ona karşı yükümlülükleri varmış gibi davranmaya başlamıştı.

Evlenmenin ötesinde yükümlülükler, tabii ki. Oysa Thomas bunu yapmaya kesinlikle kararlıydı. Ama Tanrı aşkına, bu öğleden sonra değil.

Thomas baş ve orta parmağıyla alnını ovaladı. Başı ağrımaya başlamıştı.

"İyi misiniz?" diye sordu Leydi Amelia.

"Ben iyiyim," diye terslendi dük.

Amelia'nın, "En az *benim* konuk odasında olduğum kadar," diye mırıldandığını duydu Thomas.

Bu kadarı da gerçekten fazlaydı. Thomas başını kaldırarak onu tek bakışla susturdu. "Sizi tekrar öpeyim mi?"

Amelia hiçbir şey söylemedi. Ama gözleri kocaman açılmıştı.

Thomas bakışlarını genç kadının dudaklarına doğru indirerek mırıldandı. "Bu ikimizi çok daha uyumlu yapıyor sanki."

Amelia hâlâ bir şey söylemiyordu. Thomas bunu evet olarak kabul etmeye karar verdi.

Bölüm 5

"Hayır!" diye haykırdı Amelia, bir adım geriye sıçrayarak.

Eğer Amelia dükün *bazı* konulara aniden geçişiyle bu kadar altüst olmasaydı, Thomas'ın havayı öpmeye çalışıp öne doğru tökezlemesinden çok daha fazla keyif alacaktı.

"Gerçekten mi?" dedi Thomas ağır ağır konuşarak, yeniden dengesini kazanınca.

"Beni öpmek falan istemiyorsunuz," dedi Amelia, bir adım daha geri giderek. Thomas tehlikeli bakmaya başlamıştı.

"Gerçekten," diye mırıldandı dük, gözleri ışıldayarak. "Tıpkı sizden hoşlanmadığım gibi."

Amelia'nın kalbi duracak gibi oldu. "Hoşlanmıyor musunuz?" diye tekrarladı.

"Size göre öyle," diye hatırlattı Thomas.

Amelia utançtan yüzünün yandığını hissediyordu - ancak insanın kendi sözleri yüzüne vurulduğunda hissedilen türden bir yanmaydı. "Beni öpmenizi istemiyorum," dedi kekeleyerek.

"Öyle mi?" dedi dük. Amelia, adamın bunu nasıl başardığını bilmiyordu, ama artık birbirlerinden pek uzak değillerdi.

"Hayır," dedi Amelia dengesini korumak için mücadele vererek. "İstemiyorum, çünkü... çünkü... " Amelia düşünüyordu -çılgın gibi düşünüyordu- çünkü bu durumdayken düşüncelerinin sakin ve mantıklı bir çizgide ilerlemesi mümkün değildi.

Ve sonra her şey aydınlığa kavuştu.

"Hayır," dedi tekrar. "İstemiyorum. Çünkü siz istemiyorsunuz."

Thomas hareketsiz kaldı ama sadece bir an. "Sizi öpmek istemediğimi mi düşünüyorsunuz?"

"İstemediğinizi biliyorum," diyerek Amelia hayatındaki en cesur yanıtı verdi. Çünkü o anda Thomas *her yönüyle* tam bir düktü.

Sert. Mağrur. Muhtemelen öfkeli. Ve rüzgârdan sadece hafifçe karışmış siyah saçlarıyla o kadar yakışıklıydı ki ona bakmak neredeyse Amelia'ya acı veriyordu.

Ve gerçek şuydu ki Amelia onu öpmeyi çok istiyordu. Ama Thomas da onu öpmek istemiyorsa, bunu yapamazdı.

"Bence siz çok fazla düşünüyorsunuz," dedi Thomas en sonunda.

Amelia olası bir cevap düşünemedi fakat aralarındaki mesafeyi arttırdı.

Thomas bunu derhal bertaraf etti. "Sizi öpmeyi çok istiyorum," dedi öne doğru ilerleyerek. "Aslında, şu anda sizinle *tek* yapmak istediğim şey bu olabilir."

"İstemiyorsunuz," dedi Amelia çabucak, geri çekilirken. "Sadece öyle olduğunu düşünüyorsunuz."

Bunun üzerine Thomas güldü, eğer Amelia durumunu -ve gururunu- korumaya o kadar odaklanmamış olsaydı bu bir hakaret olurdu.

"Çünkü beni bu şekilde kontrol edebileceğinizi düşünüyorsunuz," dedi Amelia, bir adım daha geri çekilirse bir köstebek yuvasına basmayacağından emin olmak için aşağıya bir göz attı. "Beni baştan çıkarırsanız, her dediğinizi yapacak iradesiz, aşırı duygusal bir kadına dönüşeceğimi, isminizi tekrarlamaktan başka bir şey yapamayacağımı düşünüyorsunuz."

Thomas yine gülmek istermiş gibi görünüyordu ama bu sefer Amelia -*belki de*- ona değil de birlikte gülebileceklerini düşündü.

"Öyle mi düşünüyorsunuz?" diye gülümseyerek sordu Thomas.

"Sizin öyle düşündüğünüzü sanıyorum."

Thomas'ın ağzının sol köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Çok çekici görünüyordu. Çocuksu. Tamamen kendinden farklıydı - ya da en azından Amelia'nın her zaman gördüğü adamdan.

"Sanırım haklısınız," dedi Thomas.

Amelia o kadar şaşırmıştı ki ağzı bir karış açık kaldı. "Öyle mi?"

"Öyle. Göründüğünüzden çok daha akıllısınız," dedi Thomas.

Bu bir iltifat mıydı?

"Ama," diye ekledi dük, "bu durum şu anki asıl konuyu değiştirmiyor."

Yani bu...?

Thomas omzunu silkti. "Ben yine de sizi öpeceğim."

Amelia'nın kalbi küt küt atmaya başladı, ayakları -hain küçük uzuvları- yere *kök* salmıştı.

"Mesele şu ki," dedi Thomas usulca uzanıp Amelia'nın elini tutarak, "haklı olsanız da... Şu alımlı cümleniz neydi? Sizi her dediğimi yapacak iradesiz ve aşırı duygusal bir kadına dönüştürmek istiyor olsam da kararlıyım."

Amelia'nın dudakları aralandı.

"Sizi öpmek istiyorum."

Amelia'nın elinden tutarak onu kendine çekti.

"Hem de çok."

Amelia, düke neden diye sormak istiyordu. Hayır, istemiyordu, çünkü cevabın kararlılığının kalan kısmını da yok edeceğinden oldukça emindi. Ama bir yandan da istiyordu ki... Aman Tanrım, ne yapmak istediğini bilmiyordu Amelia. Bir şey. Herhangi bir şey. İkisine de hâlâ bir beyni olduğunu hatırlatabilecek herhangi bir şey.

"Buna şans diyelim," dedi Thomas usulca. "Ya da mutlu bir tesadüf. Ama sebep ne olursa olsun, sizi öpmek istiyorum... bu çok zevkli." Elini genç kadının dudaklarına götürdü. "Sizce de öyle değil mi?"

Amelia evet anlamında başını salladı. Ne kadar isterse istesin, yalan söylemeye dili varmamıştı.

Thomas'ın gözleri koyulaşmış, gök mavisi akşam karanlığı gibi olmuştu. "Anlaştığımıza sevindim," diye mırıldandı. Amelia'nın çenesine dokunarak yüzünü hafifçe kaldırdı. Dudakları buluştu, Thomas'ın önce yumuşakça dudakları aralandı ve sonra Amelia'nın nefesini keserek, iradesini, düşünme yetisini yok ederek şiddetle öpmeye başladı, sadece bu...

Bu farklıydı.

Doğrusu Amelia'nın bir araya getirebildiği, mantıklı olabilecek tek fikri buydu. Ne olduğunu pek anlayamadığı bir arzunun etkisinde, duygu denizinde kaybolmuştu ama tüm bu süre boyunca, içinde hissedebildiği şey-

İşte bu farklıydı.

Amacı ve niyeti her neyse, Thomas'ın öpüşü daha öncekiyle aynı değildi.

Ve Amelia ona karşı koyamıyordu.

Thomas onu öpmeyi tasarlamamıştı. Kendini Amelia'nın gezisine eşlik ederken bulduğunda, tepeden aşağı yürüyüp evin görüş alanından çıktıklarında ve hatta onunla dalga geçtiğinde bile dükün böyle bir amacı yoktu: *Sizi tekrar öpeyim mi?*

Ama sonra Amelia o aşırı duygusal konuşmasını yapınca, Thomas söylediklerini kabul etmekten başka çare bulamamıştı. Yerinden çıkan saçlarıyla savaşırken Amelia bir anda öylesine çekici gelmişti ki - veya geri adım atmadan, fikirlerini savunurken olmuştu bu.

İşte o sırada Thomas, Amelia'nın çiller serpiştirilmiş, pırıl pırıl tenini fark etmişti ve genç kadının tam yeşil ya da tam kahverengi olmayan gözleri, bastırılmış olsa bile, ateşli bir zekâyla parıldamıştı.

Ve dudakları. Dudakları çok fazla Thomas'ın dikkatini çekmişti. Dolgun ve yumuşaktı, hafifçe titriyor ama bu dikkatle bakılınca fark ediliyordu.

Thomas da öyle yaptı, gözlerini o dudaklardan ayıramadı.

Nasıl olmuştu da daha önce bunu fark etmemişti? Amelia her zaman vardı, neredeyse kendini bildi bileli hayatının bir parçası olmuştu.

Ve sonra lanet sebep her neyse, Thomas onu öpmek istemişti. Amelia'yı kontrol etmek için değil, boyun eğdirmek için de değil (gerçi bunlardan birinin gerçekleşmesinin bir sakıncası yoktu), sadece onu öpmek istemişti.

Amelia'yı tanımak için.

Onu kollarının arasında hissetmek ve onu Amelia yapan ne varsa özümsemek için.

Ve belki, sadece belki, Amelia'nın kim olduğunu öğrenmek için.

Ve sonra tekrar yapmak istedi.

Amelia'yı kanında dolaşan tüm enerjiyle öperken, düğmeleri, çengelleri, onu kendisine açacak, tenini, hararetini hissetmesine imkân verecek her ne varsa araştırarak, ellerini içgüdüsel olarak genç kadının elbisesinde dolaştırıyordu. Thomas en sonunda elbisesinin sırtındaki iki düğmeyi açtığında, düşünme yetisinin hiç olmazsa bir kısmını yeniden kazandı. İdrakinin ne sebeple yeniden ön plana çıktığından emin değildi - Amelia'nın masum bir bakire için tamamen uygunsuz olan boğuk ve uysal iniltisi sebep olmuş olabilirdi. Ama muhtemelen sebebi, bu sese hayal gücünün gösterdiği -Amelia'nın çıplak, büyük olasılıkla mümkün olduğunu bile bilmediği bazı şeyleri yapmasıyla ilgili detaylar içeren- görüntülerdi.

Thomas istemeyerek ama kararlı bir şekilde genç kadını kendisinden uzaklaştırdı. Nefesini içine çekti, sonra titrek bir şekilde bıraktı - kalbinin trampet gibi atmasını yatıştırmaya yaramışa pek benzemiyordu. *Özür dilerim* sözcükleri Thomas'ın dilinin ucuna kadar gelmişti ve dürüst bir şekilde bunu söylemeyi tasarlıyordu, çünkü bir centilmen

böyle yapardı ama bakışlarını kaldırıp da Amelia'yı dudakları aralanmış ve gözleri her nedense eskisinden daha yeşil görünce, dükün ağzından şu kelimeler döküldü: "Bu... sürpriz oldu."

Amelia gözlerini kırpıştırdı.

"Çok güzeldi," diye ekledi Thomas, nedense gerçekte hissettiğinden daha sakin konuştuğu için rahatlamıştı.

"Daha önce hiç öpülmemiştim," dedi Amelia.

Thomas gülümsedi, her nedense eğlenceli gelmişti. "Seni dün gece öptüm."

"Böyle değil," diye fısıldadı Amelia, sanki kendisine söylermiş gibi.

Thomas'ın yatışmaya başlayan bedeni yeniden yanıp tutuşmaya başlamıştı.

"Eh," dedi Amelia, hâlâ sersemlemiş görünerek, "sanırım artık benimle evlenmek *zorundasınız.*"

Başka herhangi bir anda ve herhangi bir başka kadınla... lanet olası başka bir öpüşmeden sonra olsaydı bu, Thomas anında irkilirdi. Ama Amelia'ın sesindeki bir şey ve büyüleyici bir şekilde kuşkulu yüzündeki *her şey*, tam aksi bir tepkiye neden oldu ve Thomas güldü.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Amelia. Ama aslında sormadı, çünkü sesinin tiz çıkmasını engelleyemeyecek kadar kafası karışıktı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Thomas dürüstçe. "Hadi, arkanı dön de düğmelerini ilikleyeyim."

Amelia hızla elini ensesine götürüp dehşetle bakınca, Thomas iki düğmesini çözdüğünden haberdar olup olmadığını merak etti. Amelia'yı düğmeleri iliklemeye çalışırken izlemek oldukça keyifliydi ama yaklaşık on saniye

boyunca el yordamıyla çılgınca uğraşmasından sonra Thomas ona acıdı ve hafifçe parmaklarını yana itti.

"Bana izin ver," diye mırıldandı.

Sanki Amelia'nın başka seçeneği varmış gibi.

Elleri yavaş yavaş hareket etmesine rağmen, Thomas beyninin mantıklı kalan her köşesiyle düğmelerini hızla iliklemesi gerektiğini biliyordu. Ama kızın şeftali gibi pürüzsüz olan teni dükü büyülemişti. Ensesinden aşağı sarı saç telleri uzanıyordu ve Thomas'ın nefesi değince genç kadının teni ürpermiş gibi göründü.

Thomas öne doğru eğildi, kendini tutamıyordu. Amelia'yı öptü.

Ve Amelia yeniden inledi.

"Geri dönsek iyi olur," dedi Thomas kabaca. Sonra genç kadının elbisesindeki son düğmeyi iliklememiş olduğunu fark etti. Sessizce lanet okudu, çünkü Amelia'ya tekrar dokunmak iyi bir fikir olmayabilirdi ama onu eve bu şekilde geri yollayamazdı. Bu yüzden yeniden düğmelere döndü, bu sefer son derece titizlikle hareket ediyordu.

"İşte oldu," diye mırıldandı Thomas.

Amelia dönerek tedbirli bir şekilde genç adama baktı. Bu bakış Thomas'ın kendini, masumları yağmalayan bir haydut gibi hissetmesine sebep olmuştu.

Ve tuhaftır ki buna aldırmadı. Kolunu uzattı. "Geri dönerken eşlik edebilir miyim?"

Amelia başını salladı ve Thomas o anda en garip, en yoğun isteği duydu-

Amelia'nın ne düşündüğünü öğrenmek.

Komikti bu. Daha önce kimsenin ne düşündüğünü umursamamıştı.

Ama sormadı, çünkü Thomas böyle şeyler yapmazdı. Hem gerçekten de ne gerek vardı ki? Sonunda evleneceklerdi, ne düşündüğünün ne önemi vardı ki?

Amelia utançtan yanaklarının bir saat boyunca kızarmış halde kalmasının mümkün olduğunu hiç düşünmemişti ama anlaşılan öyleydi, çünkü Grace'le Elizabeth'in yanına konuk odasına dönmesinden *en az* altmış dakika sonra, yaşlı düşes koridorda yolunu kesip yüzüne tek bir bakış atmış ve yüzü öfkeden nerdeyse morarmıştı.

Şimdi Amelia sıkışmış ve bir ağaç gibi zorla hareketsiz durmaya çalışırken, yaşlı düşes ona çıkışıyor, sesinin şiddeti şaşırtıcı bir şekilde gittikçe artıyordu, "Kahretsin, *lanet olası* çiller!"

Amelia irkildi. Yaşlı kadın çilleri için onu daha önce de azarlamıştı (hatta sayıları çift haneli olmadığı için bile) ama öfkesi ilk kez saygısızlığa dönüşmüştü.

"Hiç yeni çilim yok," dedi Amelia, Dük Wyndham'ın kaçmayı nasıl başardığını merak ederek. Amelia'yı al al yanaklarıyla, düşese kolay bir hedef olarak konuk odasına geri getirdiği anda ortadan kaybolup gitmişti.

Yaşlı düşes gözlerini kısarak baktı. "Biraz önce ne dedin sen?"

Amelia daha önce ona hiç karşılık vermediği için tepkisi de sürpriz olmuştu. Ama bu günlerde atılganlık ve küstahlıkla hayatında yeni bir sayfa açıyor gibi görünüyordu, bu yüzden yutkundu ve, "Hiç yeni çilim yok. Tuvaletteki aynaya baktım ve saydım," dedi.

Bu bir yalandı ama çok tatminkâr bir cevap olmuştu.

Yaşlı kadının ağzı balık gibi büzülmüştü. Amelia'nın

kıvranması için on saniye boyunca ters ters baktıktan sonra sertçe seslendi: "Bayan Eversleigh!"

Grace konuk odasının kapısından neredeyse fırlayarak koridora çıktı.

Yaşlı düşes onun geldiğinin farkında değil gibiydi ve veryansın etmeye devam ediyordu. "Bizim ismimiz kimsenin umurunda değil mi? Soyumuz? Tanrım, bu lanet olası dünyada bunu anlayan tek kişi ben miyim yani... bunun önemini... ne demek olduğunu..."

Amelia, düşese dehşet içinde bakıyordu. Yaşlı dul bir an ağlayacakmış gibi göründü ama bu mümkün olamazdı ki. Düşes biyolojik olarak gözyaşından yoksundu, Amelia bundan *emindi*.

Grace öne doğru çıkarak şaşırtıcı bir şekilde kolunu yaşlı düşesin omzuna doladı. "Hanımefendi," dedi yatıştırıcı bir sesle, "zor bir gün oldu."

"Zor değildi," diye terslendi yaşlı kadın, omzunu silkip ondan kurtularak. "Her şey olabilir *ama* zor değildi. "

"Hanımefendi," dedi Grace yeniden ve Amelia onun sesindeki yumuşak sükûnete gene şaşırdı.

"Beni rahat bırak!" diye kükredi yaşlı kadın. "Benim endişeleneceğim bir *hanedan* var! Sen bir hiçsin! Hiç!"

Grace geriye doğru sendeledi. Amelia onun boğazındaki hareketi gördü ve ağlamak üzere mi yoksa mutlak bir öfke mi duyduğunu anlayamadı.

"Grace?" dedi Amelia dikkatle, *ne* sorduğundan emin değildi, sadece bir şeyler söylemesi gerektiğini düşünmüştü.

Grace, Amelia'yı bir gece önce neler olduğu konusunda merak içinde bırakarak, hızla ve açık bir şekilde *hiç sorma*

anlamına gelen, kısa bir baş sallamayla karşılık verdi. Çünkü bugün kimse normal bir şekilde davranmıyordu. Ne Grace, ne düşes, ne de Wyndham.

"Leydi Amelia ve ablası Burges Park'a dönerken onlara eşlik edeceğiz," diye emretti yaşlı kadın. "Bayan Eversleigh, arabamızı hemen hazırlat. Konuklarımızla birlikte gideceğiz ve kendi arabamızla döneceğiz."

Grace'in dudakları şaşkınlıkla aralandı ama düşese ve öfkeli kaprislerine alışıktı; alelacele şatonun ön tarafına doğru gitti.

"Elizabeth!" dedi Amelia umutsuzca, ablasını kapıda görünce. Hain alçak daha şimdiden parmak uçlarına basarak geri dönmüş, onu yaşlı kadınla tek başına bırakarak sinsice sıvışmaya çalışıyordu.

Amelia uzandı ve Elizabeth'i dirseğinden yakalayarak geri döndürürken dişlerini gıcırdatarak, "Sevgili ablacığım," dedi.

"Çayım," dedi Elizabeth zayıf bir sesle, misafir odasına doğru yönelerek.

"Soğudu," dedi Amelia kesin bir ifadeyle.

Elizabeth, yaşlı kadından tarafa cılız bir gülümsemeyle baktı ama ifadesi yüzünü buruşturmaktan öteye geçemedi.

"Sarah," dedi düşes.

Elizabeth onu düzeltme zahmetine girmedi.

"Yoksa Jane mi," diye terslendi yaşlı kadın."Hangisi?"

"Elizabeth," dedi ablası.

Düşes sanki ona pek inanmıyor gibi gözlerini kıstı ve, "Görüyorum ki yine kardeşinle birlikte gelmişsin," dedi.

"O benimle birlikte geldi," dedi Elizabeth, Amelia'ya göre bu ablasının düşese söylediği en sivri cümleydi.

"Ne demek oluyor şimdi bu?"

"Şey, ben annemin ödünç aldığı kitapları geri getiriyordum," dedi kekeleyerek Elizabeth.

"Hadi canım! Senin annen okumaz ve bunu hepimiz biliyoruz. *Onu* aramıza yollamak için" -Amelia'yı işaret etti- "aptalca bir bahane."

Amelia'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı, çünkü hep yaşlı kadının onu aralarında görmek *istediğini* düşünmüştü. Amelia düşesin sevgisini kazandığından değil elbette, sadece elini çabuk tutup torunuyla evlensin diye, böylece küçük Wyndham'lar doğurmaya başlayabilirdi.

"Yine de bu kabul edilebilir bir bahane," diye homurdandı yaşlı kadın, "ama pek işe yaramış görünmüyor. Torunum nerede?"

"Bilmiyorum majesteleri," diye cevapladı Amelia. Yalan söylemiyordu. Dük yanından ayrılırken planları hakkında hiçbir şey söylememişti. Görünüşe göre Amelia'yı o kadar fütursuzca öpmüştü ki bir açıklama yapması gerektiğini düşünmemiş olmalıydı.

"Aptal çocuk," diye mırıldandı yaşlı kadın. "Bunun için vaktim yok. *Kimse* görevini anlamıyor mu? Benim varislerim tükeniyor ve *sen*" -burada Amelia'nın omuzunu dürttü- "eteklerini bile kaldıramıyorsun- "

"Majesteleri!" diye bağırdı Amelia.

Yaşlı kadının ağzı sımsıkı kapanınca, Amelia bir an çok ileri gittiğini fark etmiş olabileceğini düşündü. Ancak düşesin tek yaptığı, gözlerini gaddar yarıklar haline gelinceye kadar kısarak azametle yürüyüp gitmek oldu.

"Amelia?" dedi Elizabeth yanına gelerek.

Amelia gözlerini kırpıştırdı. Birkaç kez. Hızlı hızlı. "Eve gitmek istiyorum."

Elizabeth anlayışlı bir ifadeyle başını salladı.

İki kardeş birlikte ön kapıya doğru yürüdüler. Grace bir uşağa talimat veriyordu, bu yüzden dışarı yürüyerek araba yolunda onu beklediler. Öğleden sonra havası biraz soğumuştu ama gök yarılıp yağmur boşalsa bile Amelia'nın umurunda değildi. Sadece bu berbat evden çıkmak istiyordu. "Bir dahaki sefere ben gelmiyorum," dedi Amelia ablasına, kollarını göğsünde kavuşturarak. Eğer Wyndham kur yapmak istiyorsa da Amelia'yı görmeye gelebilirdi.

"Ben de gelmiyorum," dedi Elizabeth, kuşkuyla şatoya doğru göz atarak. Grace dışarı çıkınca yola adım atmasını bekledi ve hemen koluna girip arkadaşına sordu: "Bana mı öyle geldi, yoksa düşes her zamankinden daha mı kötüydü?"

"Çok daha kötü," diye kabul etti Amelia.

Grace içini çekti ve sanki aklına gelen ilk şeyi söylemekten vazgeçmiş gibi kafasını salladı. Sonunda sadece, "Bu... çok karmaşık," dedi.

Buna cevaben söylenecek bir şey yok gibiydi, bu yüzden Amelia bonesinin bağcıklarını düzeltiyormuş gibi yapan Grace'e merakla baktı ve o sırada-

Grace donakaldı.

Hepsi donakaldılar. Amelia ve Elizabeth, Grace'in bakışlarını izlediler. Yolun sonunda bir adam vardı, yüzü görülemeyecek kadar uzaktaydı. Aslında koyu renk saçları ve at üstünde sanki orada doğmuş gibi oturmasından başka bir şey görünmüyordu.

O anda sanki zaman durmuş gibiydi, sessiz ve hareketsizdi, sonra hiçbir sebep olmaksızın adam uzaklaşıp gitti.

Amelia'nın dudakları Grace'e onun kim olduğunu sor-

mak için bir araya geldi ama daha konuşamadan yaşlı düşes dışarı çıkarak, "Arabaya binin!" diye bağırdı. Amelia, yaşlı kadınla hiçbir şekilde iletişim kurmak istemediği için emirlere uymaya karar vererek ağzını kapadı.

Birkaç dakika sonra hepsi Crowland arabasına yerleşmişlerdi. Grace ile Elizabeth ters yöne oturmuşlar, Amelia ise yaşlı düşesin yanına sıkışmış, onların tam karşılarında oturuyordu. Grace'in kulağının arkasındaki bir noktaya odaklanmıştı. Eğer bu pozunu yarım saat boyunca devam ettirebilirse, düşesi görmek zorunda kalmayacaktı.

"O adam kimdi?" diye sordu Elizabeth.

Yanıt gelmedi.

Amelia bakışlarını Grace'in yüzüne çevirdi. Bu son derece ilginçti. Grace, Elizabeth'in sorusunu duymamış gibi davranıyordu. Bunu yüzünün aldığı şekilden anlamak kolaydı; ağzının sağ köşesi kaygıyla gerilmişti.

"Grace?" dedi Elizabeth yeniden. "Kimdi o?"

"Hiç kimse," dedi Grace çabucak. "Yola çıkmaya hazır mıyız?"

"Peki onu tanıyor musun?" diye sordu Elizabeth ve Amelia ablasının ağzını bağlamak istedi. *Tabii ki* Grace onu tanıyordu. Gün gibi aşikârdı.

"Tanımıyorum," dedi Grace, kesin bir şekilde.

"Neden bahsediyorsunuz siz?" diye sordu yaşlı düşes, iyice öfkelenmişti.

"Yolun sonunda bir adam vardı," diye açıkladı Elizabeth. Amelia umutsuzca onu tekmelemek istiyordu ama bu mümkün değildi; düşesin karşısında oturuyordu ve ona ulaşması imkânsızdı.

"Kimdi o?" diye sordu yaşlı kadın.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Grace. "Yüzünü göremedim."

Bu yalan değildi. En azından ikinci kısmı değildi. Adam kimsenin yüzünü göremeyeceği kadar uzakta duruyordu. Ama Amelia, Grace'in kim olduğunu kesinlikle bildiğine tüm çeyizi üzerine bahse girebilirdi.

"Kimdi o?" diye gürledi düşes, sesi yolda gürültü çıkarmaya başlayan tekerleklerin sesini bastıracak kadar yükselmişti.

"Bilmiyorum," diye tekrarladı Grace ama sesindeki çatlamayı herkes duyabiliyordu.

Yaşlı kadın bu defa Amelia'ya doğru döndü, bakışları da sesi kadar zehir saçıyordu. "Sen onu gördün mü?"

Amelia, Grace'le göz göze geldi. Aralarında bir şeyler geçti.

Amelia yutkundu. "Ben kimseyi görmedim hanımefendi."

Düşes bir homurtuyla yeniden tüm öfkesini Grace'e yöneltti. "O muydu?"

Amelia nefesini tuttu. Kimden söz ediyorlardı acaba?

Grace başını iki yana salladı. "Bilmiyorum," diye kekeledi. "Bunu bilemem."

"Durdur arabayı," diye haykırdı düşes, yatar gibi öne uzanıp Grace'i yana iterek kabinle sürücüyü ayıran duvara vurdu. "Sana söylüyorum, dur!"

Araba birdenbire durunca, gidiş yönünde yaşlı kadının yanında oturan Amelia öne doğru savrularak Grace'in ayaklarının dibine düştü. Kalkmaya çalıştı ama yaşlı kadın öne uzanmış ve eliyle Grace'in çenesini kavramıştı.

"Size bir şans daha vereceğim Bayan Eversleigh," diye tısladı düşes. "O muydu?"

Amelia nefes almıyordu.

Grace kıpırdamadı, sonra çok hafifçe de olsa başını salladı.

Ve yaşlı kadın çılgına döndü.

Amelia tam yerine yerleşmişti ki düşesin bastonuyla kafasının kopmasından sakınmak için eğilmek zorunda kaldı. "Arabayı geri çevir!" diye haykırdı yaşlı kadın. Yavaşladılar, keskin bir dönüş yaptıklarında düşes acı acı bağırıyordu: "Devam et! Devam et!"

Dakika bile geçmemişti ki yeniden Belgrave Şatosu'nun ön kapısındaydılar ve düşes, Grace'i arabanın kapısından dışarı iterken Amelia dehşet içinde bakıyordu. Düşes, Grace'in peşinden arabadan inince Elizabeth ile Amelia doğrularak kapıdan dışarı baktılar.

"Grace topallıyor muydu?" diye sordu Elizabeth.

"Ben- " Amelia tam *bilmiyorum* diyecekti ki yaşlı düşes tek söz etmeden arabanın kapısını çarparak kapayıp lafını kesti.

"Az önce ne oldu?" diye sordu Elizabeth, araba öne doğru sallanarak evlerinin yoluna koyulurken.

"Hiçbir fikrim yok," diye fısıldadı Amelia. Döndü ve şatonun gözden kaybolmasını izledi. "Hem de hiç."

Bölüm 6

Aynı günün ilerleyen vakitlerinde, Thomas çalışma odasında oturmuş, nişanlısının oldukça çekici kalça eğrisini düşünüyordu (kâtibinin hazırladığı bazı sözleşmeleri inceliyormuş gibi yaparak). Bu en keyifli zaman geçirme şekliydi ve eğer salonda muazzam bir kargaşa patlak vermeseydi akşam yemeğine kadar böyle devam edebilirdi.

"Benim adımı bilmek istemiyor musunuz?" dedi tanımadığı bir erkek sesi.

Thomas durup kalemini bıraktı ama bunun dışında yerinden kalkmak için çaba göstermedi. Aslında ne olduğunu öğrenmek umurunda değildi ve sonraki birkaç dakika boyunca başka bir şey duymayınca, sözleşmelerine geri dönmeye karar verdi. Tam kalemini mürekkebe batırmıştı ki büyükannesinin sesi sadece onun yapabileceği şekilde tiz bir notada çınladı.

"Refakatçimi rahat bırakacak mısın!"

Bunun üzerine Thomas ayağa kalktı. Büyükannesine gelecek olası zarar kolaylıkla gözardı edilebilirdi ama

Grace'e değil. Koridora çıkarak ileriye doğru göz gezdirdi. Aman Tanrım. Büyükannesi ne yapmak üzereydi böyle? Konuk odasının kapısında duruyordu ve birkaç adım uzağında duran Grace o güne kadar hiç görmediği kadar perişan ve utanmış görünüyordu. Grace'in yanında Thomas'ın tanımadığı bir adam vardı.

Görünen o ki büyükannesi adamın ellerini arkasına bağlatmıştı.

Thomas inledi. Yaşlı yarasa çok tehlikeliydi.

İleri doğru hareket etti, niyeti adamı bir özür ve rüşvetle serbest bırakmaktı ama üçlüye yaklaşırken kahrolası herifin Grace'e fısıldadığını duydu: "Dudaklarına bir öpücük kondurabilirdim."

"Lanet olsun, ne oluyor?" diye sordu Thomas. Aralarındaki mesafeyi kapamıştı. "Bu adam seni rahatsız mı ediyor Grace?"

Grace hızla başını iki yana salladı ama Thomas onun yüzünde başka bir şey görmüştü. Paniğe çok yakın bir şey. "Hayır," dedi Grace, "hayır etmiyor. Ama- "

Thomas yabancıya doğru döndü. Grace'in gözlerindeki bakışları beğenmemişti. "Sen de kimsin?"

Diğer adamın cevabı, sırıtarak, "Asıl *sen* kimsin?" oldu.

"Ben Wyndham," diye karşılık verdi Thomas, bu saçmalığa bir son vermeye hazırlanarak. "Ve sen benim evimdesin."

Adamın yüz ifadesi değişti. Ya da daha ziyade titreşti. Sadece bir an için, sonra tekrar eski küstahlığına döndü. Uzun boyluydu, neredeyse Thomas kadar uzundu ve aynı yaşlardaydı. Dük anında ondan hoşlanmadı.

"Ah," dedi diğer adam, birdenbire tüm cazibesiyle.

"Peki, bu durumda ben Jack Audley. Eskiden majestelerinin değerli ordusunda, yakın zamanlardaysa tozlu yollardayım."

Thomas tam bu cevap için ne düşündüğünü söylemek üzere ağzını açmıştı ki büyükannesi ondan önce davrandı. "Bu Audley'ler de kim?" diye sordu öfkeyle yanlarına gelerek. "Sen Audley değilsin. Bu yüzünden belli. Burnun, çenen, oldukça yanlış renkte olan gözlerin hariç, her lanet yüz hatlarından belli."

Thomas sabırsız bir şaşkınlıkla ona döndü. Bu kadın bu defa ne saçmalıyor olabilirdi?

"Yanlış renk mi?" dedi diğer adam. "Gerçekten mi?" Grace'e döndü, ifadesi tamamen masum ve küstahtı. "Bana her zaman leydilerin yeşil gözleri *sevdikleri* söylenmişti. Yanlış mı bilgilendirilmişim?"

"Sen bir Cavendish'sin!" diye kükredi yaşlı kadın. "Sen bir Cavendish'sin ve senin varlığından neden haberdar edilmediğimi bilmek istiyorum."

Bir Cavendish mi? Thomas dikkatle önce yabancıya, sonra büyükannesine ve sonra tekrar yabancıya baktı. "Neler oluyor burada?"

Buna kimsenin bir cevabı yoktu, bu yüzden Thomas güvenilir bulduğu tek kişiye döndü. "Grace?"

Grace onun gözlerine bakmadı. "Lordum," dedi çaresizce, "özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Ve biz geri kalanları bundan mahrum mu edeceksiniz?" dedi Bay Audley. Kendini beğenmiş bir şekilde bir of çekiverdi. "Ne de olsa yaşadıklarım..."

Thomas, büyükannesine baktı.

"O senin kuzenin," dedi düşes sertçe.

Thomas duraksadı. Doğru duymuş olamazdı. Grace'e baktı ve o da *açıkladı*: "O yolumuzu kesen haydut."

Thomas *bunu* sindirmeye çalışırken, küstah herif ellerinin bağlı olduğunu hepsine göstermek üzere döndü ve, "Sizi temin ederim, kendi irademle burada değilim," dedi.

"Büyükanneniz dün gece onu tanıdığını düşündü," dedi Grace.

"Onu tanıdığımı *biliyordum*," diye tersledi yaşlı düşes. Elini hayduta doğru uzattı. "Sadece bir bak ona. "

Haydut, Thomas'a baktı ve o da diğerleri kadar şaşırmış gibi, "Maske takıyordum," dedi.

Thomas sol elini alnına götürdü, biraz önce zonklayarak başlayan ağrı nedeniyle başparmağı ve diğer parmaklarıyla sertçe ovalıyordu. Aman Tanrım. Ve sonra aklına geldi - *portre.*

Kahretsin. Demek ki bu konuyla alakalıydı. Kahrolası sabahın üç buçuğunda Grace uyumamıştı, ölmüş amcasının resmini duvardan indirmeye çalışıyordu ve-

"Cecil!" diye bağırdı Thomas.

Kayda değer bir süratle uşak geldi.

"Portre," dedi ters ters Thomas. "Amcamınki."

Uşağın adem elması dehşetle inip çıktı. "Yeni yukarı götürdüğümüz- "

"Evet. Misafir odasına." Ve Cecil yeterince hızlı hareket etmeyince, Thomas tam anlamıyla ulurcasına, "Şimdi!" diye bağırdı.

Kolunda bir el hissetti. "Thomas," dedi Grace, belli ki onu yatıştırmaya çalışıyordu. ."Lütfen açıklamama izin ver."

"Sen bunu biliyor muydun?" diye sordu Thomas, Grace'in tutuşundan kurtularak.

"Evet," dedi Grace, "ama-"

Buna inanamıyordu Thomas. Grace. Eksiksiz dürüstlüğüne güvendiği tek kişi. "Dün gece," dedi ve dün geceye çok fazla *değer verdiğini* düşündü. Hayatı saf dostluk anlarından genelde yoksundu. Merdivenlerde yaptıkları garip konuşma o anlardan biriydi. Ve Grace'in suçlu yüzüne baktığında karnına yumruk yemiş gibi hissetti ve, bu her şeyi açıklıyor, diye düşündü. "Dün gece biliyor muydun?"

"Biliyordum Thomas ama- "

"Yeter," diye inledi Thomas. "Misafir odasına. Hepiniz."

Grace yeniden dikkatini çekmeye çalıştı ama Thomas onu görmezden geldi. Bay Audley -kahrolası kuzeni!- sanki her an ıslıkla mutlu bir melodi çalacakmış gibi dudaklarını büzmüştü. Ve büyükannesi... eh, onun ne düşündüğünü ancak şeytan bilebilirdi. Öfkeli görünüyordu, kaldı ki o hep öfkeli görünürdü zaten. Ama yaşlı kadın Audley'yi öylesine yoğun bir şekilde süzüyordu ki oldukça ürkütücüydü. Audley ise düşesin çılgınca bakışlarına aldırmıyormuş gibi görünüyordu, aslında Grace'i süzmekle fazlasıyla meşguldü.

Grace ise perişan görünüyordu. Ayrıca öyle olmalıydı.

Thomas duyulamayacak kadar alçak bir sesle gaddarca küfrederek, hepsi koridordan çıkınca misafir odasının kapısını çarparak kapattı. Audley ellerini kaldırarak başını yana eğdi. "Acaba yapabilir misiniz...?"

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Thomas, yakındaki yazı masasından zarf açacağını kaparak. Audley'nin ellerinden birini kavradı ve kuvvetli bir darbeyle bağları kesti.

"Thomas," dedi Grace, onun önünde durarak, "sanırım önce seninle biraz konuşmama izin vermelisin- "

"Neyden önce?" diye tersledi Thomas. "Kraliyet tarafından başına ödül konmuş olan veya uzun zamandır kayıp başka bir kuzenden haberim olmadan önce mi?"

"Sanırım Kraliyet tarafından değil," dedi Audley kibarca, "ama kesinlikle birkaç yargıç tarafından. Ve bir-iki papaz." Yaşlı düşese döndü. "Haydutluk mesleklerin en güvenlisi olarak kabul edilmiyor pek."

"Thomas." Grace kendisine ters ters bakan düşesin üzerinden endişeyle ona baktı. "Lordum," diye düzeltti, "bilmeniz gereken bir şey var."

"Gerçekten," dedi Thomas sertçe, "öncelikle gerçek arkadaşlarım ve sırdaşlarımın kim olduğu."

Grace sanki tokat yemiş gibi irkildi ama Thomas göğsünü sıkıştıran suçluluk sızısını bir yana itti. Bir gece önce Grace'in onu aydınlatacak bol bol zamanı vardı. Bu duruma tamamen hazırlıksız yakalanmasının bir bahanesi yoktu.

"Bayan Eversleigh'le daha saygılı konuşmanızı tavsiye ederim," dedi Audley, sesi hafif ama kararlıydı.

Thomas yavaşça ona doğru döndü. Bu adam kim olduğunu sanıyordu böyle. "*Anlayamadım.*"

Audley'nin başı hafifçe yana eğildi ve konuşmadan önce yanaklarının iç tarafını ısırıyor gibi göründü. "Erkek gibi konuşulmasına alışık değiliz demek, öyle mi?"

Thomas'a vücudunu yabancı bir şey istila ediyormuş gibi geldi. Öfkeli ve karanlıktı, sert köşeleri ve sıcak dişleri vardı - daha ne olduğunu anlamadan ileri doğru atılıp Audley'nin boğazına sarıldı. Bir şangırtıyla sehpaya çarpıp yere düştüler ve halının üzerinde yuvarlandılar. Thomas büyük bir memnuniyetle kendisini sevgili yeni kuzeninin

üstüne ata biner gibi oturmuş olarak buldu, bir eliyle boğazına bastırırken diğer eli ölümcül bir silah olarak yumruk haline gelmişti.

"Durun!" diye haykırdı Grace ama genç kadın kolunu yakaladığında Thomas hiçbir şey hissetmedi. Yumruğunu kaldırıp Audley'nin çenesine indirirken, Grace de geri çekilmiş gibiydi. Ama Audley zorlu bir rakipti. Thomas adamın nasıl kirli dövüşeceğini öğrenerek yıllarını geçirdiğini ise çok geç fark etti. Audley gövdesini şiddetli bir manevrayla çevirdi, Thomas'ın çenesine kafa atarak pozisyonlarını tersine çevirdi.

"Sakın... bana... bir daha vurma!" dedi dişlerini gıcırdatarak Audley.

Thomas bir dirseğini kurtararak Audley'nin midesine indirince alçak sesli bir homurtuyla ödüllendirildi.

"Kesin şunu! İkiniz de!" Grace aralarına girmeyi başardı, muhtemelen dövüşü durdurmanın tek yolu da buydu. Thomas, genç kadının yüzüne inmeden önce yumruğunu durduracak zamanı zor bela bulmuştu.

"Kendinden utanmalısın," dedi Grace ve hâlâ konuşamayacak kadar soluk soluğa olmasaydı, Thomas da onunla aynı fikirde olurdu. Ve sonra Grace'in bunu *düke* söylediği ortaya çıktı. Bu çok gurur kırıcıydı ve tıpkı Grace'in onu utandırdığı gibi, pek de takdire şayan olmayan bir şekilde, içi genç kadını utandırma arzusuyla doldu.

"Lütfen çekilir misin benim... şeyim..." Dük, Grace'in üstünde oturmakta olduğu karın kısmına doğru baktı.

"Oh!" Grace ciyaklayarak ayağa fırladı. Ancak Grace, Audley'nin kolunu bırakmamıştı ve kendisiyle birlikte onu da çekerek iki erkeği birbirinden ayırdı. Audley, kendi adına, Grace ile gitmekten fazlasıyla mutluydu.

"Aldığım yaralarla ilgilenecek misin?" diye sordu Audley, kötü muamele görmüş acınası bir yavru köpek üzüntüsüyle Grace'e göz atarak.

"Hiç yaran yok," diye tersledi Grace, sonra doğrulmuş olan Thomas'a baktı. "Ve senin de yok."

Thomas çenesini ovuştururken, yüzlerinin akşama kadar Grace'in yanıldığını kanıtlayacağını düşünüyordu.

Ve işte büyükannesi -ah, nezaket ve uygarlık dersleri verilmesi gereken biri vardı- konuşmaya girme zamanının geldiğine karar vermişti. Beklendiği gibi, ilk davranışı Thomas'ın omzunu sertçe dürtüklemek oldu.

"Derhal özür dile!" diye payladı. "O bizim evimizde misafir."

"*Benim* evim."

Yaşlı düşesin yüzü gerildi. Bu büyükannesine karşı kullandığı bir kozdu. Herkesin bildiği gibi, düşes Thomas'ın iradesi ve hoşgörüsü sebebiyle orada bulunuyordu.

"O senin birinci dereceden kuzenin," dedi düşes. "Ailemizdeki yakın akraba eksikliği göz önüne alındığında onu aileye kabul etmeye daha hevesli olmalısın."

Thomas düşünceli bir şekilde Audley'ye baktı. Ne bu adamdan ne de gülüşünden hoşlanmıştı. Kendini sakinleştirmeye çabaladı, hem bu adamın gerçekten kuzeni olduğunu nerden çıkarmışlardı ki? "Birisi bu adamın" dedi öfkeyle, "benim misafir odama nasıl geldiğini açıklayacak mı?"

İlk tepki tam bir sessizlik oldu, sanki herkes birinin ortaya çıkıp cevaplamasını bekliyor gibiydi. Sonra Audley omuz silkti ve düşesi başıyla işaret etti. "Beni kaçırdı."

Thomas yavaşça büyükannesine döndü. "Onu kaçır-

dın," diye tekrarladı, inanması zor olduğundan değil ama daha ziyade hiç zor *olmadığı* için.

"Kesinlikle," dedi yaşlı düşes sertçe. "Ve gene yapardım."

Thomas, Grace'e baktı. "Bu doğru," dedi genç kadın. Ve sonra -lanet olsun- Audley'ye dönerek, "Özür dilerim," dedi.

"Tabii ki kabul edildi," dedi Audley, en seçkin balo salonlarına uygun kaçacak bir cazibe ve zarafetle.

Thomas'ın tiksintisi yüzünden okunuyor olmalıydı, çünkü Grace ona bakarak ekledi: "Onu düşes *kaçırdı*!"

Thomas sadece gözlerini devirdi. Bu konuda tartışmak niyetinde değildi.

"Ve beni de bu işe katılmaya zorladı," diye mırıldandı Grace.

"Dün gece onu tanıdım," dedi büyükannesi.

"Karanlıkta mı?" diye sordu Thomas kuşkuyla.

"Maskesinin altından hem de," diye gururla cevap verdi yaşlı düşes. "Babasına çok benziyor. Sesi, gülüşü, her açıdan."

Tabii ki şimdi her şey anlam kazanmıştı. Portre, dün geceki çılgın hali. Thomas derin bir nefes alıp gözlerini kapadı, yaşlı kadına nazik bir şefkatle davranabilmek için biraz enerji topladı. "Büyükanne," dedi, genellikle ona *sen* dediği hesaba katıldığında, bunu bir zeytin dalı olarak kabul etmek gerekirdi, "oğlun için hâlâ yasını tuttuğunu anlıyorum- "

"Senin amcan," diye lafını kesti düşes.

"Amcam," diye düzeltti Thomas, ancak hiç tanışmadıkları göz önüne alınınca, onu bu şekilde düşünmek zor geliyordu. "Ama ölümünün üzerinden otuz yıl geçti."

"Yirmi dokuz," diye düzeltti düşes kesin bir ifadeyle.

Thomas ne için olduğunu bilmeden Grace'e baktı. Destek için miydi? Sempati mi? Grace'in dudakları özür dilercesine gerilmişti ama sessiz kalmaya devam etti.

Thomas tekrar büyükannesine baktı. "Uzun zaman oldu," dedi. "Anılar silikleşir."

"Benimkiler değil," dedi düşes kibirle, "ve özellikle de John'la ilgili olanlar. Senin babanı tamamen unutmaktan fazlasıyla memnun olurdum- "

"Bu konuda aynı fikirdeyiz," diye lafını kesti Thomas gerginlikle, çünkü şu an babasının bu olanlara tanık olduğunu hayal etmek oldukça asap bozucuydu.

"Cecil!" diye bağırdı Thomas, birisini boğazlama arzusuna teslim olmamak için parmaklarını esneterek. Şu lanet olası tablo da hangi cehennemde kalmıştı? Uşağı yukarı yollayalı asırlar olmuştu. Bu basit bir işti. Kuşkusuz, büyükannesi henüz o lanet şeyi yatak odasının duvarına astıracak zaman bulamamış olmalıydı.

"Lordum!" diye bir ses duydu koridordan ve bu öğleden sonra ikinci kez iki uşak tabloyu dengede tutmaya çalışarak köşeyi döndüler.

"Bir yere dayayın," diye talimat verdi Thomas.

Uşaklar boş bir yer bularak tabloyu yere indirdi ve duvara dayadılar. Ve o gün ikinci kez Thomas kendisini uzun süre önce ölmüş amcası John'ın yüzüne bakarken buldu.

Ancak bu defa tamamen farklıydı. Kim bilir kaç kere tabloya yakından bakma zahmetine girmeden tablonun yanından geçmişti. Hem neden yakından bakacaktı ki? Amcasıyla tanışmamıştı, ona dikkatle bakması için bir nedeni yoktu.

Ama şimdi...

Grace bunu ifade edecek sözleri bulan ilk kişi oldu. *"Tanrım."*

Thomas dehşetle Bay Audley'ye bakıyordu. Sanki tablodaki kişi oydu.

"Görüyorum ki artık benim fikrime katılmayan kimse yok," dedi büyükannesi böbürlenerek.

"Kimsin *sen*?" diye fısıldadı Thomas, gözlerini dikmiş sadece birinci dereceden kuzeni olabilecek adama dikkatle bakıyordu.

"Benim adım," diye kekeledi Audley, gözlerini tablodan ayıramıyordu. "İlk adım... Benim tam ismim John Rollo Cavendish-Audley."

"Annen baban kimdi?" diye fısıldadı Thomas. Ama Audley cevap vermeyince, dük soruyu tekrarlarken kendi sesinin daha da tizleştiğini duydu: "Baban kimdi?"

Audley hızla başını çevirerek çıkıştı. "Kim olduğunu sanıyorsun ki?"

Thomas'a dünyası altüst olmuş gibi geldi. Her geçen an, her hatıra, her nefes aslında kim olduğunu düşündürüyordu - hepsi kayıp gidiyor, onu çıplak, tamamen pusulasından şaşmış ve yalnız bırakıyordu.

"Annenle baban," dedi Thomas, sesi uğultu gibi çıkarken, "evli miydiler?"

"Lütfen," dedi Grace, bir kez daha aralarına atlayarak. "O bilmiyor." Thomas, Audley'ye baktı ve adamın ne anlatmaya çalıştığını anladı. Audley bilmiyordu. Doğumunun gerçekten meşru olmasının ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Grace, düke yalvaran gözlerle bakıyordu. Çünkü her

şeyi Audley'ye söylemeleri gerektiğini anlatmak istiyordu. Sonuçları ne olursa olsun, bunu bir sır olarak saklayamazlardı. "Birinin Bay Audley'ye açıklaması gerekiyor- "

"Cavendish," diye tersledi düşes.

"Bay Cavendish-Audley," diye düzeltti Grace. "Birisinin ona söylemesi lazım ki..." Çılgın gibi bir Thomas'a bir diğer adama baktı ve sonunda bakışları Audley'nin şaşkın yüzüne odaklandı. "Babanız -yani resimdeki adamın babanız olduğunu varsayarsak- dük hazretlerinin babasının... *ağabeyiydi.*"

Kimse bir şey söylemedi.

Grace boğazını temizledi. "Bu yüzden eğer... anneniz le babanız gerçekten yasal bir şekilde evlendilerse- "

"Öyleydiler," dedi Audley tersçe.

"Evet, elbette. Demek istiyordum ki elbette ama- "

"Grace'in söylemek istediği," diye sertçe araya girdi Thomas, çünkü buna bir an daha dayanamayacaktı, "eğer sen gerçekten John Cavendish'in meşru oğluysan, o zaman Wyndham Dükü de *sensin.*"

Ve sonra Thomas bekledi. Kendi söyleyeceğini söylemişti. Başka birisi lafa karışabilir ve lanet olası fikrini öne sürebilirdi.

"Hayır," dedi sonunda Audley, en yakın koltuğa çökerek. "Hayır."

"Burada kalacaksın," diye bildirdi düşes, "durum beni tatmin edecek şekilde düzenleninceye kadar. "

"Hayır," diye tekrarladı Audley. "Kalmayacağım."

"Ah, evet, kalacaksın," diye yanıtladı yaşlı düşes. "Kalmayacak olursan, seni hırsız diye yetkililere teslim edeceğim."

"Bunu yapamazsınız," dedi Grace kendini tutamayarak ve Audley'ye döndü. "Eğer torunu olduğunuza inanmasaydı bunu asla yapmazdı."

"Kapa çeneni!" diye homurdandı düşes. "Ne yaptığınızı bilmiyorum Bayan Eversleigh ama aileden değilsiniz ve bu odada yeriniz yok."

Thomas araya girmek için öne çıktı ama daha tek bir söz edemeden Audley ayağa kalktı; sırtı dimdik ve bakışları sertti.

Ve Thomas ilk kez olarak, onun askeri hizmetleri konusunda yalan söylediğine inanmaktan vazgeçti. Çünkü Audley tepeden tırnağa bir asker gibi emretti, "Onunla bir daha bu şekilde konuşmayın."

Yaşlı kadın irkildi, birinin onunla bu şekilde konuşmasına şaşırmıştı. "Ben senin büyükannenim," diye payladı.

Audley gözlerini onun yüzünden hâlâ ayırmamıştı. "Buna daha karar verilmedi."

"Ne?" diye patladı Thomas, tepkisini kontrol edecek fırsat bulamadan.

Audley buz gibi gözlerle düke baktı.

"Yani şimdi bana John Cavendish'in oğlu olduğunu *sanmadığını* mı söylemeye çalışıyorsun?" dedi Thomas hayretle.

Audley omuz silkti ve birdenbire daha önce olmadığı kadar bir hayduda benzedi. "Açık söylemek gerekirse, bu küçük çekici aile kulübünüze giriş hakkı kazanmak istediğimden çok emin değilim."

"Başka seçeneğin yok," dedi düşes.

Audley yan yan ona baktı. "Ne kadar sevgi dolu. Ne kadar düşünceli. Gerçekten de tam bir büyükanne."

Grace tıpkı Thomas'ın yapacağı şekilde -başka koşullarda olsaydı- boğulur gibi bir ses çıkardı. Hayır, Thomas gerçekten yüksek sesle gülerdi. Ama şimdi değil. Kasvetli misafir odasında potansiyel bir hırsızlayken değil.

"Lordum," dedi Grace tereddütle ama Thomas şu anda bunu duymak istemiyordu. Hiçbir şey duymak istemiyordu - kimsenin fikrini, kimsenin önerisini, hiçbir şey.

Tanrım, hepsi Thomas'a bakıyor, sanki sorumlu olan oymuş gibi bir karar vermesini bekliyordu. Ah, işte şimdi bu komik gelmeye başlamıştı. Kahretsin, artık kim olduğunu bile bilmiyordu Thomas. Muhtemelen hiç kimse. Özellikle de aile reisi değildi.

"Wyndham- " diye başladı büyükannesi.

"*Kes* sesini," diye tersledi dük. Dişlerini gıcırdattı, zayıflık göstermemeye çalışıyordu. Şimdi ne yapması bekleniyordu ki? Audley'ye döndü - onu *Jack* diye düşünmeye başlaması gerektiği aklına geldi, çünkü Cavendish ya da Tanrı yardımcısı olsun Wyndham diye düşünmeyi pek başaramıyordu. "Kalmalısın," dedi Thomas, kendi sesindeki yorgun ifadeden nefret ederek. "Bize işi- " Tanrım, bunu söylediğine neredeyse inanamıyordu. "Bu işi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor."

Audley hemen cevap vermedi ve yanıtladığı zaman sesi Thomas'ın hissettiği kadar yorgun çıktı. "Lütfen biri açıklayabilir mi..." Durdu, parmaklarını şakaklarına bastırdı. Bu hareketi Thomas da bilirdi, kendi başı da fena halde zonkluyordu.

"Biri bana aile ağacını açıklayabilir mi?" diye sordu Audley sonunda.

"Üç oğlum vardı," dedi düşes kesin bir şekilde. "Charles en büyüktü, John ortanca ve Reginald en küçüktü.

Senin baban, Reginald" -yüzünde gözle görünür bir nefret ifadesi vardı ve başını ondan tarafa sallayınca Thomas neredeyse gözlerini devirdi- "*onun* annesiyle evlendikten hemen sonra, İrlanda'ya gitti."

"Annem soylu biri değildi," dedi Thomas, çünkü lanet olsun, bu bir sır değildi. "Babasının fabrikaları vardı. Yığınlar ve yığınlarla." Ah, işte bir ironi. "Şimdi onların sahibi biziz."

Yaşlı kadın onu onaylamak yerine, dikkatini Audley'nin üzerinde tutmaya devam etti. "Babanın ölümü bize 1790 yılının Temmuz ayı olarak bildirildi. Kocamla en büyük oğlum hummadan bir yıl sonra öldü. Ben hastalığa yakalanmadım. En küçük oğlum artık Belgrave'de yaşamıyordu, bu yüzden o da kurtuldu. Charles henüz evlenmemişti ve biz John'ın çocuğu olmadan öldüğüne inanıyorduk. Böylece Reginald dük oldu." Kısa bir aradan sonra devam etti: "Bu beklenmiyordu."

Ve sonra herkes dönüp ona baktı. Harika. Thomas onun bir cevap hak ettiğini görmezden gelerek hiçbir şey söylemedi.

"Kalacağım," dedi sonunda Audley ve sesi boyun eğmiş gibi çıkmasına rağmen, Thomas'ı kandıramadı. Tanrı aşkına, bu adam bir hırsızdı. Ülkedeki en yüksek unvanlardan birini yasal olarak kapma şansı verilen bir hırsızdı. Bunun yanı sıra gelen zenginlikler de cabası tabii.

Akıl sır ermeyecek zenginlikler. Hatta bazen Thomas için bile öyleydi.

"Çok akıllıca," dedi yaşlı kadın ellerini çırparak. "O halde şimdi biz- "

"Ama önce," diye lafını kesti Audley, "eşyalarımı toplamak için hana geri dönmem gerek." Misafir odasına baka-

rak gözlerini gezdirdi, sanki zenginlikle alay ediyor gibiydi. "Gerçi bunlara kıyasla çok yetersizler."

"Saçma," dedi yaşlı düşes çabucak. "Eşyaların değiştirilecek." Yolculuk kıyafetine küçümseyerek baktı. "Çok daha kaliteli şeylerle olduğunu söyleyebilirim."

"Sizden izin istemiyordum," diye yanıtladı Audley sertçe.

"Yine de- "

"Ayrıca," diye lafını kesti Audley, "ortaklarıma açıklama yapmam lazım."

Thomas araya girmek için davrandı. Audley'nin etrafta söylentiler yaymasına izin veremezdi. Dedikodular bir hafta içinde tüm İngiltere'ye yayılırdı. İddialar asılsız çıksa da artık fark etmezdi. Bir daha kimse Thomas'ı aynı şekilde değerlendirmezdi - daima arkasından fısıldaşırlardı.

Thomas gerçekten dük olmayabilirdi.

Başka bir aday daha vardı, duymadınız mı? Eski dükün büyükannesi onu destekliyordu.

Bu kahrolası bir kâbus olurdu.

"Gerçekle uzaktan yakından alakası olmayacak," diye ekledi Audley kuru kuru, Thomas'tan tarafa bakarak. Bu Thomas'ı huzursuz etmişti. Bu kadar kolay anlaşılmak hoşuna gitmemişti, özellikle de bu adam tarafından.

"Ortadan kaybolma," dedi düşes. "İnan bana buna pişman olursun."

"Bunun için endişelenmeye gerek yok," dedi Thomas, hepsinin bilmesi gerekenleri dile getirerek. "Düklük vaat edilen kim ortadan kaybolur ki?"

Audley hiç eğlenmiş görünmüyordu. Thomas pek umursamadı.

"Sana eşlik edeceğim," dedi Thomas. Bu adam hak-

kında fikir edinmesi gerekiyordu. Nasıl davrandığını, kur yapacak kadın seyirciler olmadığında nasıl hareket ettiğini görmesi lazımdı.

Audley alayla gülümsedi ve tek kaşını kaldırdı, *-Tanrım,* işte bu korkutucuydu- tıpkı düşes gibi yapmıştı. "Kendi güvenliğim için endişelenmeli miyim?" diye mırıldandı.

Thomas cevap vermemek için kendini zorladı. Bu öğleden sonra başka bir kavgaya gerek yoktu. Ama bu ağır bir hakaretti. Hayatı boyunca Wyndham ismine öncelik vermişti. Hiçbir şey onunla, Thomas Cavendish'le, İngiliz şehri Lincolnshire'de doğmuş bir centilmenle alakalı değildi. Thomas müziği sever ama operadan nefret ederdi; hava fırtınalı olduğu zaman bile bir arabayla gitmektense ata binmeyi tercih ederdi; kremalı olduğunda çilek severdi; Cambridge'de bir birincilik almıştı ve Shakespeare'in çoğu sonesini ezberden okuyabildiği halde bunu asla yapmazdı, çünkü kafasında her sözcüğün üzerinde durmayı tercih ederdi - hepsi önemsizdi. Bedensel işten daha fazla zevk aldığı veya yetersizliğe karşı hiç sabrı olmaması asla mühim olmamıştı. Ve porto şarabından hiç tat almamasıyla veya gündelik enfiye çekme alışkanlığını ahmakça bulmasıyla da kimse ilgilenmemişti.

Hayır, bir karar verme zamanı geldiğinde -herhangi bir karar- bunlardan hiçbirinin önemi yoktu. O bir Wyndham'dı. İşte bu kadar basitti.

Ve açıkçası bir o kadar da karmaşıktı. Çünkü ismine ve mirasına karşı sadakati üzerinde kontrol yoktu. Thomas doğru olanı, uygun olanı yapardı ve hep öyle yapmıştı. İyi ve doğru olanı yapıyordu, çünkü Wyndham Dükü'ydü. Ve görünüşe göre, yapılacak doğru şey pekâlâ kendi unvanını bir yabancıya vermek olabilirdi.

Eğer dük olmasaydı... Bu Thomas'ı özgür kılar mıydı? O zaman istediğini yapabilir miydi? Arabaları soyabilir, leydileri yağmalayabilir ve yükümlülükleri olmayan erkeklerin yaptığı şeyleri yapabilir miydi?

Ve sonra Audley sinir bozucu sırnaşık tebessümüyle Grace'e dönerek konuştu: "Ben onun unvanı için bir tehdidim. Kuşkusuz her aklı başında kişi kendi güvenliğini sorgulayacaktır." Thomas'ın tek yapabildiği -yumruk yapmış olmasına rağmen- ellerini yan tarafında tutmak oldu.

"Hayır, yanılıyorsunuz!" dedi Grace, Audley'ye ve Thomas onun coşkulu sesiyle tuhaf bir şekilde rahatladığını fark etti. "Onu yanlış değerlendiriyorsunuz. Dük-" Bu sözcükle tıkanarak bir an durdu Grace ama sonra omuzlarını dikleştirerek devam etti. "O şimdiye kadar tanıştığım en onurlu insandır. Onun yanında size kimse zarar veremez."

"Seni temin ederim," dedi Thomas rahat bir ifadeyle, yeni kuzenine serinkanlılıkla bakarak, "sahip olduğum vahşi dürtüler ne olursa olsun, onlara göre davranmayacağım."

Bunun üzerine Grace öfkesini adama çevirdi. "Bu söylenecek en korkunç şey." Ve ardından, daha alçak sesle ekledi: "Hem de ben seni savunduktan sonra."

"Ama dürüstçe," dedi Audley başıyla onaylayarak.

İki erkeğin gözleri birbirine kilitlendi ve sessiz bir ateşkes anlaşmasına varıldı. Hana birlikte gideceklerdi. Birbirlerine soru sormayacak, görüşler ileri sürmeyeceklerdi... lanet olsun, hatta gerekli olmadıkça konuşmayacaklardı bile.

Ki bu Thomas için son derece uygundu.

Bölüm 7

"Gözün morarmış."

Yolculuk sırasında, evden ayrılmalarından yaklaşık bir saat sonra Audley'nin Thomas'a söylediği ilk söz bu oldu.

Thomas döndü ve baktı. "Senin de yanağın."

Audley'nin hanına neredeyse varmak üzereydiler ve bu yüzden yavaşlayarak yürüme temposuna geçmişlerdi. Audley, Belgrave ahırlarından bir ata biniyordu; Thomas ister istemez onun usta bir binici olduğunu kabul etmişti.

Audley hiç de hassasiyet göstermeden yanağına dokundu, sağ elinin üç orta parmağıyla çabucak sıvazladı. "Bu bir şey değil," dedi. "Kesinlikle senin gözün kadar kötü değil."

Thomas ona kibirli bir bakış attı. Nasıl bilebilirdi ki? Lanet yanağı morarmıştı, hatta mosmor olmuştu.

Audley ona kayda değer bir tatlılıkla baktıktan sonra, "Ben kolumdan vurulmuştum ve bacağımdan bıçaklanmıştım. Ya sen?" dedi.

Thomas hiçbir şey söylemedi, dişlerini sıkıp derin bir nefes verdi.

"Yanak hiçbir şey değil," dedi Audley tekrar ve yine ileriye doğru bakarak gözlerini hemen önlerindeki viraja odakladı.

Hana neredeyse varmışlardı ve Thomas bu bölgeyi gayet iyi biliyordu. Kahretsin, yarısının sahibiydi.

Ya da sahip olduğunu düşünüyordu. Artık kim bilebilirdi ki? Belki de Wyndham Dükü değildi. Eğer sadece sıradan bir Cavendish kuzeniyse bu ne anlama geliyordu? Onlardan kesinlikle yeterince vardı, ülke ikinci ve üçüncü derece kuzenlerle doluydu.

Eğer Dük Wyndham, değilse, o zaman kimdi? Thomas'ın sahip olduğu herhangi bir şey var mıydı? Bir direk ya da taşa veya moloz dolu küçük bir toprak parçasına benim diyebilir miydi?

Hatta Amelia'yla bile nişanlı mıydı?

Yüce Tanrım. Omzunun üzerinden Audley'ye baktı, nasıl da soğukkanlı görünüyor ve gözlerini dikmiş istifini bozmadan ufka bakıyordu.

Amelia'yı Thomas mı alacaktı? Arazileri, unvanı, bankadaki son kuruşa kadar. Lanet herif, hazır başlamışken nişanlısını da alırdı tabii.

Ve sinir bozucu herife Grace'in gösterdiği tepkiye bakılırsa, Amelia daha ilk görüşte bu adama sırılsıklam âşık olacaktı.

Thomas öfkeyle homurdandı. Eğer gün biraz daha uzarsa, hava kararmadan cehennemin yedinci katına ulaşmış olacaktı. "Ben bir bira alacağım," dedi.

"İngiliz birasından mı?" diye şaşkınlıkla sordu Audley, sanki Dük Wyndham'ın bu kadar avam tabakasına özgü bir şey içtiğini hayal edemiyor gibiydi.

"Yapmak istediğin şey her neyse, sen onları yaparken," dedi Thomas. Göz ucuyla ona baktı. "İç çamaşırlarını katlamak için bana ihtiyacın olmadığını tahmin ediyorum."

Audley döndü, kaşlarını kaldırmıştı. "Başka erkeklerin iç çamaşırlarını bu kadar çok düşünmemelisin."

Thomas onun bakışlarına soğuk bir kararlılıkla karşılık verdi. "Sana tekrar vurmam için beni zorlama- "

"Sen kaybedersin."

"*Sen ölürsün.*"

"Senin tarafından değil," diye mırıldandı Audley.

"Ne dedin sen?"

"Sen hâlâ düksün," dedi Audley omzunu silkerek.

Thomas dizginleri gerektiğinden daha sertçe kavradı. Ve Audley'nin ne demek istediğini tam olarak bilmesine rağmen, etkilendiğini fark etti. Ve bu yüzden, sert ve keskin bir tonda -ve evet, oldukça dükçe- konuştu: "Bununla söylemek istediğin..."

Audley döndü. Tembel, kendine hâkim ve tamamen rahat görünmesi Thomas'ı *çileden çıkarmıştı,* çünkü Audley kendisinin normalde hep olduğu gibiydi - ya da öyle görünüyordu.

Ama şimdi Thomas her zamanki gibi değildi. Kalbi küt küt atıyor, elleri kaşınıyordu ve nedense dünya baş döndürücü görünüyordu. Sebebi *Thomas* değildi, dengesiz olan *o* değildi. Diğer her şey öyleydi. Gözlerini kapamaya neredeyse korkuyordu, çünkü açtığı zaman gökyüzü yeşil, atlar Fransızca konuşuyor olabilir ve her adım atmaya çalıştığında zemin olmasını beklediği yerde olmayabilirdi.

O sırada Audley konuştu: "Sen Wyndham Düküsün. Yasa daima senden yana olur."

Thomas bu adamı yeniden yumruklamayı *gerçekten* istiyordu. Özellikle de bu Audley haklı olduğu için. Burada kimse ona karşı çıkmaya cüret edemezdi. Audley'yi döve döve kemiklerini kırabilirdi ve kalıntıları temizlenerek bir kenara süpürülürdü.

Hepsi de Wyndham Dükü'nü alkışlardı. Thomas bunun gibi pek çok avantajdan hiçbir zaman çıkar sağlamayı düşünmemişti.

Yolcu hanına ulaştılar ve Thomas dizginleri onları selamlamak için koşarak dışarı çıkan seyis çocuğa fırlattı. Bobby'ydi ismi. Thomas onu yıllardır tanıyordu. Annesi babası kiracılarıydı - dürüst, çalışkan insanlardı, Cavendish'lerin yiyecek ihtiyacı olamayacağını bilmelerine rağmen, her yıl ısrarla Noel'de Belgrave'e bir sepet kurabiye getirirlerdi.

"Lordum," dedi Bobby, koşmaktan soluk soluğa olmasına rağmen sevinçle gülümsedi.

"Onlara iyi bak, olur mu Bobby?" Thomas başıyla Audley'nin atını işaret edince çocuk o atın da dizginlerini aldı.

"En iyi şekilde efendim."

"İşte bu nedenle onları başka kimseye emanet etmiyorum." Thomas çocuğa madeni bir para fırlattı. "Biz birazdan döneriz... bir saat yeterli mi?" Audley'ye bakıyordu.

"Yeterli," diye onayladı Audley. Daha sonra Thomas'ı şaşırtarak Bobby'ye dönüp doğruca gözlerinin içine baktı. "Dün burada değildin," dedi.

"Hayır efendim," diye yanıtladı Bobby. "Haftada sadece beş gün çalışıyorum."

Thomas hancının genç delikanlılara fazladan bir gün izin vermesi karşılığında küçük bir ücret almasının icabına bakmıştı. Bunu hancıdan başka kimse bilmiyordu.

"Lucy'yle karşılaştın mı?"

Lucy mi? Thomas ilgiyle dinliyordu.

"Siyah kısrak mı?" Bobby'nin gözleri parıldadı.

"Lucy adında bir kısrağın mı var?" diye sordu Thomas.

"Evet," dedi Audley Bobby'ye. Ve sonra Thomas'a dönüp, "Bu uzun bir hikâye," dedi.

"Çok güzel bir at," dedi Bobby, hülyalı bir biçimde bakarak. Thomas eğlenmekten kendini alamamıştı. Bobby daha yürümeye başlamadan önce atlara deli olmaya başlamıştı. Thomas günün birinde çocuğu Belgrave ahırlarında işe alacağını düşünürdü.

"Ona çok düşkünümdür," dedi Audley. "Bir ya da iki kere hayatımı kurtardı."

Bobby'nin gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Napolyon'un bile buna benzer güzel bir İngiliz atına karşı hiç şansı yok." Audley ahırlara doğru şöyle bir baktı. "İyi durumda mı?"

"Su verildi ve tımar edildi. Ben kendim yaptım."

Audley eve dönüş yolculuğu için gülünç isimli atına gerekli düzenlemeleri yaparken, Thomas bara yöneldi. Galiba Audley'den eskisinden biraz daha az hoşlanmıyordu -bir ata bu kadar saygı gösteren bir adama saygı duymak gerekirdi- ama yine de böyle bir günde muhtemelen bir kupa İngiliz birası hiç de fena olmazdı.

Hancıyı iyi tanıyordu. Harry Gladdish, Belgrave'de büyümüştü, ahırlarını yöneten adamın yardımcısının oğluydu. Thomas'ın babası onu 'kabul edilebilir' bir eşlikçi olarak değerlendirirdi - rütbece Thomas'tan o kadar aşağı düzeydeydi ki bütün sohbetleri eski dükün istediği yönde ilerlerdi. "Bir seyis halktan birisinden iyidir," derdi Thomas'ın babası sık sık.

Genellikle, halktan birinin kızı olan Thomas'ın annesinin önünde.

Bununla birlikte Harry ile Thomas sohbetlerini kimin yönlendireceği konusunda çok sık tartışıyorlardı. Sonuç olarak da yakın dost olmuşlardı. Yıllar onları kendi ayrı yollarına yollamıştı - Thomas'ın babası Harry'nin Belgrave'de Thomas'ın derslerine katılmasına izin vermişti ama eğitimi için bundan fazla destek sağlamamıştı. Thomas önce Eton'a ve Cambridge'e, sonra da Londra'daki ışıltılı hayata gitmişti. Harry ise Lincolnshire'de kalmış, sonunda karısı beklenmedik bir mirasa konunca babasının satın aldığı hanı devralmıştı. Ve muhtemelen sınıf farklarının biraz daha farkına varmış olsalar da gençliklerindeki neşeli dostlukları kalıcı olmuştu.

"Harry," dedi Thomas, barın yanındaki bir tabureye geçerek.

"Lordum," dedi Harry, bir saygı ifadesi kullandığı zaman hep yaptığı gibi hınzır hınzır gülümseyerek.

Thomas saygısızlığı için ona kaşlarını çatmaya yeltendi ama sonra neredeyse kahkaha attı. Neler olduğunu bir bilseydi.

"Güzel bir göz," dedi Harry neşeyle. "Soylu mor rengini her zaman sevmişimdir."

Thomas on farklı sert yanıt düşündü fakat sonunda hiçbirini söyleyecek enerji bulamadı.

"Bira?" diye sordu Harry.

"En iyisinden."

Harry bir kupayı barın üstüne yerleştirdi. "Berbat görünüyorsun," dedi dobra dobra.

"Mahvolmuş gibi mi?"

"Daha fena," dedi Harry başını sallayarak. "Büyükannen mi?"

Harry düşesi iyi tanırdı.

"Diğer konuların arasında," dedi Thomas belli belirsiz.

"Nişanlın?"

Thomas gözlerini kırpıştırdı. Daha altı saat önce çayırlıkta onunla neredeyse sevişecek olduğuna bakılırsa, o öğleden sonra Amelia'yı pek düşünmemiş olması dikkat çekiciydi.

"Senin bir nişanlın vardı hani," diye hatırlattı Harry. "Boyu şu kadar..." Kızın boyunu göstermek için elini havaya kaldırdı.

Thomas dalgın dalgın, daha uzun boylu, diye düşündü.

"Sarışın," diye devam etti Harry, "pek etli butlu değil ama- "

"Yeter," diye terslendi Thomas.

Harry sırıttı. "Demek senin nişanlın."

Thomas birasından bir yudum aldı ve adamın buna inanmasına izin verdi. "Bu karmaşık bir durum," dedi sonunda.

Harry hemen anlayışla başını sallayarak bara yaslandı. Gerçekten de bu iş için doğmuştu. "Her zaman öyledir."

Harry on dokuz yaşındayken sevgilisiyle evlenmişti ve şimdi hanın arkasındaki küçük evinde altı afacan koşturup duruyordu - Thomas onun aşk işlerinde akıl verme pozisyonunda olduğuna pek ikna olmamıştı.

"Geçen gün burada bir adam vardı..." diye başladı Harry.

Kaldı ki elbette buradan York'tan ve şuradan buradan bir sürü acıklı hikaye ve üzücü söylentiler duymuştu.

Harry belli bir şey üzerinde durmadan gevezelik ederken Thomas birasını içti. Thomas tam olarak dinlemiyordu ama son yudumlarını yutarken, düşünmeden yapılan böyle bir sohbete hayatında hiç bu kadar minnettar olmadığı aklına geldi.

Ve sonra Bay Audley içeri girdi.

Thomas, acaba bir tane daha istesem mi, diye düşünerek dikkatle büyük bira kupasına baktı. Çabucak mideye indirmek o sırada oldukça cazip geliyordu.

"Size iyi akşamlar efendim!" diye seslendi Harry. "Başınız nasıl oldu?"

Thomas bakışlarını kaldırdı. Harry onu tanıyor muydu?

"Daha iyi," diye yanıtladı Audley.

"Ona benim sabah karışımından verdim," dedi Harry, Thomas'a ve yeniden Audley'ye baktı. "Her zaman işe yarar. İşte, isterseniz düke sorun."

"Düke sık sık ağrı merhemi gerekiyor mu?" diye soruşturdu Audley kibarca.

Thomas sertçe ona baktı.

Harry cevap vermedi, adamların nasıl bakıştıklarını görmüştü. "Siz ikiniz tanışıyor musunuz?"

"Az çok," dedi Thomas.

"Daha ziyade az," diye ekledi Audley.

Harry, Thomas'a baktı. Ancak bir an göz göze geldiler ama şaşırtıcı derecede rahatlatan bu bakışmalarında yüzlerce soru da vardı.

Eğer Thomas'ın ihtiyacı olursa, Harry yanında olurdu.

"Gitmemiz gerekiyor," dedi Thomas, taburesini geriye iterek kalktı. Harry'ye döndü ve başıyla selamladı.

"Birlikte misiniz?" diye sordu Harry şaşkınlıkla.

"Eski bir arkadaş," dedi Thomas ama daha ziyade homurdandı.

Harry nereden olduğunu sormadı, neyin sorulmayacağını her zaman bilirdi.

Audley'ye döndü. "Dükü tanıdığınızdan söz etmemiştiniz."

Audley omzunu silkti. "Sormadınız."

Harry bunu düşünür gibi göründü, sonra tekrar Thomas'a döndü. "İyi yolculuklar dostum."

Thomas yanıt olarak başını salladı, sonra kapıya yönelince Audley de peşinden yürüdü.

"Hancıyla arkadaşsınız," dedi Audley, dışarı çıktıkları zaman.

Thomas geniş, sahte bir tebessümle ona döndü. "Ben dost canlısı bir adamım."

Ve Belgrave'e birkaç dakikalık yolları kalıncaya kadar son sözleri bunlar oldu, ta ki Audley, "Bir hikâyeye ihtiyacımız olacak," diyene kadar.

Thomas kuşkuyla yan yan ona baktı.

"Benim kuzenin olduğumun -kesin söylemek gerekirse, babanın *ağabeyinin* oğlu- kanıtlanmadan önce ortaya çıkmasını istemeyeceğini tahmin ediyorum."

"Doğru," dedi Thomas. İsteksizce konuşuyordu ama sebebi daha çok aynı konuyu önceden gündeme getirmediği için kendisine kızgın olmasıydı.

Audley'nin ona bakışı son derece sinir bozucuydu. Bir tebessümle başlamış ama bir sırıtmaya dönüşmüştü. "Ee, eski dost mu olacağız?"

"Üniversiteden mi?"

"Eh, hayır. Boks yapar mısın?"

"Hayır."

"Eskrim?"

Bir ustadan farksızdı. "Fena sayılmam," dedi Thomas omzunu silkerek.

"O zaman hikâyemiz bu olsun. Birlikte yapardık. Yıllar önce."

Thomas dosdoğru ileri bakıyordu. Belgrave daha yakından görünmeye başlamıştı. "Pratik yapmak istersen haberim olsun," dedi.

"Ekipmanın var mı?"

"Muhtemelen gereken her şeye sahibim."

Audley taştan bir canavar gibi yükselerek güneşin son loş ışıklarını kapatan Belgrave Şatosu'na baktı. "Ve sanırım insanın gerek duymayacağı diğer her şeye."

Thomas yorum yapmadı, sadece atından aşağı kaydı ve dizginleri bekleyen bir uşağa verdi. Arkasındaki adamı geride bırakma hevesiyle uzun adımlarla içeri yürüdü. Tam olarak Audley'yi görmezden gelmek için değildi, daha çok onu unutmak istiyordu.

Thomas şöyle bir düşününce, daha sadece on iki saat önce hayatı ne kadar güzeldi.

Hayır, sekiz saat olsun. Sekiz saat önce Amelia'yla eğleniyordu.

Evet, bu eski ve yeni hayatı arasındaki en uygun kesişme noktasıydı. Amelia sonrası, Audley öncesi.

Ama düklüğün güçleri geniş kapsamlı olmasına rağmen, zamanı geri almaya yeterli değildi ve bu yüzden eskiden olduğu gibi, kendine son derece hakim olarak, Bay Audley'yle alakalı neler yapılacağına dair kahyaya hızla bir

dizi emir verdi ve sonra büyükannesinin Grace'le birlikte beklediği konuk odasına girdi.

"Wyndham," dedi büyükannesi sertçe.

Thomas onu kısaca başıyla selamladı. "Bay Audley'nin eşyalarını mavi ipekli yatak odasına yolladım."

"Mükemmel seçim," diye yanıtladı büyükannesi. "Fakat tekrar etmem gerekiyor. Benim yanımda ondan Bay Audley diye söz etme. Bu Audley'leri tanımıyorum ve tanımak umurumda da değil."

"Onların da sizi tanımakla ilgilenip ilgilenmeyeceklerini bilemiyorum." Bu söz, hızlı fakat sessiz adımlarla içeri giren Bay Audley'den gelmişti.

Thomas, büyükannesine baktı. Düşes sertçe tek kaşını kaldırmıştı.

"Mary Audley benim rahmetli annemin kız kardeşidir," diye belirtti Audley. "O ve kocası William Audley, doğduğumda beni aldılar. Beni kendi çocukları gibi büyütüp, isteğim üzerine bana kendi soy isimlerini verdiler. Bundan vazgeçmeye de hiç niyetim yok."

Thomas kendini tutamıyordu, bundan fazlasıyla keyif alıyordu.

Daha sonra Audley, Grace'e döndü ve eğilerek selamladı. "Eğer isterseniz bana Bay Audley diyebilirsiniz Bayan Eversleigh."

Grace aptalca kısa bir reverans yaptıktan sonra Thomas'a baktı. Ne için? İzin almak için mi?

"Yasal adını kullandığın için seni kovamaz," dedi Thomas sabırsızlıkla. "Eğer böyle bir şey yapacak olursa, seni hayat boyu yetecek bir parayla emekliye ayırır ve onu da uzakta bir mülke yollarım."

"Çok cazip bir teklif," diye mırıldandı Audley. "Ne kadar uzağa yollanabilir?"

Thomas hemen hemen gülümsedi. Audley sinir bozucu olmasının yanı sıra mutlu anlar da yaşatıyordu. "Mülklerin arasına yenilerini katmayı düşünüyorum," diye mırıldandı Thomas. "Hebrides Adaları yılın bu zamanında çok güzel olur."

"Çok alçaksın," diye tısladı düşes.

"Onu neden gözümün önünden ayıramıyorum ki?" dedi sesli olarak Thomas. Ve sonra, son derece zor, uzun bir gün olduğu ve biranın verdiği rahatlık sona erdiği için, içki dolabına yürüyerek kendisine bir içki koydu.

Ve daha sonra Grace, düşesi savunma gereği duyduğu zaman genellikle yaptığı gibi lafa karıştı. "O senin büyükannen."

"Ah, evet, kan bağı." Thomas içini çekti. Kendisini güçlü hissetmeye başlamıştı. Ve zerre kadar sarhoş değildi. "Bana et tırnaktan ayrılmaz denmişti. Ne yazık." Audley'ye baktı. "Yakında öğrenirsin."

Audley sadece omzunu silkti. Ya da belki silkmemişti. Belki de sadece Thomas'ın hayal gücüydü. Buradan çıkmaya, bu üç kişiden uzaklaşmaya, Wyndham, Cavendish veya Belgrave diye bağıran her şeyden ya da adıyla birlikte gelen diğer on beş saygı ifadesinden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Thomas dönüp doğruca büyükannesine baktı. "Ve şimdi benim buradaki işim bitti. Müsrif evladı sevgi dolu kucağına geri getirdim ve dünyadaki her şey yoluna girdi. *Benim* dünyamda değil," diye eklemekten kendini alamadı, "ama birisinin dünyasında girdiği kesin."

"Benimkinde değil," dedi Audley hafif, aldırmaz bir tebessümle. "Tabii ilgileniyorsanız."

Thomas ona sadece baktı. "İlgilenmiyorum."

Audley ona sakin sakin gülümsedi ve Grace, Tanrı korusun, yeniden birbirlerine saldıracak olurlarsa, aralarına atlamaya hazır görünüyordu.

Thomas alaycı bir selamlama ifadesiyle başını ona doğru eğdikten sonra, likörünü şok eden büyük bir yudumla başına dikti. "Ben çıkıyorum."

"Nereye?" diye sordu düşes.

Thomas kapıda duraksadı. "Daha karar vermedim."

Gerçekten de önemi yoktu. Her yer olabilirdi. Buradan başka her yer olabilirdi.

Bölüm 8

"Oradaki Wyndham değil mi?"

Amelia gözlerini kırpıştırdı, elini gözlerine siper ederek (bu sabah bonesi bir işe yaramıyor gibi görünüyordu) yolun karşı tarafına baktı. "Ona benziyor, değil mi?"

Stamford gezisinde eşlik eden küçük kız kardeşi Milly, daha iyi görmek için ona doğru eğildi. "Sanırım Wyndham. Annem memnun olacak."

Amelia sinirle omzunun üzerinden baktı. Yakında bir dükkânın içinde olan annesi, bütün sabah boyunca bir ağaçkakan gibi davranmıştı. *Tak tak tak*, şunu yap Amelia; *tak tak tak*, bunu yapma Amelia. Boneni giy çilleniyorsun, böyle zarafetsiz oturma, dük hiçbir zaman vakit bulup seninle evlenmeyecek.

Tak tak tak tak tak tak tak.

Amelia kahvaltı odasındaki oturuşu ve nişanlısının bir düğün tarihi seçmesi arasında hiçbir zaman bir bağlantı kuramamıştı, kaldı ki annesinin beş kızından hangisinin daha fazla badem ezmesi yediğini ya da yanlışlıkla kö-

pekleri içeri bıraktığını veya (burada yüzünü buruşturdu, çünkü kendi hatasıydı) lazımlığı devirdiğini nasıl olup da kesin olarak bildiğini de hiç anlayamamıştı.

Amelia gözlerini kırpıştırarak sokağın karşı tarafına, Milly'nin işaret ettiği adama tekrar baktı.

Wyndham *olamazdı*. Bu doğruydu, söz konusu adam dikkate değer ölçüde nişanlısına benziyordu ama adam açıkça...bu nasıl söylenirdi ki...?

Üstü başı darmadağındı.

Darmadağın sözcüğünün biraz nazik kalmasının dışında.

"Sarhoş mu o?" diye sordu Milly.

"O Wyndham *değil*," dedi Amelia ciddiyetle. Çünkü Wyndham hiçbir zaman bu kadar kontrolsüz olmazdı.

"Bence gerçekten- "

"O *değil*." Ama hiç de emin değildi.

Milly ancak beş saniye dilini tuttu. "Anneme söylememiz gerekir."

"Anneme söylememiz *gerekmez*," diye tısladı Amelia, hızla kız kardeşinin kolunu tutarak.

"Of! Amy, canımı acıtıyorsun!"

Amelia istemeye istemeye kardeşinin kolunu daha gevşek tuttu. "Beni dinle, Milly. Anneme tek kelime etmeyeceksin. Tek... kelime... yok. Beni anlıyor musun?"

Milly'nin gözleri kocaman açılmıştı. "Öyleyse sen de onun Wyndham *olduğunu* düşünüyorsun."

Amelia yutkundu, ne yapacağını bilemiyordu. Kesinlikle düke benziyordu ve eğer öyleyse, ona yardım etmek göreviydi. Ya da onu saklamak. İçinde tercihini ikincisinden yana kullanması gerekiyor gibi bir his vardı.

"Amelia?" diye fısıldadı Milly.

Amelia kardeşini duymazdan gelmeye çalıştı. *Düşünmek* zorundaydı.

"Ne yapacaksın?"

"Sus," diye fısıldadı Amelia öfkeyle. Nasıl devam edeceğine karar verecek fazla zamanı yoktu. Annesi her an dükkândan çıkabilirdi ve o zaman-

Tanrım, sahneyi düşünmek bile istemiyordu.

Tam o sırada sokağın karşısındaki adam döndü ve Amelia'ya baktı. Birkaç kere gözünü kırpıştırdı, sanki Amelia'yı hatırlamaya çalışıyor gibiydi. Adam tökezledi, doğruldu, tekrar tökezledi ve sonunda taş bir duvara dayandı, elinin kenarıyla gözlerini ovalayarak esnedi.

"Milly," dedi Amelia yavaşça. Hâlâ Wyndham'ı -çünkü kesinlikle oydu- izliyordu. "Yalan söyleyebilir misin?"

Milly'nin gözleri neredeyse ışıldadı. "Utanmadan, bir makine gibi."

"Anneme Grace Eversleigh'i gördüğümü söyle."

"Elizabeth'in arkadaşı mı?"

"Benim de arkadaşım."

"Eh, daha çok Elizabeth'in- "

"Kimin arkadaşı olduğu önemli değil," diye tersledi Amelia. "Sadece ona Grace'i gördüğümü ve onun beni Belgrave'e davet ettiğini söyle."

Milly birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve Amelia, baykuş gibi, diye düşündü. Sonra Milly, "Sabahın bu saatinde mi?" dedi.

"Milly!"

"Ben sadece inanılır bir hikâyemiz olduğundan emin olmaya çalışıyorum."

"Peki, evet. Sabahın bu saatinde." Ziyaret için biraz erkendi ama Amelia bunun dışında başka çare bulamamıştı. "Hiçbir şey açıklamak zorunda kalmayacaksın. Annem sadece gıdaklayacak ve bunun tuhaf olduğuna dair bir şeyler söyleyecek, hepsi bu kadarla kalacak."

"Ve sen beni burada sokağın ortasında bırakacaksın, öyle mi?"

"Sorun olmayacak."

"Sorun olmayacağını biliyorum," diye cevabı yapıştırdı Milly, "ama annem meraklanacaktır."

Lanet olsun, Milly'nin haklı olmasından nefret ediyordu. Tatlı yemek için dışarı çıkmışlardı ve birlikte dönmeleri gerekiyordu. Milly on yedi yaşındaydı ve üç dükkânlık mesafeyi pekâlâ tek başına yürüyebilirdi ama annesi her zaman münasip genç leydilerin hiçbir yerde yalnız yürümeyeceklerini söylerdi.

Amelia buna yüz numaranın da dahil olup olmadığını sorduğunda, Leydi Crowland'in hiç hoşuna gitmemişti. Anlaşılan münasip genç leydiler "yüz numara" da demiyorlardı.

Amelia alelacele omzunun üzerinden göz attı. Güneş, giysi dükkânının vitrinine vuruyordu ve oluşan parıltıdan içeriyi görmek zordu.

"Sanırım hâlâ arka tarafta," dedi Milly. "Üç elbise denemeyi planladığını söylemişti."

Demek ki kesinlikle sekiz elbise deneyecekti ama yine de buna güvenemezlerdi.

Amelia hızla düşünüp taşındıktan sonra Milly'ye, "Ona Grace'in hemen gitmesi gerektiğini, bu yüzden içeri girip plan değişikliğini bildirecek zaman bulamadığımı söyle,"

dedi. "Ona Grace'in başka seçeneği olmadığını söyle. Düşesin ona ihtiyacı varmış de."

"Düşes," diye tekrarladı Milly, başıyla onaylayarak. Düşesin nasıl olduğunu hepsi biliyordu.

"Annem sorun etmeyecektir," diye güvence verdi Amelia. "Memnun olacaktır. Bundan eminim. Beni her zaman Belgrave'e yollamaya çalışıyor. Hadi git şimdi." Kardeşini hafifçe itti, sonra fikrini değiştirerek geri çekti. "Hayır gitme. Daha değil."

Milly ona belirgin bir kızgınlıkla baktı.

"Dükün görüş alanından çıkması için bana bir dakika izin ver."

"*Sen* görüş alanından çık artık," dedi Milly küstahça.

Amelia, kardeşini sıkıştırıp iyice sarsma arzusu duydu ve bunun yerine sert sert baktı. "Bunu yapabilir misin?"

Milly bunu sorduğu için iyice bozulmuş görünüyordu. "Tabii ki."

"İyi." Amelia çabucak başını salladı. "Teşekkür ederim." Bir adım attı, sonra ekledi: "İzleme."

"Ah, *artık* çok şey istiyorsun ama," diye uyardı Milly.

Amelia daha fazla üstelememeye karar verdi. Eğer kardeşiyle rolleri farklı olsaydı, Amelia *asla* o tarafa bakmazdı. "Tamam. Sadece tek kelime etme."

"Elizabeth'e bile mi?"

"*Hiç* kimseye."

Milly başını salladı ve Amelia ona güvenebileceğini biliyordu. Elizabeth ağzını sıkı tutmayı bilmiyor olabilirdi ama Milly (doğru motivasyonla) mezar gibi sessiz olurdu. Ve Amelia, babasının tüm puro koleksiyonunun devrilen bir demlikle nasıl sırılsıklam olduğunu bilen tek kişi oldu-

ğu için (annesi purodan nefret ediyordu ve suçluyu bulmakla ilgilenmediğini ilan etmişti)...

Yani, Milly'nin dilini tutması için bol bol motivasyonu olduğu söylenebilirdi.

Amelia kardeşinden tarafa son bir bakış attıktan sonra, bir gece önceki yağmurla biriken su birikintilerinden sakınmaya çalışarak yolun karşısına koşturdu. Wyndham'a yaklaştı -nedense hâlâ onun olmamasını umuyordu- ve başını belli belirsiz yana eğerek seslendi: "Şey, lordum?"

Dük ona doğru baktı. Gözlerini kırpıştırdı. Başını yana eğdi, sonra hareketi akılsızcaymış gibi yüzünü buruşturdu. "Müstakbel gelinim," dedi sadece.

Ve Amelia adamın nefesindeki alkolle neredeyse yere devrilecekti.

Genç kadın çabucak kendini toparladı, sonra onu kolundan kavrayarak sıkıca tuttu. "Ne yapıyorsunuz burada?" diye fısıldadı. Çılgın gibi etrafına bakındı. Sokak çok işlek değildi ama şans eseri her an birisine rastlayabilirlerdi. "Aman Tanrım, gözünüze ne oldu?"

Thomas'ın gözünün alt kısmı şaşırtıcı biçimde morarmıştı ve burun kemerinden şakağına kadar uzanıyordu. Amelia böylesini hiç görmemişti. Elizabeth'e yanlışlıkla kriket sopasıyla çarptığı zamandan çok daha kötüydü.

Thomas çürümüş tenine dokundu, omzunu silkti ve burnunu kırıştırdı. Daha sonra tekrar ona bakarak başını yana eğdi. "Sen benim gelinimsin, değil mi?"

"Henüz değil," diye mırıldandı Amelia.

Thomas tuhaf, yoğun bir dikkatle ona baktı. "*Sanırım* hâlâ öylesin."

"Wyndham," dedi Amelia sözünü kesmeye çalışarak.

"Thomas," diye düzeltti.

Amelia neredeyse gülecekti. Şu an kendisine ilk adını kullanma izni verme zamanı mıydı? "Thomas," diye tekrarladı, daha çok onu durdurabilmek için. "Burada ne yapıyorsun?" Ve ardından, Thomas cevap vermeyince, "Bu halde?" diye ekledi.

Thomas boş gözlerini ona dikmiş bakıyordu.

"Sarhoşsun," diye fısıldadı Amelia öfkeyle.

"Hayır," dedi Thomas, bunun üzerine düşünerek. "Ben dün gece sarhoştum. Şimdi keyfim kaçık."

"Neden?"

"Bir nedene ihtiyacım var mı?"

"Sen- "

"Tabii ki bir nedenim *var.* Bunu seninle paylaşmak istemiyorum ama bir nedenim var."

"Seni eve götürmem gerekiyor," diye karara vardı Amelia.

"Ev." Thomas başını evet anlamında salladı, başını yana eğdi ve bilgece baktı. "İşte *bu* ilginç bir kelime."

Thomas saçma sapan konuşurken Amelia, onun gece oraya nasıl geldiğini gösterecek bir şeyler -herhangi bir şey- aranarak sokakta sağa sola bakındı. "Lordum- "

"Thomas," diye düzeltti dük, oldukça sıcak bir sırıtmayla.

Amelia elini kaldırıp parmaklarını iyice açtı, onu azarlamak yerine kendi kızgınlığını kontrol altına almaya çalışıyordu. "Buraya nasıl geldiniz?" diye sordu çok hafifçe. "Arabanız nerede?"

Thomas düşündü. "Şu anda tam olarak bilmiyorum."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Amelia.

"Öyle mi?" dedi Thomas. "*Yüce* midir o? Gerçekten mi?"

Amelia inledi. "*Sen* sarhoşsun."

Thomas ona uzun uzun baktı ve Amelia tam ağzını açıp da derhal arabayı bulmaları gerektiğini söyleyecekken, konuştu: "Belki biraz sarhoş olabilirim." Boğazını temizledi. "Hâlen."

"Wyndham," dedi Amelia en sert ifadesini takınarak."- Şüphesiz sen- "

"Thomas."

"Thomas." Amelia dişlerini sıktı. "Şüphesiz buraya nasıl *geldiğini* hatırlıyor olmalısın."

Thomas yine uzun bir sessizliğin ardından, "Atla geldim," dedi.

Harika. Şu anda ihtiyacı olan tek şey de *tam* olarak buydu zaten.

"Bir at arabasıyla!" dedi Thomas canlı bir ifadeyle, sonra kendi şakasına güldü.

Amelia ona hayretle baktı. Bu adam *kimdi*?

"Araba nerede?" diye terslendi genç kadın.

"Ah, hemen şurada," dedi Thomas, elini belli belirsiz arkasına doğru sallayarak.

Amelia arkasını döndü ve 'hemen şurada'nın rastgele bir sokak köşesi olduğu ortaya çıktı. Veya köşeyi saptıktan sonraki sokak da olabilirdi. Ya da mevcut duruma bakılırsa, Thomas tüm Lincolnshire'ı, Wash ve Kuzey Denizi'ne kadar olan kısmı kastediyor olabilirdi.

"Daha kesin olabilir misin?" diye sordu Amelia, sonra oldukça yavaşça ve özenle vurgulayarak devam etti: "Beni oraya götürebilir misin?"

Thomas eğilerek büyük bir neşeyle, "*Olabilir...*" dedi. "*Olacak.*"

"Büyükannem gibi konuşuyorsun. "

Amelia onun çenesini kavrayarak göz göze gelinceye kadar hareketsiz durması için zorladı. "Bunu bir daha *sakın* söyleme."

Thomas birkaç kere gözlerini kırpıştırdıktan sonra, "Bu otoriter halini *seviyorum,*" dedi.

Amelia sanki yanmış gibi elini onun çenesinden çekti.

"Yazık," dedi Thomas, Amelia'nın çenesinde dokunduğu yeri sıvazlayarak. Taş duvardan çekildi ve bir an sallandıktan sonra dengesini bularak dik durdu. "Gidelim mi?"

Amelia başıyla onayladı ve peşinden gitmeye niyetlenirken Thomas ona dönüp zayıf bir tebessümle konuştu: "Koluma girmek istemezsin sanırım, öyle değil mi?"

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı Amelia. Genç adamın koluna girdi ve birlikte sokaktan yukarı yürüyerek bir ara sokağa saptılar. Yönlerini Thomas belirliyordu ama dengeyi Amelia sağlıyordu ve yavaş ilerliyorlardı. Thomas bir defadan fazla tökezledi ve Amelia onun adımlarını dikkatle attığını, yolda ilerleyebilmek için ara sıra bilinçli bir şekilde duraksadığını görebiliyordu. Sonunda, iki sokağı geçip bir köşeden daha döndüler ve orta büyüklükte, hemen hemen boş bir meydana geldiler.

"Burada olduğunu sanıyordum," dedi Wyndham, boynunu uzatarak.

"İşte," dedi Amelia, hiç hanım hanımcık olmayan bir tavırla parmağıyla havada işaret ederek. "İlerideki köşede. O seninki mi?"

Thomas gözlerini kıstı. "Öyle olmalı."

Amelia uzun, güçlendirici bir soluk alarak dükü meydandan geçirip arabaya doğru götürdü. "Sence," diye mırıldandı Amelia, adamın kulağına doğru eğilerek, "sarhoş değilmiş gibi davranabilir misin?"

Thomas, düz durabilmek için yardıma ihtiyaç duyan birine göre oldukça ukala bir ifadeyle gülümsedi. "Arabacı Jack!" diye seslendi canlı ve otoriter bir sesle.

Amelia her şeye rağmen etkilenmişti. "Arabacı Jack mi?" diye mırıldandı. Arabacılarının adı *John* değil miydi?

"Bütün arabacılarımın ismini Jack olarak değiştirdim," dedi Wyndham, pek de düşünmeden. "Aynı şeyi bulaşıkhanedeki hizmetçilere de yapmayı düşünüyorum."

Amelia, genç adamın ateşi var mı diye alnını kontrol etme dürtüsüne zorlukla karşı koydu.

Sürücü koltuğunda uyuklayan arabacı dikkat kesilerek aşağı atladı.

"Belgrave'e," dedi Wyndham azametle, Amelia'nın arabaya binmesine yardım etmek için kolunu uzattı. Dük üç şişe cin içmemiş biri gibi görünüyordu ama Amelia ondan yardım almak istediğinden pek emin değildi.

"Bunun başka çaresi yok Amelia," dedi Wyndham, sesi sıcaktı ve tebessümü sadece biraz şeytaniydi. Bir an için dük sanki kendisi gibi konuşmuştu, daima kontrollü ve konuşmalarda hep galip gelen kişi oluvermişti.

Amelia elini genç adamın elinin üstüne koydu ve acaba o-

Bir sıkma. Ufacık hafif bir şey, baştan çıkaran türden değil. Ama yakıcı bir şekilde içtendi, paylaşılan anıları ve gelecekteki beklentileri ifade ediyordu.

Ve sonra o an geçip gitti. Birdenbire. Amelia arabaday-

dı, Thomas'ın yanında. Dük yine o sarhoş centilmen olmuş, sere serpe yayılmıştı. Amelia düşünceli bir biçimde karşı koltuğa baktı. Nişanlı olabilirlerdi ama Thomas'ın yanında olmasına kesinlikle gerek yoktu.

"Benden ters yönde oturmamı isteme," dedi Thomas, başını iki yana sallayarak. "Sonrasında olmaz- "

"Fazla söze gerek yok." Amelia hızla ters yöne bakan koltuğa geçti.

"Geçmek zorunda değildin." Thomas'ın yüzünde karakterine uymayan bir ifade belirmişti. Neredeyse yaralı bir köpek yavrusu gibiydi.

"Daha çok kendimi korumak içindi." Amelia, dükü şüpheyle süzdü, böylesine sararmış bir benzi daha önce de görmüştü. En küçük kız kardeşinin son derece hassas bir midesi vardı. Wyndham Lydia'nın kusmadan önceki haline oldukça benziyordu. "Ne kadar içtin?"

Thomas omzunu silkti, belli ki daha fazla inkâr etmeye uğraşmanın bir anlamı olmadığına karar vermişti. "Hak ettiğim kadar sayılmaz."

"Bu senin... sık sık yaptığın bir şey mi?" diye sordu Amelia, çok dikkatle.

Thomas hemen cevap vermedi ama sonra, "Hayır," dedi.

Amelia yavaş yavaş başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"İstisnai durumlarda," dedi Thomas, sonra gözlerini kapadı. "Önemli olduğunda."

Amelia, onun yüzünü inceleme lüksüne kendini bırakarak, birkaç saniye Thomas'ı izledi. Yorgun görünüyordu. Aslında bitkindi ama bundan daha fazlası vardı. Thomas omuzlarında... büyük bir yük varmış gibi görünüyordu.

"Uyumuyorum," dedi dük, gözlerini açmadan.

"Bu çok takdire şayan."

"Hep bu kadar alaycı mıydın?"

Amelia hemen cevap vermedi ama sonra, "Evet," dedi.

Thomas tek gözünü açtı. "Gerçekten mi?"

"Hayır."

"Belki bazen?"

Amelia gülümsediğini hissetti. "Bazen. Kız kardeşlerimle birlikteyken bazenden biraz daha fazla oluyor."

"Güzel." Wyndham yeniden gözlerini kapadı. "Mizah duygusu olmayan bir kadına katlanamam."

Amelia bir an bunun üzerine düşündü. "Mizah ve alaycılığın birbirinin yerine geçebileceğini mi düşünüyorsun?"

Thomas'ın cevap vermemesi Amelia'nın sorusundan pişman olmasına yol açmıştı. İçkiden leş gibi kokan bir adama bu kadar karmaşık şeyler söylememesi gerektiğini tahmin etmeliydi. Dönüp pencereden dışarı baktı. Stamford'ı geride bırakmışlardı ve şimdi Lincoln yolunda kuzeye doğru yol alıyorlardı. Amelia, bunun geçen gece yolculuk yaparken Grace'le düşesin haydutlar tarafından önlerinin kesildiği yol olduğunu fark etti. Ancak, muhtemelen her şey şehirden uzaklaştıkları zaman olmuştu; eğer Amelia bir araba soyacak olsaydı, kesinlikle daha sapa bir yer seçerdi. Ayrıca, diye düşündü, daha iyi görmek için boynunu pencereden uzatarak, hiç saklanmaya uygun bir yer görmemişti. Bir hayduda pusu kuracak bir yer gerekmez miydi?

"Hayır."

Amelia irkildi ve sonra dehşetle Wyndham'a baktı. Acaba sesli mi düşünmüştü?

"Mizah ve alaycılığın birbirinin yerine geçebileceğini düşünmüyorum," dedi Thomas. Gözleri ilginç bir şekilde hâlâ kapalıydı.

"Soruma daha yeni mi cevap veriyorsun?"

Thomas hafifçe omzunu silkti. "Üzerinde düşünmem gerekiyordu."

"Ya." Amelia dikkatini pencereden dışarıya vererek, hayallerine kaldığı yerden devam etmeye hazırlandı.

"Karmaşık bir soruydu," dedi Thomas.

Amelia yeniden döndü. Tjomas'ın gözleri açıktı ve onun yüzüne odaklanmıştı. Genç adam biraz öncesine göre çok daha aklı başında görünüyordu. Bir Oxford profesörü kadar zeki değildi ama basit bir sohbeti devam ettirebilecek gibiydi.

"Aslında hangi konuda alaycı olunduğuna bağlı," dedi dük. "Ve ses tonuna."

"Elbette," dedi Amelia ama adamın kafasının tamamen yerinde olduğundan hâlâ emin değildi.

"Tanıdığım çoğu kişi iğnelemeyi hakaret olarak kullanır, bu yüzden, hayır, mizahın yerine geçebileceğini düşünmüyorum." Thomas gözlerinde belli belirsiz bir sorgulamayla bakıyordu - Tanrım, dük konu hakkındaki fikrini öğrenmek istiyordu. Bu çok şaşırtıcıydı. Daha önce hiç fikrini sormuş muydu? Herhangi bir konuda?

"Aynı fikirdeyim," dedi Amelia.

Thomas gülümsedi. Sadece biraz, sanki daha fazlası kusmasına neden olacak gibiydi. "Ben de öyle düşünmüştüm." Duraksadı, sadece çok kısa bir an. "Aklıma gelmişken, teşekkür ederim."

Bu sözleri duyduğu için bu kadar sevinmesi Amelia için neredeyse utanç vericiydi. "Bir şey değil."

Thomas'ın tebessümü hafifti ama buruktu. "Birisi beni kurtarmayalı uzun zaman oldu."

"Bence kurtarılmaya ihtiyaç duyduğun zamanlardan bu yana epey zaman geçmiş." Amelia arkasına yaslandı, tuhaf bir memnuniyet hissediyordu. Thomas içki âlemlerini alışkanlık haline getirmediğini söylediği zaman ona inanmıştı ve bunun için memnundu. Çakırkeyif erkeklerle pek tecrübesi yoktu ama gördükleri -genellikle annesiyle babasının her zamankinden daha geç vakte kalmasına izin verdiği balolarda- onu etkilememişti.

Yine de Amelia, dükü bu şekilde görmüş olduğu için memnun olmaktan kendini alamıyordu. Thomas her zaman sorumluydu, daima fevkalade kontrollü ve kendinden emindi. Sadece Wyndham Dükü olduğu için böyle değildi. Sadece o böyle biriydi, bu onun davranış biçimiydi - otoriter tavrı, serinkanlı zekâsı. Odanın arka tarafında durur, kalabalığı gözlemlerdi ve insanlar sorumluluğu onun almasını *isterlerdi.* Her şeyi onun karar vermesini, ne yapacaklarını onun söylemesini isterlerdi.

Bazı erkekler tıpkı adalar gibi, tamamen kendilerine özgü oluyorlardı. Wyndham Dükü öyleydi. Amelia'nın en eski anılarında bile, hep öyle olmuştu.

Şu an hariç, sadece bu defa Amelia'ya ihtiyacı vardı.

Dük ona ihtiyaç duymuştu.

Bu çok heyecan vericiydi.

Ve bunun en iyi kısmı, dük bunun farkında bile değildi. Bunu istemek zorunda kalmamıştı. Amelia onun ihtiyaç duyduğunu görmüş, durumu değerlendirmiş ve harekete geçmişti.

Kararları Amelia vermişti ve kontrolü ele almıştı.

Ve bu dükün hoşuna gitmişti. Otoriter tavrını beğendiğini söylemişti. Bu, Amelia'nın onu kucaklamak istemesi için neredeyse yeterliydi.

"Seni böyle gülümseten ne?" diye sordu Thomas. "Oldukça keyifli görünüyorsun."

"Hiçbir zaman anlayamayacağın bir şey," dedi Amelia, kelimelerinde en ufak bir alaycılık olmadan.

"Haksızlık ediyorsun," dedi Thomas kibarca.

"Bunu bir iltifat olarak söylüyorum," diye yanıtladı Amelia, *bunu* da anlamasının mümkün olmadığını bilerek.

Dük kaşını kaldırdı. "Öyleyse bu konuda sana güvenmem gerekiyor."

"Ah, iltifat konusunda asla yalan söylemem," dedi Amelia. "Mecburen iltifat etmem. Bence bir anlamı olmalı, sence de öyle değil mi?"

"Söz konusu kişi manasını anlamasa bile mi?"

Amelia gülümsedi. "O zaman bile."

Thomas gülümseyerek karşılık verdi, sadece ağzının bir köşesinin dahil olduğu hafif çarpık bir tebessümdü. Ama mizahla doluydu ve Amelia Willoughby hayatında ilk kez Dük Wyndham'la evlenmesinin görevden daha fazlasını ifade etmeye başladığı düşünüyordu.

Aslında, zevkli bir uğraş haline gelebilirdi.

Bölüm 9

Thomas, Amelia'yla karşılaştığında damarlarında bol miktarda alkol dolaşmasının muhtemelen iyi olduğunu, çünkü utanma duygusunu pek hissedemediğini düşündü. Ve şimdi -bolca içtiği geceden tek kalan sol şakağındaki zonklamaydı (ve sağ tarafta bir sızı)- Amelia'nın en kötüsünü gördüğünü ve çığlık atarak çekip gitmediğini düşünüyordu. Aslında, dükü hafifçe paylamış ve gözlerini devirmiş olsa da Amelia arabada birlikte vakit geçirmekten oldukça memnun görünüyordu.

Bu düşünceye neredeyse gülümseyecekti ki arabaları yolda sarsıldı ve Thomas'ın beyni kafatasına -eğer bu gerçekten mümkünse- çarptı. Dük bir anatomi uzmanı değildi ama bu senaryo pencereden uçarak giren bir örsün sol şakağına saplanmış olmasından çok daha olası gibi geliyordu.

Sevimsiz bir inilti koparttı Thomas ve sanki *bunun* verdiği acı geri kalan her şeyi bastırabilirmiş gibi sertçe burun kemerini sıktı.

Amelia hiçbir şey söylemedi, aslında dönüp bakmadı bile - dükün yeni edindiği, onun en mükemmel kadın olduğu inancını daha da güçlendirerek. Thomas içindeki her şeyi üzerine kusmaya hazır görünmesi dikkate alındığında, Amelia son derece sakin bir çehreyle orada oturmaya devam etti.

Dükün gözü de cabasıydı. Bir gece öncesinden çok daha kötü görünüyordu. Thomas teninin bir gecede ne hale geldiğini hayal bile edemiyordu.

Derin bir nefes alarak gözlerini açtı ve burnunu işe yaramasa da ısrarla sıkmaya devam eden elinin parmakları arasından, Amelia'nın yüzüne baktı.

"Başın nasıl oldu?" diye sordu Amelia kibarca.

Thomas onun kendisinden cevap beklediğini fark etti. "Feci şekilde zonkluyor. "

"Bunun için içebileceğin bir şey var mı? Afyon ruhu belki?"

"Tanrım, hayır." Bu düşünceyle neredeyse bayılacaktı. "Bu beni tamamen sersemletir."

"Çay? Kahve?"

"Hayır, bana gereken- "

Bir Gladdish Blackish.

Bunu neden daha önce düşünmemişti ki?

Gülünç bir isimdi ama sadece gülünç bir şekilde davranıldığı zaman gerektiği için bunun uygun olduğunu düşünüyordu. Harry Gladdish bunu on sekiz yaşında oldukları yaz geliştirmişti.

Thomas'ın babası, onu Belgrave'de kendi kaderiyle baş başa bırakıp sezonu Londra'da geçirmeye karar vermişti. Thomas ve Harry de iyice azıtmışlardı. O sıralarda ha-

yallerinde hovardalık yapmak olmasına rağmen, çok da ahlaksızca bir şey yapmıyorlardı. Diğer genç erkeklerin Londra'da nasıl kendilerini rezil etmeyi seçtiklerini gördükten sonra, Thomas şimdi geçmişteki o yazı eğlenerek anımsıyordu. Kıyaslandığında, o ve Harry masum kuzulardı. Ama öyle bile olsa, çok fazla ve sık alkol tüketmişler ve sabahları içtikleri Gladdish Blackish (burunlarını sıkarak ve ürpererek) onları pek çok kez kurtarmıştı.

Gladdish Blackish.

Ya da en azından, düzgün yürümelerini sağlayarak yataklarına geri dönüp sefaletlerini uyuyarak atlatabilmelerine yaramıştı.

Thomas, Amelia'ya baktı. "Yarım saat daha vaktin var mı?"

Amelia ondan tarafa döndü. "Görünüşe bakılırsa bütün günü ayırabilirim."

Bu biraz utanç verici olmuştu. "Ah, evet" -Thomas boğazını temizledi, bunu yaparken kontrollü görünmeye çalışıyordu- "bunun için üzgünüm. Umarım önemli planlarından vazgeçmek zorunda kalmamışsındır."

"Sadece şapkacı ve ayakkabıcı." Amelia somurtuyormuş gibi yaptı ama bunun aslında tebessüm olduğunu her gören anlayabilirdi. "Korkarım kışa az sayıda şapka ve ayakkabıyla gireceğim."

Thomas işaret parmağını kaldırdı. "Bir dakika." Sonra arabada karşı tarafa uzandı ve yumruğuyla duvara iki kere vurdu. Derhal durdular. Normalde, arabacıya yeni güzergâhını vermek için arabadan aşağı inerdi ama bu defa istese de bunu yapamazdı. Şu anda dükün istediği son şey kapalı bir arabada midesindekileri boşaltmaktı.

Düzenlemeler yapılıp arabacı yeniden yola koyulunca, Thomas tekrar koltuğuna yerleşti. Sadece Gladdish Blackish'i düşünmek bile kesinlikle kendini daha canlı hissetmesine neden oluyordu. Harry neden bu kadar içki içmiş olduğunu *ve* neden başka bir yerde içtiğini merak edebilirdi ama bunu asla sormayacaktı. En azından bu öğleden sonra.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Amelia.

"Happy Hare'e." Orası biraz yollarının dışındaydı ama çok da fazla değil.

"Hana mı?"

"Düzelmem gerekiyor."

"Happy Hare'de mi?" Amelia'nın sesi kuşkuluydu.

"Bana güven."

"Bunu cin kokan kişi söylüyor," dedi Amelia, başını iki yana sallayarak.

Thomas ona baktı, Wyndham'lara has bir şekilde sertçe kaşını kaldırmıştı. "Cin içmedim." Tanrım, *bundan* çok daha görgülüydü.

Amelia gülümseyecekmiş gibi görünüyordu. "Çok özür dilerim. Peki ne içiyordun?"

Thomas bunun bir nişanlıyla yapılacak türden bir sohbet olmadığından oldukça emindi ama zaten bu karşılaşmayla alakalı hiçbir şey nişanlıyla yapılacak veya görülecek türden şeyler değildi. "İngiliz birası," dedi Amelia'ya. "Hiç denemiş miydin?"

"Tabii ki hayır."

"Tanrım. Ne büyük bir rezalet."

"Hiç de rezalet değil," dedi Amelia, işte *şimdi* kızmıştı. "Gayet basit bir gerçek. Kim bana İngiliz birası ikram edecekti ki?"

Kızın hakkı vardı. "Pekâlâ," dedi Thomas, kibarca. "Ama cin değildi. "

Amelia gözlerini devirince neredeyse kahkaha attı – Tanrım, eski evli çiftler gibiydiler. Thomas eski evli çiftlerin hakaret etmekten (babası) ve bunu kabullenmekten (annesi) başka bir şey yaptıklarına tanık olduğundan emin değildi ama Grace ona annesiyle babasının birbirlerine son derece düşkün olduklarını söylemişti ve görünüşe bakılırsa Lord ve Leydi Crowland -Amelia'nın annesiyle babası- gayet iyi geçiniyorlardı. Ya da en azından birbirlerinin öldüğünü görme arzusu beslemiyordu.

"Annenle baban birbirlerini seviyorlar mı?" diye sordu Thomas birdenbire.

Amelia peş peşe birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, belli ki konunun değiştiğine çok şaşırmıştı. "Annemle babam mı?"

"Anlaşıyorlar mı?"

"Evet, sanırım." Genç kadın duraksadı, düşünürken alnı son derece sevimli bir şekilde kırışmıştı. "Birlikte çok fazla şey *yapmıyorlar* -ilgileri birbirine pek uymuyor- ama birbirlerine karşı belli bir sevgi duyduklarını düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunun üzerinde pek düşünmemiştim."

Bu tam anlamıyla büyük bir tutku tanımı değildi ama yine de kendi tecrübelerinden öylesine farklıydı ki Thomas merak etmekten kendini alamadı.

Amelia da yüzündeki alakayı fark etmişti. "Tahminime göre anlaşıyorlar. Eğer öyle olmasaydı, muhtemelen ben bunun üzerinde daha fazla düşünmüş *olurdum*, öyle değil mi?"

Thomas kendi annesiyle babası hakkında düşünerek israf ettiği uzun saatleri düşündü. Başını sallayarak onayladı.

"Annem biraz dırdır edebiliyor," dedi Amelia. "Yani, birazdan fazla. Ama babam buna aldırmıyor gibi görünüyor. Annemin sadece bütün kızlarını yuva kurmuş olarak görmeyi kendine görev addettiği için yaptığını biliyor. Kaldı ki bu babamın da arzusu. Sadece ayrıntılarıyla uğraşmak istemiyor."

Thomas kendini onaylayarak başını sallarken buldu. Kız evlatlarla çok fazla ilgilenmek gerekiyor olmalıydı.

"Annemin kaprislerine birkaç dakika boyun eğip memnun etmeye çalışır," diye devam etti Amelia, "çünkü seyirciden ne kadar hoşlandığını bilir ama çoğu zaman sadece başını sallar ve çekip gider. Sanırım en çok açık havada köpekleriyle boş boş dolaştığı zaman mutlu oluyor. "

"Köpekler mi?"

"Yirmi beş köpeği var. "

"Çokmuş."

Amelia yüzünü buruşturdu. "Biz hep bunun biraz aşırı olduğuna ikna etmeye çalışıyoruz ama babam beş kızı olan her erkeğin beş misli fazla köpeği hak ettiğinde ısrar ediyor."

Thomas zihnindeki görüntüyü bastırmaya çalıştı. "Lütfen köpeklerin çeyizine dahil olmadığını söyle bana. "

"Araştırman lazım," dedi Amelia, gözleri muzipçe parlıyordu. "*Ben* nişan belgelerini hiç görmedim."

Thomas uzun, kararlı bir an boyunca onun gözlerine baktıktan sonra, "Bu hayır demek oluyor," dedi. Ama Amelia uzun süre boş boş bakınca ekledi: "Umarım."

Amelia güldü. "Babam köpekleri olmadan yaşayamaz.

Benden, sorumluluğumdan kurtulduğu için mutlu olacaktır ama köpekleri... Asla. Senin annenle baban anlaşıyorlar mıydı?"

Thomas keyifsiz hissetti, başı yeniden zonklamaya başlamıştı. "Hayır."

Amelia bir an onun yüzüne baktı, Thomas onun ne gördüğünü bilmek istediğinden emin değildi, çünkü genç kız neredeyse acıyarak, "Üzgünüm," dedi.

"Olma," dedi Thomas sertçe. "Bitti gitti, onlar öldüler ve artık bu konuda yapacak bir şey yok."

"Ama- " Amelia durdu, gözleri hüzünlüydü. "Boş ver."

Thomas ona bir şey anlatmak istememişti. Annesiyle babasını kimse tartışırken görmemişti, hatta her şeye tanık olan Harry'yle bile. Ama Amelia orada sessizce, yüzünde öyle bir anlayış ifadesiyle oturuyordu ki... gerçi, kendi sıkıcı ve geleneksel ailesiyle muhtemelen söyleyeceklerini anlamayabilirdi. Ama gözlerinde öyle bir şeyler vardı ki sıcak ve istekli bir şeyler, sanki Amelia onu zaten *tanıyormuş* gibiydi.

"Babam annemden nefret ederdi." Thomas daha söylediğini bile fark edemeden sözcükler dudaklarından dökülüvermişti.

Amelia'nın gözleri açıldı ama hiçbir şey söylemedi.

"Annemin temsil ettiği her şeyden nefret ederdi. O sıradan halktan biriydi, biliyorsun."

Amelia evet anlamında başını salladı. Elbette biliyordu. Herkes biliyordu. Artık kimse aldırmıyor gibiydi ama son düşesin herhangi bir unvanla bağlantısı olmadan doğduğunu herkes biliyordu.

Unvan. İşte bu tuhaftı. Babası tüm hayatını kendi aris-

tokrasisinin güvenli sınırlarında geçirmişti ve şimdi görünüşe bakılırsa hiçbir zaman gerçekten dük bile olmamıştı. Eğer Bay Audley'nin annesiyle babası evlenme sağduyusunu göstermişlerse tabii.

"Wyndham?" dedi Amelia usulca.

Thomas başını birden ona doğru çevirdi, kendi düşüncelerine kapılmış olmalıydı. "Thomas," diye hatırlattı Amelia'ya.

Amelia'nın yanaklarının hafifçe kızardığını gördü, Thomas bunun utançtan değil ama sevinçten olduğunu fark etti. Bu düşünce Thomas'ın önce karnının derinliklerine, sonra daha da derinleşerek, kalbinin yıllardır uykuda olan bazı küçük köşelerine ulaşarak içini ısıtmıştı.

"Thomas," dedi Amelia usulca.

Thomas'ın daha fazla anlatmak istemesine bu kadarı yeterli olmuştu. "Babam annemle unvanı almadan önce evlenmiş," diye açıkladı. "Ailenin en küçük çocuğu olduğu zamanlarda."

"Amcalarından biri boğulmuş, değil mi?"

Ah, evet, sevgili John Amca, meşru bir oğlun babası olabilir veya olmayabilirdi.

"O ortanca çocuktu, öyle değil mi?" diye sordu Amelia usulca.

Thomas başını sallayarak onayladı, çünkü başka yapabileceği bir şey yoktu. Bir önceki gün neler olup bittiğini anlatmaya niyeti yoktu. Yüce Tanrım, bu çılgınlıktı. Yirmi dört saatten kısa süre önce bahçede Amelia'yı mutlulukla öpüyor ve onu düşesi yapmanın zamanı geldiğini düşünüyordu, şimdi ise Thomas kim olduğunu bile bilmiyordu.

"John," dedi genç adam kendini zorlayarak. "Büyü-

kannemin gözdesiydi. Gemisi İrlanda Denizi'nde battı. Ve ardından bir yıl sonra humma yaşlı dükü ve en büyük amcamı aldı -bir hafta içinde ikisini birden- ve birdenbire benim babam varis oldu. "

"Sürpriz olmuş olmalı," diye mırıldandı Amelia.

"Gerçekten de öyle. Kimse onun dük olacağını düşünmemişti. Üç seçeneği olmuştu hep: askerlik, din adamlığı ye da zengin bir kadın varisle evlenmek." Thomas haşin bir şekilde kıkırdadı. "Ve anneme gelince - işte en komik kısmı bu. Annemin ailesi oldukça hayal kırıklığına uğramış."

Amelia geri çekildi, yüzünde belli belirsiz bir şaşkınlık vardı. "Wyndham hanedanıyla evlenmesine rağmen mi?"

"Çılgıncasına zenginlerdi," diye açıkladı Thomas. "Annemin babasının Kuzey bölgesi genelinde fabrikaları vardı. Annem tek çocuktu. Büyükbabam kızına bir unvan satın almayı düşünüyormuş. Ve o sıralarda babamın hiçbir unvanı yokmuş, tabii varis olma ümidi de. "

"Ne olmuş?"

Thomas omzunu silkti. "Hiçbir fikrim yok. Annem oldukça güzelmiş ve yeterince de zengin ama kimseyi dinlememiş. Ve böylece annemin ailesi babama razı olmak zorunda kalmış."

"Yani baban annenin ona razı olduğunu düşünüyordu," diye tahmin yürüttü Amelia.

Thomas sertçe başını salladı. "Evlendikleri andan itibaren annemi sevmedi ama iki amcam ölüp de dük olunca, ondan *nefret etti*. Ve hiçbir zaman bunu saklama zahmetine girmedi. Ne benim, ne de başkalarının önünde. "

"Annen de bu duyguya karşılık veriyor muydu?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Thomas ve bunun tuhaf olduğunu fark etti ama aynı soruyu kendisine hiç sormamıştı. "Eğer merak ettiğin buysa, hiçbir zaman misillemede bulunmadı." Hayalinde annesini canlandırdı - sürekli ıstırap çeken ifadesi, uçuk mavi gözlerinin arkasındaki yorgunluk. "Sadece... bunu kabul etti. Onun hakaretlerini dinliyor, karşılığında hiçbir şey söylemiyor ve uzaklaşıp gidiyordu. Yo. Hayır," dedi doğrusunu hatırlayarak. "Öyle olmadı. Hiçbir zaman çekip gitmedi. Her zaman babamın gitmesini beklerdi. Hiçbir zaman bir odadan babam çıkmadan çıkmaya kalkışmadı. Buna cesaret edemedi."

"Ne yapıyordu?" diye sordu Amelia usulca.

"Bahçeyi severdi," diye hatırladı Thomas. "Ve yağmur yağdığında, zamanının büyük kısmını pencereden dışarı bakarak geçirirdi. Aslında çok fazla arkadaşı yoktu. Onun hiç..."

Annesinin gülümsediğini hiç hatırlamadığını söylemek üzereydi ama o sırada hafızasında bir anı belirdi. Thomas yedi, belki sekiz yaşındaydı. Annesi için çiçek toplamıştı. Babası buna sinirlenmişti; çiçekler onun titizlikle planlanmış bahçesinin bir parçasıydı ve toplamak için değildi. Ama annesi çiçekleri görünce gülümsemişti. Tam da babasının önünde yüzü adeta ışıldamıştı.

Onca yıl bunu hiç düşünmemiş olması garipti.

"Annem nadiren gülümserdi," dedi Thomas, hafif bir sesle. "Hemen hemen hiç."

Annesi, Thomas yirmi yaşındayken, kocasından sadece bir hafta önce ölmüştü. Aynı akciğer yangısı hastalığına yakalanmışlardı. Korkunç, vahşi bir ölüm şekliydi, öksürükten vücutları harap olmuştu, gözleri bitkinlik ve ıstıraptan

cam gibiydi. Hiçbir zaman dikkatli konuşmaya pek de meyilli olmayan doktor, onların kendi tükürükleriyle boğulduklarını söylemişti. Thomas her zaman hayatlarını birbirlerinden kaçınarak geçiren annesiyle babasının aslında birlikte ölmelerinin acı bir ironi olduğunu düşünmüştü.

Ve babasının annesini suçlayacak son bir nedeni olmuştu. Aslında son sözleri de öyle olmuştu, "Bunu o yaptı!"

"İşte şimdi burada olmamızın sebebi de bu," dedi Thomas birdenbire, Amelia'ya kuru kuru gülümseyerek. "Birlikte."

"Efendim, anlayamadım?"

Dük sanki hiç önemli değilmiş gibi omzunu silkti. "Annenin Charles Cavendish'le evlenmesi bekleniyormuş, bunu biliyor muydun?"

Amelia başıyla onayladı.

"Cavendish düğünden dört ay önce ölmüş," dedi usulca ve duygusuzca, sanki gazeteden bir haber parçası okuyor gibiydi. "Babamsa her zaman annenin *kendi* karısı olması gerektiğini hissetmişti."

Amelia şaşkınlıkla irkildi. "Baban annemi mi seviyormuş?"

Thomas acı acı güldü. "Babam kimseyi sevmezdi. Ama annenin ailesi kendisininki kadar eski ve soyluydu. "

"Daha eski," dedi Amelia gülümseyerek, "ama aynı derecede soylu değil."

"Eğer babam dük olacağını bilseydi, annemle asla evlenmezdi." Amelia bu sözler üzerine anlaşılmaz bir ifadeyle baktı. "Senin annenle evlenirdi."

Amelia'nın dudakları aralandı, "Ya," gibi son derece derin ve dokunaklı bir şey söylemek üzereydi ki Thomas

devam etti: "Sanırım nişanımızı bu sebeple o kadar çabuk ayarladı."

"Elizabeth olabilirdi," dedi Amelia usulca, "tabii babam en büyük kızının en yakın arkadaşının oğluyla evlenmesini istemeseydi. Nişanlısı ölünce Elizabeth evlilik arayışı için Londra'ya gitmek zorunda kaldı."

"Babam bir sonraki kuşakta aileleri birleştirmeye kararlıydı." Thomas güldü ama yüzünde bezgin bir ifade vardı. "Annemin soy ağacına girmesinin yol açtığı kirlenmeyi düzeltmek için."

"Ah, saçmalama," dedi Amelia ama içten içe haklı olduğunu biliyordu. Yine de böylesine mutsuz bir evde yetişen dük için içi sızlamıştı.

"Ah, hayır," diye temin etti onu Thomas, "babam bunu oldukça sık söylerdi. Benim soylu bir gelin adayıyla evlenmem gerekiyordu ve oğullarımın da aynı şeyi yapmasını sağlamak zorundaydım. Soy ağacının olması gerektiği hale gelmesi nesiller alacaktı." Ardından genç adam sırıttı ama son derece korkunç bir ifadesi vardı. "Sen, benim sevgilim, daha altı aylıkken bile bizim kurtarıcımızdın."

Amelia bakışlarını ondan başka yöne çevirdi, tüm bunları sindirmeye çalışıyordu. Dükün bir evlilik tarihi saptamakta bu kadar isteksiz olması boşuna değildi. Böyle şartlar ileri sürüldüğünde, kim evlenmek *isterdi ki*?

"O kadar hüzünlü görünme," dedi Thomas ve Amelia dönüp ona baktığında uzanıp yanağına dokundu. "Bu *senin* hatan değil."

"Senin de değil," dedi Amelia ve dönüp eline sokulma dürtüsüne karşı koymaya çalıştı.

"Hayır," diye mırıldandı Thomas. "Değil."

Ve sonra Thomas öne eğildi ve Amelia da eğildi... çünkü öne eğilmemesi mümkün *değildi* ve o sırada altlarında araba hafifçe sarsılırken dudakları birbirine değdi.

Amelia tatlı tatlı ürperdi. İçini çekti. Ve eğer araba yolda bir taşa çarpıp her ikisini de kendi koltuklarına geri yollamasaydı, mutlulukla bir öpücükle daha eriyebilirdi.

Amelia hayal kırıklığıyla bir homurtu çıkardı. Bir dahaki sefere dükün koltuğuna doğru düşmek için dengesini nasıl ayarlayacağını çözecekti. Çok güzel olurdu ve hatta kendini skandal olacak bir durumda bulacak olsa bile, Amelia tamamen (neredeyse) suçsuz olurdu.

Thomas ise korkunç görünüyordu. Yeşil renginin de ötesinde, zavallı adam morarmıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Amelia, tam onun karşısında oturmamak için çok dikkatli bir şekilde arabanın diğer tarafına kaçarak.

Thomas bir şeyler söyledi ama Amelia yanlış duymuş olmalıydı, çünkü, "Bana bir kırmızı turp gerekiyor," demiş gibi *gelmişti.*

"Anlayamadım?"

"Seni tekrar öperdim," dedi Thomas, sesi aynı anda çok tuhaf ve kusacakmış gibi çıkıyordu, "ancak bundan memnun olmayacağından oldukça eminim."

Amelia buna vereceği cevabı düşünürken Thomas ekledi: "Bir sonraki öpüşme- " (Tam O sırada arabanın tekeri başka bir taşa çarptı ve ikisi de irkildi.)

Thomas boğazını temizledi. "Bir sonraki öpüşme hoşuna gidecek. *Bu*, Amelia, bir yemindir."

Amelia onun haklı olduğundan oldukça emindi, çünkü söylemesi bile ürpermesine neden olmuştu.

Amelia kollarını göğsünde kavuşturarak pencereden

dışarı baktı. Yavaşladıklarını fark etti ve araba yolcu hanının önündeki küçük avluya girdi. Happy Hare'in tarihçesi Tudor zamanlarına kadar uzanıyordu. Bakımlı siyah-beyaz dış cephesiyle, her penceresini süsleyen, kırmızı ve altın sarısı çiçeklerle dolu pencere saksılarıyla davetkâr görünüyordu. Üst kata asılı dikdörtgen bir levhada, Elizabeth dönemi ceketi ve işlemeli yakasıyla dimdik duran tatlı bir tavşan resmi vardı.

Amelia bunu çok sevimli bulmuştu ve söylemek üzere dönmüştü ki Thomas'ın kapının koluna uzandığını gördü.

"Arabanın durmasını beklemen gerekmiyor mu?" diye sordu Amelia usulca.

Thomas'ın eli hâlâ kapı kulpunda, araba tamamen duruncaya kadar hiçbir şey söylemedi. "Hemen dönerim," dedi ona pek de bakmadan.

"Sanırım ben de seninle geleceğim," diye yanıtladı Amelia.

Thomas önce durdu, sonra başını yavaş yavaş ona doğru çevirdi. "Arabanın konforu içinde kalmayı tercih etmez misin?"

Eğer Thomas konuyu geçiştirmek istiyorsa da çok yanlış yoldan gidiyordu.

"Bacaklarımı esnetmek istiyorum," dedi Amelia, yüzüne en sevdiği uysal tebessümünü kondurarak. Fakat şu anda bunun ne kadar işe yarayacağından emin değildi.

Thomas, genç kadına uzunca bir süre baktı, sakin tavrına şaşırdığı belliydi.

Tıpkı tılsım gibi, diye karar verdi Amelia. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı - fazla cilveli ya da belirgin bir şey değildi, sadece sanki sabırla onun cevabını bekliyormuş gibi, art arda birkaç titreşmeydi.

"Pekâlâ," dedi Thomas, sesinde kabullenme vardı ki Amelia bunu daha önce duyduğunu hiç sanmıyordu. Thomas her şeyi daima kendi istediği şekilde hallederdi. Neden bu defa kaderine razı olmuştu ki?

Thomas yavaşça aşağı atladı, sonra Amelia'ya yardım etmek için elini uzattı. Amelia elini zarafetle tutarak aşağı atladı, eteklerini düzeltmek ve hanı değerlendirmek için durdu.

Happy Hare'e hiç gelmemişti Amelia ama tabii ki pek çok kez buradan geçmişti. Ana yolun üstündeydi ve Londra'daki iki sezon hariç, tüm hayatını Lincolnshire'ın bu belli köşesinde geçirmişti. Ama içeri hiç girmemişti. Bir yolcu hanıydı, bu yüzden öncelikle bölgeden gelip geçen yolcular içindi. Ve bunun yanı sıra, annesi böyle bir müesseseye *asla* adım atmazdı. Hal böyle olunca, annesinin Londra'ya giderken uğramaya tenezzül edeceği sadece üç han vardı - bu da yolculuklarını bir şekilde kısıtlıyordu.

"Buraya sık gelir misin?" diye sordu Amelia, Thomas'ın uzattığı koluna girerek. Nişanlısının kolunda olmak ve Thomas'ın bunu yerine getirmek zorunda olduğu bir mecburiyet olarak görmemesi, son derece heyecan vericiydi. Neredeyse genç evli bir çift gibiydiler, sanki sadece ikisi birlikte gezmeye gidiyorlardı.

"Hancıyı dostum olarak görüyorum," diye cevap verdi Thomas.

Amelia ona döndü. "Gerçekten mi?" Bugüne kadar Wyndham onun için yalnızca dük olmuştu, ulaşılamayacak kadar yükseklerdeydi ve ölümlülerle sohbet etmek için fazla seçkindi.

"Daha alt tabakadan biriyle arkadaş olabileceğimi düşünmek o kadar mı zor?" diye sordu Thomas.

"Tabii ki değil," diye yanıtladı Amelia, çünkü ona ger-

çeği söyleyemezdi - yani onun herhangi biriyle arkadaş olduğunu bile düşünmenin zor olduğunu. Tabii ki dükün bir eksiği olduğundan değildi. Tam tersine. Her bakımdan o kadar muhteşemdi ki insan onun yanında iyi ya da sıradan bir şeyler söylemeyi hayal dahi edemiyordu. Hem arkadaşlıklar genellikle bu şekilde oluşmuyor muydu? Sıradan bir an, paylaşılan bir şemsiye ya da belki kötü bir müzikalde birbiriyle yan yana oturarak olmuyor muydu?

Amelia insanların Thomas'a nasıl davrandıklarını görmüştü. Ya dalkavukluk ediyorlar, üstlerini başlarını düzeltip ondan bir iyilik rica ediyorlardı veya bir yana çekiliyorlar, onunla bir sohbete girişmeyecek kadar çekiniyorlardı.

Amelia bunu daha önce gerçekten hiç düşünmemişti ama Thomas oldukça yalnız biri olmalıydı.

Hana girdiler, Amelia her ne kadar yüzünü kibarca sabit tutuyorsa da bakışları orada burada dolaşıyor, gördüğü her şeyi sindirmeye çalışıyordu. Annesinin neyi bu kadar itici bulduğundan emin değildi; etraftaki her şey yeterince saygın görünüyordu. Ayrıca etli börek, tarçın ve pek tanımlayamadığı bir şey harikulade kokuyordu.

Meyhane olması gereken bir yere girdiler ve derhal düke seslenen hancı tarafından selamlandılar. "Wyndham! İki gün art arda! Yüce varlığını neye borçluyum?"

"Kes şunu Gladdish," diye söylendi Thomas bara doğru ilerlerken. Amelia buraya hiç de ait değilmiş gibi hissederek, bir tabureye yerleşti.

"İçmişsin," dedi hancı sırıtarak. "Ama burada benimle değil. Kırıldım."

"Bana bir Gladdish Blackish gerekiyor," dedi Thomas.

Aslında bu da turptan fazla bir anlam ifade etmiyor, diye düşündü Amelia.

"Sanırım beni biriyle tanıştırman gerekiyor," diye karşılık verdi hancı.

Amelia gülümsedi, dükle kimsenin böyle konuştuğunu duymamıştı. Grace benzerini yapıyordu... bazen. Ama böyle değildi, Grace asla bu kadar cüretkâr davranmazdı.

"Harry Gladdish," dedi Thomas, tedirgin bir sesle, "Crowland Kontu'nun kızı Leydi Amelia Willoughby'yi takdim ederim."

"Ve senin gelin adayın," diye mırıldandı Bay Gladdish.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi Amelia elini uzatarak.

Harry elini öpünce Amelia tebessüm etti. "Sizinle tanışmayı bekliyordum Leydi Amelia."

Amelia'nın yüzü aydınlandı. "Öyle mi?"

"Şeyden beri... yani- Wyndham, senin nişanlı olduğunu ne zamandan beri biliyoruz?"

Thomas kollarını kavuşturdu, yüzünde tatsız bir ifade vardı. "*Ben* yedi yaşından bu yana biliyorum."

Bay Gladdish şeytani bir tebessümle Amelia'ya döndü. "Öyleyse ben de yedi yaşımdan beri biliyorum. Biz aynı yaştayız da."

"Yani birbirinizi uzun zamandır mı tanıyorsunuz?" diye sordu Amelia.

"Doğduğumuzdan beri," diye onayladı Bay Gladdish.

"Üç yaşından bu yana," diye düzeltti Thomas, şakağını ovuşturarak. "Bir bardak Blackish rica ediyorum."

"Benim babam Belgrave'de ahır sorumlusunun yardımcısıydı," dedi Bay Gladdish, Thomas'ı tamamen duymazdan gelerek. "Ata binmeyi bize birlikte öğretti. Ben daha iyiydim."

"Değildi."

Bay Gladdish öne eğildi. "Her şeyde. "

"Evli olduğunu hatırla," diye terslendi Thomas.

"Evli misiniz?" dedi Amelia. "Ne kadar güzel! Evlendiğimiz zaman sizi ve eşinizi Belgrave'de ağırlamak isteriz." Amelia soluğunu tuttu, neredeyse başı dönüyormuş gibi geldi. Gelecekleri hakkında hiç bu kadar kesin konuşmamıştı. Şimdi bile bunu söyleyecek cesareti gösterdiğine inanamıyordu.

"Ah! Çok memnun oluruz," dedi Bay Gladdish, Thomas'a kısa bir bakış atarak. Amelia Thomas'ın onu hiç davet edip etmediğini merak etti.

"Blackish dedim Harry," diye neredeyse gürledi Thomas. "Şimdi."

"Thomas sarhoş, bildiğiniz gibi hanımefendi," dedi Bay Gladdish.

"Artık değil," diye yanıtladı Amelia. "Ama öyleydi. Hem de oldukça." Thomas'a dönüp sırıttı. "Arkadaşını çok sevdim."

"Harry," dedi Thomas, "eğer önümüzdeki otuz saniye içinde bu tezgâha bir Blackish koymazsan Tanrı şahidim olsun ki burayı yerle bir edeceğim."

"Gücü kötüye kullanmak dedikleri bu işte," dedi Harry, başını sallayarak işine döndü. "Onun üzerinde iyi bir etkiniz olması için dua ediyorum Leydi Amelia."

"Ben sadece elimden geleni yapabilirim," dedi Amelia, en resmi sesini kullanarak.

"Doğrusu," dedi Harry, bir elini kalbinin üstüne koyarak, "hiçbirimiz bundan fazlasını yapamayız."

"Papaz gibi konuşuyorsunuz," dedi Amelia.

"Gerçekten mi? Ne güzel bir iltifat. Papaz gibi konuş-

ma tonumu geliştiriyorum. Bu Wyndham'ı kızdırıyor ve amacım da bu."

Thomas kolunu barın öbür tarafına uzattı ve güçsüz kalmış birisi için hatırı sayılır bir kuvvetle arkadaşını yakasından yakaladı. "Harry..."

"Thomas, Thomas, Thomas," dedi Harry ve Amelia nişanlısının bir hancı tarafından azarlandığını görünce neredeyse yüksek sesle gülecekti. Bu harika bir şeydi.

"Kimse huysuz sarhoşlardan hoşlanmaz," diye devam etti Harry. "İşte, al bakalım." Tezgâhın üstüne bir bardak koydu. Amelia eğilerek içindekini inceledi. Koyu kahverengi, üzerinde birkaç kırmızı topak bulunan sümüksü görünümlü bir şeydi.

Leş gibi kokuyordu.

"Aman Tanrım," dedi başını kaldırıp Thomas'a bakarak. "Bunu içmeyeceksin herhalde, öyle değil mi?"

Thomas bardağı kaptı, dudaklarına götürdü ve bir dikişte bitirdi.

Amelia tam olarak ürperdi. "Iyy," dedi, iniltisini bastıramamıştı. Sadece Thomas'ı izlerken bile midesi bulanmıştı.

Thomas ise çenesi gerilmiş ve titriyor gibi görünüyordu, sanki son derece berbat bir şeye karşı metanet gösteriyor gibiydi. Ve sonra yutkunarak derin bir nefes aldı.

Amelia kokudan uzaklaştı, Thomas'ın vaat ettiği şu öpüşme aklına geldi...

Bugün yapmayı planlamasa daha iyi olurdu.

"Hatırladığın kadar lezzetli mi?" dedi Bay Gladdish.

Thomas onun bakışlarını ölü gibi sakin karşıladı. "Daha iyi."

Bay Gladdish buna gülünce Thomas da güldü ve Amelia onlara hiçbir şey anlamayarak baktı. Keşke erkek kar-

deşlerim olsaydı diye düşünmesi ilk kez olmuyordu. Kuşkusuz bu ikisini anlamaya çalışmadan önce erkek cinsiyle biraz pratiği olmasını isterdi.

"Birazdan iyileşirsin," dedi Bay Gladdish.

Thomas başını salladı. "Bu nedenle buradayım."

"Daha önce de bunlardan içtin mi?" diye sordu Amelia, yüzünü buruşturmamaya özen göstererek.

Harry daha Thomas cevap vermeden araya girdi. "Bunlardan kaç defa kafaya diktiğini söyleyecek olursam benim kafamı keser."

"Harry..." dedi Thomas uyarırcasına.

"Genç ve çılgındık," dedi Harry, sanki bu açıklama yeterliymiş gibi ellerini yukarı kaldırarak. "Aslında yıllardır ona bunlardan ikram etmedim."

Amelia bunu duyduğuna sevinmişti; Thomas'ı sonunda kusursuz halinden farklı bir halde görmek ne kadar eğlenceli gelmiş olsa da sarhoş olmayı alışkanlık haline getirmiş biriyle evlenme fikri hiç de hoş gelmiyordu. Yine de bu durum merakını cezbetmişti - Thomas'ın dışarı çıkmak ve aşırılık yapmak istemesine ne sebep olmuştu?

"Geçen gün senin arkadaşına da bunlardan bir tane verdim," dedi Harry düşünmeden.

"Benim arkadaşım?" diye tekrarladı Thomas.

Thomas'ın ses tonu, Amelia'nın birden ondan tarafa bakmasına neden oldu. Sesi kulağa canı sıkkın gelmişti... ve eğer bu mümkünse tehlikeli.

"Onu tanıyorsun," dedi Harry. "Daha dün burada onunla birlikte değil miydin?"

"Biri ziyarete mi geldi?" diye sordu Amelia. "Kim?"

"Hiç kimse," dedi Thomas, nişanlısına bakmadan. "Sa-

dece Londra'dan bir tanıdık. Eskiden birlikte eskrim yaptığım birisi."

"Kılıçta bayağı hünerlidir," diye lafa girdi Harry, eliyle Thomas'ı işaret ederek. "Her ne kadar bunu söylemek acı verse de her seferinde beni bozguna uğrattığını itiraf etmeliyim."

"Eskrim derslerine katılmaya sizi de mi davet ediyordu?" dedi Amelia. "Ne güzel."

"Ben onun bütün derslerine katılıyordum," dedi Harry gülümseyerek. Bu gerçek bir tebessümdü; alaycı veya küçümseyen bir şey değildi.

"Bu babamın tek cömert jesti oldu," diye onayladı Thomas. "Tabii ki yeterince cömert değil. Ben Eton'a gidince *Harry'nin eğitimi sona erdi.*"

"Wyndham benden pek *o kadar da kolay* kurtulamadı ama," dedi Harry. Amelia'ya doğru eğildi ve, "Herkes hayatında her sırrını bilen birisine ihtiyaç duyar," dedi.

Amelia'nın gözleri hızla açıldı. "Siz biliyor musunuz?"

"Thomas'ın her sırrını mı? Kesinlikle."

Amelia, Thomas'a dönüp baktı ama sonra keyifle yeniden Harry'ye döndü. "Demek *biliyorsunuz*!"

"İlk söylediğimde bana inanmadınız, öyle mi?"

"Sadece onaylamak nazikçe gelmişti," diye karşı çıktı Amelia.

"Bu eski dostla sizin evlenmeniz gerekiyor ama ben ona sadece haftada bir kere falan katlanmak zorundayım." Harry, Thomas'a dönerek tezgâhtaki bardağını aldı. "Bir tane daha ister misin?"

"Teşekkür ederim, bir bardak yeterli oldu."

"Daha şimdiden yüzüne renk gelmeye başladı," dedi Amelia hayret ederek. "Artık o kadar yeşil değilsin."

"Bence biraz sarı," diye lafa karıştı Harry. "Gözünün altındaki morarma hariç. Çok asil görünüyor."

"Harry." Thomas sabrının sonuna gelmiş gibi görünüyordu.

Harry eğilerek Amelia'ya biraz daha yaklaştı. "Bu dük tiplerinin gözleri asla çürümez. Daima morarır. Cüppeleriyle daha iyi görünüyor."

"Cüppeler mi var?"

Harry elini salladı. "Cüppeler her zaman vardır."

Thomas, Amelia'nın kolunu tuttu. "Biz gidiyoruz, Harry."

Harry sırıttı. "Bu kadar çabuk mu?"

Thomas çekiştirerek onu götürürken Amelia boştaki elini salladı. "Sizinle tanışmak çok güzeldi Bay Gladdish!"

"Her zaman beklerim Leydi Amelia."

"Ah, teşekkür ederim, ben- "

Ama Thomas onu odadan dışarı çıkarmıştı bile.

"Çok tatlı biri," dedi Amelia, Thomas'ın yanında onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışarak.

"Tatlı," diye tekrarladı Thomas, başını iki yana sallayarak. "Bunu duysa kesinlikle hoşuna giderdi." Amelia'yı korumak, hoplamak zorunda kalmaması için onu bir su birikintisinin etrafından geçirdi.

Onlar yaklaşırken arabacı çoktan kapıyı açmış hazır bekliyordu. Amelia, Thomas'ın yardımıyla arabaya bindi ama oturamadan dükün verdiği emri duydu.

"Burges Park'a gidiyoruz."

"Hayır!" dedi Amelia heyecanla, başını hızla iki yana sallayarak. "Yapamayız."

Aman Tanrım, bu bir felaket olurdu.

Bölüm 10

Thomas, Amelia'ya aslında gerekenden daha uzunca bir süre baktıktan sonra, arabacıya kendilerini yalnız bırakmasını işaret etti. Amelia zaten yarı arabanın dışında asılı dururken, Thomas'ın sormak için ona eğilmesi gerekmemişti. "Neden olmaz?"

"Senin haysiyetini korumak için," dedi Amelia, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Milly'ye dedim ki- "

"Milly?"

"Kız kardeşim." Yanlarındaki kişiler (genellikle erkekler) düşüncelerini hemen kavrayamayınca, kadınların hüsrana uğradıklarında olduğu gibi, Amelia'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Benim bir kardeşim olduğunu hatırlıyorsundur."

"Birkaç kardeşin olduğunu hatırlıyorum," dedi Thomas kuru kuru.

Amelia'nın ifadesi neredeyse hırçınlaşmıştı. "Bir faydası olacağından değil ama bu sabah seni gördüğümde Milly benimle birlikteydi- "

Thomas duyulamayacak kadar alçak bir sesle lanet okudu. "Kız kardeşin beni gördü."

"Sadece bir tanesi," diye güvence verdi Amelia. "Ve şükret ki gerçekten sır saklayabilen biri."

Bunda eğlenceli bir şeyler *olmalıydı* ama Thomas bunu göremiyordu. "Devam et," dedi.

Amelia da etti, hem de büyük bir canlılıkla. "Milly'yi Stamford'da yolun ortasında bıraktığım için anneme bir *sebep* sunmam gerekiyordu, bu yüzden Milly'den anneme büyükannenin ayak işlerini halleden Grace'le karşılaştığımı söylemesini istedim. Sonra da Grace'in Belgrave'e dönerken beni davet ettiğini ama gitmek istiyorsam hemen gitmemiz gerektiğini, çünkü düşesin Grace'e derhal dönmesini emrettiğini söyleyecekti."

Thomas gözlerini kırpıştırdı, sözlerini takip etmeye çalışıyordu.

"Çünkü dükkâna girecek ve plan değişikliğini anneme kendim bildirecek kadar zamanım olmadığı için bir sebebim olması gerekiyordu."

Amelia, Thomas'a sanki bir cevap vermesi gerekiyormuş gibi dikkatle baktı. Thomas ise cevap vermedi.

"*Çünkü*," diye ekledi Amelia, şimdi iyice sabırsızlanmıştı, "eğer anneme doğrudan söyleyecek olsaydık, dükkândan dışarı çıkmak için ısrar edecekti ve itiraf etmeliyim ki her ne kadar güzel olsan da seni nasıl Grace Eversleigh kılığına sokabileceğimi bilemeyecektim."

Thomas onun lafını bitirdiğinden emin oluncaya kadar bekledi, sonra mırıldandı: "Alay mı ediyorsun Amelia?"

Oldukça rahatsız edici kısa bir sessizlikten sonra Amelia, "Sohbet bunu gerektiriyorsa," diye karşılık verdi.

Thomas eğlendiğini belli etmeyerek ona baktı. Eğer küstahlık oyunu oynayacaklarsa, Amelia asla kazanamazdı.

Ve gerçekten de bakışma yarışına başlayalı daha beş saniye geçmemişti ki Amelia derin bir nefes aldı ve adeta konuşmaya hiç ara vermemiş gibi devam etti. "Burges'a neden henüz dönemeyeceğimizi anladın sanırım. Belgrave'e gitmiş, her kimi ziyaret etmem gerekiyorsa bunu yapmış ve eve geri dönüyor olmam mümkün değil."

"Beni," dedi Thomas.

Amelia ona aptal aptal baktı. Ya da daha ziyade Thomas'ın aptal olduğunu düşünüyor gibiydi. "Anlayamadım."

"Beni ziyarete gelmiş olmalısın," diye biraz daha açıklık getirdi Thomas.

Amelia'nın ifadesi şimdi inanmaz bir hal almıştı. "Annem mutlu olmanın ötesine geçer ama ondan başka kimse inanmaz."

Thomas bunun neden kendisini incittiğinden pek emin değildi ama incitmiş ve sesinin buz gibi çıkmasına neden olmuştu. "Bu yorumu açıklamanı rica edebilir miyim?"

Amelia bir kahkaha attı ve sonra Thomas hiçbir şey söylemeyince, dikkat kesilerek, "Sen ciddisin," dedi.

"Öyle olmadığımı gösteren bir şey yaptım mı?"

Amelia dudaklarını birbirine bastırdı ve bir an neredeyse alçakgönüllü göründü. "Tabii ki hayır lordum."

Bu defa Amelia'ya kendisine Thomas demesini hatırlatma zahmetine girmedi.

"Ama kesinlikle benim açımdan görmelisin," diye devam etti Amelia, tam da Thomas bitirdiğini sandığı sırada. "Ben hiç Belgrave'e seni ziyarete geliyor muyum?"

"Sen her zaman geliyorsun."

"Ve seni belli kurallarla belirlenmiş bir on dakika, eğer kendini cömert hissediyorsan on beş dakika görüyorum."

Thomas ona inanmaz bir ifadeyle dikkatle baktı. "Benim sarhoş olduğumu zannettiğinde çok daha uysaldın."

"Sen *sarhoştun.*"

"Her neyse." Thomas bir an başını eğerek burun kemerini ovuşturdu. Lanet olsun, *bu* konuda ne yapacaktı?

"Başın seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu Amelia.

Thomas başını kaldırıp baktı.

"Başın rahatsız olduğu zaman," -Amelia, Thomas'ın hareketini taklit etti- "böyle yapıyorsun."

Son yirmi dört saatte bu hareketi o kadar sık yapmıştı ki, o noktanın da gözü kadar morarmamış olması mucizeydi. "Beni rahatsız eden bir sürü şey var," dedi Thomas sertçe ama Amelia o kadar üzgün görünüyordu ki eklemek zorunda kaldı: "seni kastetmiyorum."

Amelia'nın dudakları aralandı ama bir yorumda bulunmadı.

Bir süre Thomas da konuşmayınca, Amelia dikkatli ve aslında neredeyse hüzünlü bir sesle konuştu: "Sanırım gitmemiz gerekiyor. Belgrave'e," diye açıklığa kavuşturdu Thomas'la göz göze gelince.

"Senin de benim gibi düşündüğünden eminim," diye devam etti genç kadın, "yani beni eve götürmeden önce bir-iki saat arabayla kırlarda dolaşabilirdik."

Thomas öyle düşünüyordu ve eğer olanlar ortaya çıkarsa Amelia'nın itibarı için felaket olurdu.

"Ama sen annemi tanımıyorsun," diye ekledi Amelia. "Benim tanıdığım gibi değil. Birini Belgrave'e yollayacak-

tır. Ya da belki şu ya da bu bahaneyle kendisi gelir. Muhtemelen büyükannenden birkaç kitap daha ödünç almak için. Eğer gelirse ve ben orada olmazsam, bir felaket olur. "

Thomas neredeyse gülecekti. Yapmamasının tek nedeni bir hakaret gibi algılanma ihtimaliydi ve etrafındaki dünya yıkılsa kesinlikle vazgeçemeyeceği belli başlı centilmenlik özellikleri vardı.

Ama gerçekte, dünkü olaylardan sonra -yeni kuzeni, unvanını, evini, hatta sırtındaki giysileri kaybetme ihtimali- kırlarda kurallara aykırı bir pikniğin getireceği sonuçlar saçma geliyordu. Ne tehlikesi olabilirdi ki? Birisi onları görecek ve evlenmek zorunda mı kalacaklardı? Zaten nişanlıydılar.

Ya da öyle miydiler? Thomas artık bilmiyordu.

"Sadece onlarca yıl önceden karar verilmiş bir töreni hızlandırabileceğini biliyorum ama" -burada Amelia'nın sesi titrek bir hal alınca suçluluk hissi Thomas'ın yüreğine işledi- "sen bunu istemiyorsun. Henüz değil. Bunu açıkça belli ettin."

"Bu doğru değil," dedi Thomas çabucak. Ve değildi. Ama bir zamanlar öyleydi. İkisi de bunu biliyordu. Şimdi Amelia'ya bakarken -sabah güneşinde parıldayan sarı saçlarına, ışıkta neredeyse yeşil görünen gözlerine baktığında- bunu neden bunca zaman ertelediğini artık bilemiyordu.

"*Ben* bunu istemiyorum," dedi Amelia, o kadar alçak sesle konuşuyordu ki neredeyse fısıldıyordu. "Böyle değil. Alelacele bir şekilde olmaz. Zaten şu haliyle kimse benimle evlenmek istediğini de düşünmüyor."

Thomas onu yalanlamak, aptalca ve saçma davrandığını, sadece doğru olmayan şeyleri hayal ettiğini söylemek

istiyordu. Ama yapamadı. Amelia'ya kötü davranmamıştı ama iyi de davranmamıştı.

Kendisini Amelia'ya, onun yüzüne bakarken buldu, sanki genç kadını daha önce hiç gerçekten görmemiş gibiydi. Çok güzeldi. Hem de her bakımdan. Ve şimdiye kadar karısı olmuş olabilirdi.

Ama dünya artık dünden farklı bir yerdi ve Thomas hâlâ Amelia'nın üzerinde bir hakkı olup olmadığını bilmiyordu. Ve Tanrı aşkına, yapmak istediği son şey güzel nişanlısını Belgrave'e götürmekti. Eğlenceli olmaz mıydı? Amelia'yı haydut kuzeni Jack'le tanıştırırdı! Yapacakları sohbeti şimdiden hayal edebiliyordu.

Amelia, kuzenimle tanış.

Kuzenin mi?

Aynen öyle. Kuzenim dük olabilir.

Öyleyse sen kimsin?

Harika bir soru.

Ortaya atacağı diğer mükemmel sorular da cabasıydı, en önemlisi de nişanlılıkların ne durumda olduğuydu.

Aman Tanrım.

Belgrave'e gitmemek için ısrar etmek çok kolay olurdu. Thomas karar vermeye ve Amelia da onlara uymak zorunda olmaya alışıktı.

Ama yapamadı. Bugün olmazdı.

Belki de annesi Amelia'yı aramayacaktı. Belki de Amelia'nın olduğunu söylediği yerde aslında olmadığını kimse öğrenmeyecekti.

Yine de Amelia biliyor olacaktı. Thomas'ın gözlerinin içine baktığını ve Belgrave'e gitmesi gerektiğini söylediğini bilecekti, Thomas'ın onun duygularını dikkate almayacak kadar duyarsız davrandığını bilecekti.

Thomas da Amelia'yı incittiğini bilecekti.

"Pekâlâ," dedi dük sertçe. "Belgrave'e gidiyoruz." Orası bir yazlık ev değildi. Kuşkusuz Bay Audley'den kaçınabilirlerdi. Zaten muhtemelen kuzeni hâlâ yatakta olurdu. Sabah erken kalkmayı seven birine benzemiyordu.

Thomas sürücüye eve götürmesini emrettikten sonra arabaya Amelia'nın yanına bindi. "Büyükannemle birlikte olmaya can attığını sanmıyorum," dedi.

"Hayır, gereğinden fazla değil."

"Büyükannem şatonun ön tarafındaki odaları sever." Ve eğer Bay Audley gerçekten uyanıksa, muhtemelen gümüşleri saydığından veya kuzey kanadındaki giriş holünde bulunan Canaletto koleksiyonu resimlerin değerini tahmin ettiğinden, onun da bulunacağı yer orası olacaktır.

Thomas, Amelia'ya döndü. "Arkadan gireceğiz."

Amelia başını salladı ve böylece mesele halloldu.

Belgrave'e vardıklarında, Amelia dükün emirleri doğrultusunda arabacının muhtemelen doğruca ahırlara yöneleceğini düşündü. Gerçekten de şatonun ön pencerelerini bile görmeden hedeflerine ulaştılar. Eğer düşes Wyndham'ın söylediği yerdeyse -ve gerçekten de Amelia'nın şatoya yaptığı tüm ziyaretlerde yaşlı kadını gördüğü üç ayrı odanın hepsi de ön taraftaydı- o zaman sabahın geri kalan kısmını huzur içinde geçirebilirlerdi.

"Belgrave'in bu tarafını gördüğümü sanmıyorum," dedi Amelia bir dizi çift kanatlı camlı kapıdan içeri girerlerken. Sinsi sinsi içeri süzülürken kendisini adeta bir hırsız gibi hissediyordu. Belgrave'in arka kısmı çok sakin ve sessizdi. Her gürültü, her ayak sesi fark ediliyordu.

"Bu bölüme çok ender gelirim," dedi Thomas.

"Neden gelmediğini anlayamıyorum." Amelia etrafına bakındı. Bir dizi odanın sıralandığı uzun, geniş bir koridora girmişlerdi. Karşısındaki odalardan biri, hepsi deri ciltli kitaplarla dolu duvarıyla bir tür çalışma odasıydı. "Çok güzel. Çok sessiz ve huzurlu. Bu odalar sabah güneşi alıyor olmalı."

"Yoksa siz şu daima şafakta kalkan, çalışkan türde insanlardan mısınız Leydi Amelia?"

Thomas'ın konuşması çok resmiydi. Kim bilir, belki de her şeyin resmi olduğu Belgrave'in arka kısmında bulundukları içindi. Amelia insanın karşısında böylesine bir ihtişam varken, burada art niyetsiz konuşmanın zor olup olmadığını merak etti. Burges Park da oldukça büyüktü -bunun aksi iddia edilemezdi- ama Belgrave'de eksik olan belli bir sıcaklığa sahipti.

Veya belki de Amelia sadece Burges'i öyle bildiği için öyleydi. Orada büyümüş, orada gülmüş, kardeşlerini kovalamış ve annesiyle dalga geçmişti. Burges bir yuva, Belgrave daha çok bir müzeydi.

Grace her sabah burada uyandığı için çok cesur olmalıydı.

"Leydi Amelia," dedi Thomas'ın hatırlatan sesi.

"Evet," dedi Amelia çabucak, dükün sorusunu yanıtlaması gerektiğini hatırlamıştı. "Evet, öyleyim. Ortalık aydınlandığı zaman uyuyamam. Özellikle yazın zor oluyor."

"Yani kışın kolay mı?" Dük eğleniyor gibi konuşuyordu.

"Hiç de değil. Daha da kötü oluyor. Çok fazla uyuyorum. Sanırım ekvatorda yaşamalıyım, orada yılın her günü gece ve gündüz mükemmel bir şekilde bölünüyor."

Thomas ona merakla baktı. "Coğrafya sever misin?"

"Severim." Amelia kitapların üstünde tembel tembel parmaklarını dolaştırarak odada dolaştı. Her cildin sırtına dokunmak hoşuna gitmişti. "Ya da *severdim* demeliyim. Çok başarılı değilim. Mürebbiyemiz tarafından önemli bir konu olarak kabul edilmiyordu. Sanırım annem ve babam tarafından da."

"Gerçekten mi?"

Thomas ilgilenmiş gibi konuşuyordu ve bu Amelia'yı şaşırtmıştı. Çünkü tüm yakınlaşmalarına rağmen Thomas hâlâ... yani... yine de *kendisiydi,* dahası Amelia, dükün düşünce ve arzularıyla ilgilenmesine alışık değildi.

"Bunun yerine dans," diye yanıtladı Amelia, çünkü kuşkusuz bu Thomas'ın sorulmamış sorusuna yanıt olacaktı, "resim, piyano, şık kıyafetlerin maliyetini hesaplamaya yetecek kadar matematik öğrendim."

Thomas buna gülümsedi. "Pahalı mı oluyorlar?"

Amelia omzunun üzerinden cilveli bir bakış attı. "Ah, korkunç pahalı. Eğer yılda ikiden fazla baloya ev sahipliği yapacak olursak seni soyup soğana çeviririm."

Thomas bir an genç kadına baktı, ifadesi neredeyse alaycıydı ve sonra odanın uzak tarafındaki bir dizi rafı işaret etti. "Atlaslar orada duruyor, ilgini çekenlerin keyfini çıkarabilirsin."

Amelia bu jestiyle biraz şaşırmıştı, gülümsedi. Ve ardından, anlatılamaz bir mutluluk hissiyle odayı kat etti. "Evin bu bölümüne pek sık gelmediğini sanıyordum."

Thomas morarmış gözüyle tezat oluşturarak hafifçe tebessüm etti. "Bir atlasın nerede durduğunu bilmeye yetecek kadar sık."

Amelia başını sallayıp raftan rastgele uzun, ince bir cildi çekip aldı. Kapağın üstündeki altın rengi yazıya göz attı. DÜNYA HARİTALARI. Kitabı açarken gıcırdadı. Başlık sayfasındaki tarih 1796'ydı. Kitabın en son ne zaman açılmış olduğunu merak etti.

"Grace atlaslara meraklıdır," dedi Amelia, nereden geldiği belli olmayan bu düşünce aklını kurcalamıştı.

"Öyle mi?"

Amelia, dükün adımlarının yaklaştığını duydu. "Evet. Bundan bahsettiğini hatırlıyorum. Ya da belki bana Elizabeth söylemiştir. Onlar her zaman çok iyi arkadaş olmuşlardır." Amelia parmaklarıyla özen göstererek bir sayfa daha çevirdi. Kitap özel olarak hassas değildi ama onunla alakalı bir şeyler saygı ve özen çağrıştırıyordu. Aşağı doğru bakınca, büyük, iki sayfaya yayılmış dikdörtgen bir harita gördü, haritanın başlığı: *1791, Merkator'un dünya projeksiyonu.*

Amelia haritaya dokundu, parmaklarını yavaş yavaş Asya kıtasının üzerinde dolaştırdıktan sonra aşağı, Afrika'nın en güney ucuna kadar indirdi. "Şuna bak ne kadar büyük," diye mırıldandı, daha çok kendi kendine.

"Dünya mı?" dedi Thomas ve Amelia adamın sesinden gülümsediğini anladı.

"Evet," diye mırıldandı Amelia.

Thomas yanında durdu ve bir parmağıyla haritada İngiltere'yi buldu. "Bak *biz* ne kadar küçüğüz," dedi.

"Tuhaf görünüyor, değil mi?" dedi Amelia, Thomas'ın vücudundan yayılan sıcaklığı hissedecek kadar yakınında durduğuna dikkat etmemeye çalışıyordu. "Londra'nın ne kadar uzak olduğuna hep şaşırmışımdır ama yine de burada" -haritada işaret etti- "yok gibi. "

"O kadar da değil." Thomas küçük parmağıyla mesafeyi ölçtü. "En azından yarım tırnak büyüklüğünde."

Amelia gülümsedi - Thomas'a değil, pek de durumu bozmayan bir çabayla kitaba. "Dünyayı tırnakla ölçmek. İşte bu ilginç bir çalışma olurdu."

Thomas güldü. "Seni temin ederim, tam şu anda bir yerlerde bir üniversitede birisi bunu yapmaya çalışıyordur."

Amelia, düke baktı ki bu bir hataydı, çünkü bir şekilde nefesinin kesilmesine sebep olmuştu. Yine de (son derece makul bir sesle), konuşabilmeyi başardı. "Yani profesörler bu kadar acayip mi oluyorlar?"

"Uzun tırnaklı olanlar öyle."

Amelia güldü, Thomas da güldü ve o sırada Amelia ikisinin de haritaya bakmadıklarını fark etti.

Amelia tuhaf bir tarafsızlıkla, onun gözlerine bakarken sanki bir sanat eserine bakıyormuş gibi hissetti. Thomas'ın gözleri hoşuna gidiyordu ve onlara bakmayı seviyordu.

Nasıl olmuştu da sağ gözünün içinde bir çizgi olduğunu hiç fark etmemişti? İrislerinin masmavi olduğunu sanıyordu hep - gök mavisi bile değildi ama belli belirsiz gri lekeleriyle duman tonlarında koyu bir renkti. Ama şimdi birinde kahverengi bir çizgi olduğunu oldukça net bir şekilde görebiliyordu. Gözbebeğinden, saatte dört rakamının bulunduğu yere doğru uzanıyordu.

Daha önce nasıl olup da bunu görmediğini merak ediyordu Amelia. Sadece yeterince yakından bakmadığı için olabilirdi. Ya da belki Thomas hiçbir zaman, çok uzun zaman, bunu yapacak kadar yaklaşmasına izin vermemişti.

Ve sonra Thomas, kuşkusuz cesareti olsaydı aynı Ame-

lia'nın yapacağı şekilde, alçak sesle ve düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Gözlerin şu anda neredeyse kahverengi görünüyor."

Amelia yeniden gerçeğe dönüverdi, "Seninkinde bir çizgi var," dedi.

Ve Amelia hemen odadan kaçmak istedi. Söylemek için ne aptalca bir şeydi.

Thomas gözünde morarmış olan yere dokundu. "Çizgi mi?"

"Hayır, gözünün *içinde*," diye açıkladı Amelia, çünkü sözünü geri alamazdı. Bu yüzden ne demek istediğini de açıklığa kavuşturması gerekiyordu. Sağ eliyle havada ileri doğru beceriksiz bir hamle yaptı ama sonra düke ve kesinlikle de gözüne dokunamayacağı için elini geri çekti.

"Ha. Ha şu. Evet, ne tuhaf değil mi?" Thomas garip bir ifade takındı. Yani hayır, pek garip sayılmazdı. Başka birisinde garip olmazdı ama *onun* için öyleydi. Biraz mütevazı, neredeyse utangaç bir ifadeydi ve öylesine harika bir şekilde insancaydı ki Amelia kalbinin yerinden çıkacağını sandı.

"Bunu başka kimse fark etmemişti," diye ekledi Thomas. "Kim bilir, belki de en iyisi budur. Aptalca küçük bir kusur."

Acaba iltifat mı bekliyordu? Amelia dudaklarını sıkarak gülümsemekten kaçındı. "Hoşuma gitti," dedi Thomas'a. "Seni mükemmelden eksik yapan her şeyi seviyorum."

Thomas'ın ifadesinde bir şeyler sıcak bir hal aldı. "Öyle mi?"

Amelia başını salladı, sonra yüzünü başka tarafa çevirdi. Thomas öfkeliyken (ya da çakırkeyif, diye düşündü Ame-

lia) açık sözlü ve cesur olmanın, gülümsediği zamana göre daha kolay olması ne kadar da gülünçtü.

"Demek ki bende hoşuna gidecek bir sürü şey bulacaksın," dedi Thomas, sesi çok yakından geliyordu.

Amelia haritayı inceliyormuş gibi yaptı. "Yani bana mükemmel olmadığını mı söylüyorsun?"

"*Böyle* bir şey söylemeye asla kalkışmam," diye dalga geçti Thomas.

Amelia yutkundu. Thomas çok fazla yakınına gelmişti ve muhtemelen bunun bile farkında değildi; sesi kulağa hiç etkilenmemiş gibi geliyordu, nefesleri kontrollü ve düzenliydi.

"Neden gözlerimin kahverengi olduğunu söyledin?" diye sordu Amelia, gözlerini atlastan ayırmadan.

"Öyle demedim. Kahverengi görünüyor, dedim."

Amelia içinde uygunsuz bir gururun yükseldiğini hissetti. Ela gözlerinden her zaman gurur duymuştu. Gözleri yüzündeki en güzel özelliğiydi. Kesinlikle eşsizdi. Kız kardeşlerinin hepsi aynı sarı saçları ve ten rengini paylaşıyorlardı ama kendisi böyle ilginç gözlere sahip olan tek kişiydi.

"Bu sabah yeşil görünüyorlardı," diye devam etti Thomas. "Gerçi bunun içkiden olabileceğini düşünüyordum. Bir bardak daha bira içseydim kulaklarımdan kelebekler çıkıyor olabilirdi."

Bunun üzerine Amelia döndü, son derece öfkeliydi. "İçkiden değildi. Benim gözlerim eladır. Kahverengiden daha çok yeşildir," diye ekledi mırıltı halinde.

Thomas oldukça sinsi bir şekilde gülümsedi. "Bak sen, yoksa senin kibrini mi keşfediyorum Amelia?"

Öyleydi ama Amelia itiraf edecek değildi. "Gözlerim ela," dedi tekrar biraz resmi bir şekilde. "Bu bir aile özelliğidir."

En azından, aileden birinin.

"Aslında," dedi Thomas oldukça hafif bir sesle, "gözlerinin değişkenliğine son derece hayran kalmıştım."

"Ah." Amelia yutkundu, dükün nazik iltifatıyla şaşırmıştı. Ve ayrıca çok da memnundu. "Teşekkür ederim." Önündeki masanın üzerinde duran, güven ve huzur veren haritaya geri döndü. "Bak Grönland ne kadar büyük," dedi Amelia, haritada gördüğü ilk yer olduğu için seçmişti.

"Aslında o kadar büyük değil," dedi Thomas. "Bu harita alanı çarpıtıyor. "

"Öyle mi?"

"Bunu bilmiyor muydun?"

Thomas'ın sesi hakaret eder gibi değildi. Hatta tepeden bile bakmıyordu ama yine de Amelia kendini aptal gibi hissetti. Bu bilmesi gereken bir şey gibi görünüyordu. Ve kesinlikle bilmek *isteyeceği* türden bir şeydi.

"Küresel bir şeyi, bir düzlem üzerine yaymak gerektiği için öyle oluyor," diye açıkladı Thomas. "Bu haritayı bir küreye sardığını hayal etmeye çalış. Kutuplarda büyük ölçüde fazladan kâğıt olurdu. Ya da tersine, bir kürenin yüzeyini alıp düz olarak yaydığını hayal etmeye çalış. Bir dikdörtgen elde etmezdin."

Amelia başıyla onayladı, üzerinde düşünürken başını yana eğmişti. "Yani tepesi ve alt kısmı yayılıyor. Ya da kuzey ve güney."

"Aynen öyle. Grönland'ın Afrika'yla neredeyse aynı büyüklükte olduğunu görüyor musun? Aslında alanı onda biri kadardır."

Amelia başını kaldırıp düke baktı. "Hiçbir şey göründüğü gibi olmuyor, değil mi?"

Thomas uzun bir süre sessiz kaldı. Ve sonra, yüzü duygudan yoksun bir ifadeyle, "Hayır," dedi.

Amelia başını iki yana sallayarak tekrar haritaya döndü. "Tuhaf."

Ve Amelia onun, "Hiçbir fikrin yok," dediğini duyduğunu *düşündü.* Thomas'a merakla baktı, ne demek istediğini sormaya niyetlendi ama genç adam çoktan dikkatini yeniden haritaya vermişti.

"Bu izdüşümlerin avantajları vardır," dedi Thomas biraz enerjik bir sesle, sanki konu değiştirme sırası ona gelmiş gibiydi. "Gerçek alanı muhafaza etmediği doğru ama yerel ölçüler doğru kalıyor, bu yüzden gemicilikte çok işe yarıyorlar. "

Amelia söylediklerini tam olarak anladığından emin değildi ama bu kadar akademik bir konuyu tartışırken dükü dinlemek hoşuna gidiyordu. Ve bir leydiyi kesinlikle ilgilendirmeyeceğini kabul ederek, konuyu bir kenara atmadığı için ona *hayran* kalmıştı. Düke bakıp gülümsedi. "Görünüşe göre bu konuda gerçekten çok şey biliyorsun."

Thomas alçakgönüllülükle omzunu silkti. "İlgimi çekiyor."

Amelia dudaklarını yaladı, bu annesinin nefret ettiği bir alışkanlığıydı. Ama kendini tutamıyordu. Ne söyleyeceğine karar verirken hep yaptığı bir şeydi. Ya da söyleyip söylememeye.

"Bu konunun bir ismi var, öyle değil mi?" diye sordu Amelia. Ayaklarından birini ayakkabısının içinde gerginlikle oynatıyordu. İsmi bilmek istiyordu, çünkü evde ba-

basının ansiklopedisinde bulmak istiyordu ama cehaletini gözler önüne sermekten nefret ediyordu. Annesi tarafından yeterli bir zekâya sahip diye tanımladığında kibarca tebessüm etmek zorunda kalması aklına geldi.

"Haritacılık mı demek istiyorsun?"

Amelia başını salladı.

"Kartografi deniyor. Yunancadan *chartis*, harita için ve *grafi*, yazım için."

"Bunu biliyor olmam lazımdı," diye mırıldandı Amelia. "Yunancayı değil ama hiç olmazsa kelimeyi. Annemle babam bir haritaya hiç ihtiyaç duymayacağımızı düşünmüş olmalı."

"Haritayı senin için okuyacak birinin olacağını düşünmüşlerdir sanırım," dedi Thomas kibarca.

Amelia dehşet içinde ona baktı. "Yani sen de mi aynı fikirdesin? Yani benim uygun şekilde eğitim aldığım konusunda?"

Bu sormak için berbat bir soruydu. Thomas'ı feci bir duruma sokmuştu ama Amelia kendini tutamamıştı.

"Bence," dedi Thomas yumuşak ve kararlı bir sesle, "eğer sen daha fazla bilgi edinme arzusu duyuyorsan, bunu elde etmen için fırsat verilmeliydi."

Ve işte o an gelmişti. Amelia hemen fark etmedi ve aslında önündeki birkaç hafta da fark etmeyecekti - ya da daha doğrusu fark etmek için kendisine *izin* vermeyecekti. İşte o anda Thomas'a aşık olmuştu.

Bölüm 11

Bir saat sonra, raflardan on dört atlas çekip çıkarmanın ve Amelia'ya Merkator, sinüzoidal ve konik harita projeksiyonları arasındaki farkları açıklamanın ardından, Thomas Amelia'yı ön taraftaki konuk odalarından birine götürüp kâhyaya onun Bayan Eversleigh'yi görmeye geldiğini haber verdi.

Grace'in sabah olanlardan haberdar edilmesi gerekiyordu, başka çare yoktu. Thomas'ın görüşüne göre, eğer bir yalan gerçeğe mümkün olduğu kadar yakın değilse, o zaman gerçeğin mümkün olduğu kadar yalana yakın olması gerekiyordu. Bu şekilde herkesin az çok kafası karıştırılabilirdi. Bununla birlikte, bu Amelia'nın Grace'i ziyaret etmek zorunda olması anlamına geliyordu ve daha da önemlisi, Grace'in o sabah Stamford'da alışveriş yaptığını ve Belgrave'e dönerken Amelia'yı kendisinin davet ettiğini anlaması gerekiyordu.

Ancak önce Amelia'nın haberi olmadan Grace'le konuşmak zorundaydı, bu yüzden Grace hedefine varmadan

onu yakalamasının mümkün olabileceği, merdivenlere daha yakın başka bir konuk odasının kapısında konumlandı.

Beş dakika sonra merdivenlerden inen hafif ayak seslerini duydu. Kesinlikle kadınsı adımlardı. Kapıya biraz daha yaklaştığında gelenin Grace olduğu iyice belli oldu ve zamanı gelince uzanıp Grace'i içeri çekti.

"Thomas!" diye bağırdı Grace, korku içinde ilk ciyaklamasının ardından. Thomas'ın darmadağınık görüntüsüyle gözleri kocaman açılmıştı. "Ne oldu sana?"

Thomas parmağını dudaklarına götürdü ve arkalarından kapıyı kapadı. "Başka birini mi bekliyordun?" diye sordu, çünkü Grace'in şaşkınlığı aslında olaydan ziyade *kim* olduğuyla alakalı gibiydi.

"Hayır, tabii ki değil," dedi Grace alelacele. Ama aynı zamanda yüzü pembeleşmişti. Muhtemelen yalnız olup olmadıklarını anlamak için, odada etrafına bakındı. "Sorun nedir?"

"Sen Leydi Amelia'yı görmeden seninle konuşmam gerekiyordu."

"Oh, yani burada olduğunu biliyor musun?"

"Onu ben getirdim," diye onayladı Thomas.

Grace sustu, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Genç kadın şöminenin üstündeki saate göz attı, daha öğlen olmamıştı.

"Bu uzun bir hikâye," dedi Thomas, ilk hamleyi yaparak. "Yalnız şu kadarını söyleyeyim ki Amelia senin bu sabah Stamford'da olduğunu ve onu Belgrave'e senin davet ettiğini bildirecek."

"Thomas, biri sürü insan bu sabah Stamford'da olmadığımı gayet iyi biliyor."

"Evet ama onun annesi bu bir sürü kişinin arasında değil."

"Şey, Thomas..." diye başladı Grace, nasıl devam edeceğinden pek emin değilmiş gibi konuşuyordu, "şimdiye kadar ki ertelemelerin sayısı göz önüne alındığında Leydi Crowland'ın bunu bilmekten mutlu olacağını düşündüğümü sana söylemeliyim- "

"Ah, Tanrı aşkına, bu öyle bir şey değil," diye geveledi Thomas, kısmen Grace'in azarlamasını bekleyerek.

Thomas dişlerini gıcırdattı, kendi hareketlerini başka bir insanoğluna izah etmekten keyif aldığı tek bir deneyimi bile yoktu. "Amelia eve gelmeme yardım etti ben... perişanken."

"Çok yardımsever davranmış," dedi Grace resmi bir ifadeyle.

Thomas ona öfkeyle baktı. Grace gülmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Grace boğazını temizledi. "Kendine, şey... çeki düzen vermeyi düşünüyor musun?"

"Hayır," diye tersledi Thomas, tamamen alaycı bir ifadeyle, "dilenci gibi görünmek çok hoşuma gidiyor."

Grace bunun üzerine -duyulabilir bir şekilde- irkildi.

"Dinle şimdi," diye devam etti Thomas, onun rahatsızlığını geçiştirerek, "Amelia sana söylediklerimi tekrarlayacak ama ona Bay Audley'den söz etmemen gerek." Son sözleri neredeyse homurdanarak söylemişti; yeni kuzeninin adını tepki vermeden söylemesi çok zordu.

"Bunu asla yapmam," diye yanıtladı Grace. "Bu bana düşmez."

"İyi." Grace'e güvenebileceğini biliyordu.

"Ama bilmek isteyecektir senin neden, şey..."

"Sen sebebini bilmiyorsun," dedi Thomas sertçe. "Ona sadece bunu söyle. Senin daha fazlasını bildiğinden neden şüphelensin ki?"

"Amelia seni arkadaş olarak gördüğümü biliyor," dedi Grace. "Ve dahası, ben burada yaşıyorum. Hizmetkârlar daima her şeyi bilirler. Bunun o da farkındadır."

"Sen bir hizmetkâr değilsin," diye mırıldandı Thomas.

"Bunu sen ve ben biliyoruz," diye yanıtladı Grace, dudakları neşeyle titreyerek. "Tek fark daha iyi kıyafetler giymeme ve ara sıra konuklarla sohbet etmeme izin verilmesi. Ancak seni temin ederim tüm ev halkının sırlarını biliyorum."

Aman Tanrım, bu evde neler oluyordu böyle? Thomas başını çevirip usulca küfretti, ardından, uzun bir soluk aldıktan sonra tekrar Grace'e baktı. "Benim için Grace, lütfen ona sadece bilmediğini söyler misin?"

Çok geçmeden Amelia her şeyi öğrenecekti ama Thomas bugün olmasını istemiyordu. Açıklamalar yapamayacak kadar yorgundu, kendi yaşadığı şaşkınlıkla onunkiyle uğraşamayacak kadar bitap düşmüştü ve her şeyin ötesinde...

Hayatında ilk kez Amelia nişanlısı olduğu için *mutluydu*. Şüphesiz hiç kimse bunu birkaç gün daha devam ettirme arzusunu Thomas'a çok görmezdi.

"Tabii ki," dedi Grace ona pek bakmadan ama sonra, insanların gözüne bakacak şekilde yetiştirildiği için dükün bakışlarına karşılık vererek ekledi: "Sana söz veriyorum."

Thomas başını salladı. "Amelia seni bekliyordur," dedi boğuk bir sesle.

"Evet, Evet, elbette." Grace alelacele kapıya yöneldi, sonra durdu ve arkasına döndü. "Sen iyi misin?"

Ne soruydu ama.

"Hayır, buna cevap verme," dedi Grace ve hızla odadan dışarı çıktı.

Amelia gümüş rengi konuk odasında sabırla bekledi, Grace'i beklerken ayakuçlarını yere vurmamaya çalışıyordu. Sonra parmaklarıyla tempo tuttuğunu fark etti, bu daha da kötü bir alışkanlıktı (annesine göre), bu yüzden *bunu* durdurmak için kendini zorladı.

Ayakuçları anında tekrar hareket etmeye başlamıştı.

Amelia uzun bir soluk aldı ve aldırmamaya karar verdi. Burada onu görecek kimse yoktu ve annesinin ısrarlarına rağmen, yalnızken yapıldığında ayaklarını yere vurmak kötü bir alışkanlık *değildi*. Oysa tırnak yemek (Amelia bunu *asla* yapmazdı) insanı gece gündüz bakımsız bırakırdı.

Amelia aradaki farkı, tam altı saat boyunca taş gibi kıpırdamadan oturabilen ama yıllardır tırnaklarının beyazını göremediği kardeşi Milly'ye anlatmaya çalışmıştı. Milly arada bir fark olmadığını iddia etmişti. Tabii ki tamamen bencilce sebeplerle.

Amelia kendi tırnaklarını inceledi, her zamanki kadar temiz görünmediğini fark etti. Muhtemelen Stamford'da Wyndham'ı sürüklerken olmuştu. Thomas'ın ne türden kirli şeylere dokunduğunu ancak Tanrı bilirdi. Şu anda yukarı katta temizlendiğini tahmin ediyordu. Onu hiç bu kadar derbeder görmemişti. Aslında böyle derbeder *olabileceği* hiç aklına gelmemişti. Ve aslında-

Acaba bu o muydu? Kapının önünden uzun adımlarla geçen? Yerinden fırladı. "Thomas? Acaba- "

Centilmen durdu, döndü ve o zaman Amelia onun başka biri olduğunu fark etti. Boyları ve ten renkleri benziyordu, ancak Amelia bu adamı daha önce hiç görmemişti, işte bundan emindi. Onun kadar tuhaf olmasa da uzun boyluydu, saçları Thomas'inkinden bir veya iki ton daha koyuydu. Ve yanağı çürümüştü.

Ne kadar ilginç.

"Ah, çok özür dilerim," dedi Amelia aceleyle. Ama merak etmişti ve bu nedenle kapıya doğru gitti. Eğer onun tarafına doğru hareket ederse, adam kabalık etmeden yoluna devam edemezdi.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedi centilmen, Amelia'ya çapkınca gülümsüyordu. Amelia istemese de bu oldukça hoşuna gitmişti. Bu adam muhtemelen karşısında kim olduğunu bilmiyordu. Dük Wyndham'ın kendi evinde onun nişanlısıyla flört etmeye kim cesaret edebilirdi?

"Hayır," dedi Amelia çabucak, "elbette öyle değil. Benim hatamdı. Sadece şurada oturuyordum." Eliyle arkadaki koltukları işaret etti. "Yürürken düke çok benziyordunuz."

Gerçekten de iki centilmenin yürüyüşleri bile aynıydı. Ne tuhaftı. Amelia, o ana kadar Thomas'ın yürüyüşünü tanıdığını fark edememişti ama bu adamı gördüğü anda, aynı şekilde hareket ettiklerini anlayabilmişti.

Centilmen zarif bir reverans yaptı. "Yüzbaşı Jack Audley, emrinizdeyim hanımefendi."

Amelia kibarca reverans yaptı. "Leydi Amelia Willoughby."

"Wyndham'ın nişanlısı."

"Yani onu tanıyor musunuz? Ah, tabii, elbette tanıyorsunuz. Burada misafirsiniz." Sonra Amelia Happy Hare'deki konuşmaları hatırladı. "Dükün eskrim partneri olmalısınız."

Yüzbaşı Audley öne çıktı. "Size benden bahsetti mi?"

"Pek değil," diye itiraf etti Amelia, adamın yanağındaki çürüğe bakmamaya çalışıyordu. Hem onun, hem de Thomas'ın kavga izleri taşımaları tesadüf olamazdı.

"Ah, bu," diye mırıldandı Yüzbaşı Audley. Parmağıyla yanağına dokunurken nedense biraz utanmış görünüyordu. "Gerçekte göründüğü kadar kötü değil. "

Amelia bunu ona sormanın en iyi yolunu bulmaya çalışırken Yüzbaşı ekledi: "Söyleyin Leydi Amelia, bugün ne renk?"

"Yanağınız mı?" diye sordu Amelia, onun bu açıksözlülüğüne şaşırmıştı.

"Kesinlikle. Çürükler zamanla daha kötü bir görünüm alırlar, biliyor muydunuz? Dün mavi bir iz vardı, neredeyse krallara layık bir mordu. Son zamanlarda aynada kontrol etmedim." Audley daha iyi görmesi için başını çevirdi. "Hâlâ o kadar göz alıcı mı?"

Amelia ne diyeceğini bilemeyerek, saygıyla karışık bir korkuyla baktı. Hiç bu kadar dilbaz biriyle karşılaşmamıştı. Bu bir yetenek olmalıydı.

"Şey, hayır," diye yanıtladı sonunda, çünkü aynaya bir metre uzaktayken ona yalan söylemek kesinlikle mantıklı değildi. "Buna göz alıcı demezdim."

Audley güldü. "Tanımlayacak bir kelime bulamadınız öyle mi?"

"Korkarım o çok gururlandığınız mavi ton biraz yeşile

dönmüş." Amelia gülümsedi, analizinden pek memnundu.

Thomas öne eğilerek hınzırca gülümsedi. "Gözlerime uygun mu?"

"Hayır," dedi Amelia, adamın cazibesinden pek etkilenmediğini fark etti. Yüzbaşı muhtemelen kadınların her fırsatta ayaklarına kapanmasına alışıktı. "O mor tonla değil. Oldukça berbat görünüyor," diye açıkladı.

"Ama morla yeşil karışırsa ne olur...?"

"Tam bir karmaşa."

Audley yine güldü. "Büyüleyicisiniz Leydi Amelia. Ama nişanlınızın bunu her fırsatta söylediğinden eminim."

Amelia bunu nasıl yanıtlayacağından pek emin değildi. Kesinlikle her fırsatta değildi. Ama bugün farklıydı. Daha iyiydi.

"Onu burada mı bekliyorsunuz?" diye sordu yüzbaşı.

"Hayır, ben sadece- " Amelia biraz önce Thomas'ı gördüğünü söylememek için kendini tuttu. Hikâye uydurma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. "Ben Bayan Eversleigh'yi görmek için buradayım."

Yüzbaşının gözlerinde merak uyandıran bir ışıltı belirince Amelia sordu: "Bayan Eversleigh'yle tanıştınız mı?"

"Kesinlikle tanıştım. O çok güzel. "

"Evet," dedi Amelia. Herkes öyle düşünüyordu, öyle değil mi? Genç kadın kaşlarını çatma arzusunu bastırmaya yetecek kadar, bir süre dilini damağına bastırdı, sonra ekledi: "Ona herkes hayrandır."

"Siz Bayan Eversleigh'le ahbap mısınız?" diye sordu Yüzbaşı.

"Evet. Yani hayır. Bundan fazla olduğunu söylemeli-

yim. Grace'i çocukluktan beri tanıyorum. Ablamla daha samimidirler."

"Ve tabii ki sizinle de. "

"Elbette." Amelia başını eğerek onayladı. Başka bir jest yaparsa Grace'i daha az hoş bulduğunu ima ederdi ki bu doğru değildi. Thomas'ın ona o kadar değer vermesi Grace'in kabahati değildi. Ve bu centilmenin de öyle. "Ama ablamla daha çok. Onlar aynı yaştalar, anlarsınız ya."

"Ah, küçük kardeşin acıları," diye mırıldandı Yüzbaşı sempatiyle.

Amelia ona ilgiyle baktı. "Bu deneyimi siz de mi paylaşıyorsunuz?"

"Hiç de değil," dedi Yüzbaşı sırıtarak. "Benden küçükler vardı. Ben en büyük çocuktum."

"Ben beş kardeşin ikincisiyim," dedi Amelia, "bu yüzden duygularınızı da anlayabilirim."

"Beş!" Adam etkilenmiş görünüyordu. "Hepsi kız mı?"

Amelia'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Nereden bildiniz?"

"Hiçbir fikrim yoktu," diye yanıtladı Yüzbaşı, "bunun çok çekici bir manzara olmasının dışında. Bir erkekle bozulması yazık olurdu."

Tanrım, karşısındaki centilmen bir hovardaydı. "Hep böyle tatlı dilli misiniz Yüzbaşı Audley?"

Adamın tebessümü kesinlikle ölümcüldü. "Genellikle."

"Amelia!"

İkisi de döndüler.

Grace odaya girmişti. "Ve Bay Audley," dedi biraz şaşkınlıkla.

"Ah, özür dilerim," dedi Amelia, biraz kafası karışmıştı. "Ben *Yüzbaşı* Audley olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle," dedi Audley hafifçe omzunu silkerek. "Ruh halime bağlı olarak." Grace'e döndü ve eğilerek selamladı. "Sizi bu kadar kısa sürede tekrar görmek gerçekten bir ayrıcalık Bayan Eversleigh."

Grace reverans yaparak karşılık verdi. "Sizin burada olduğunuzu bilmiyordum."

"Bunu bilmenize ihtimal yoktu," dedi kibarca Bay Audley. "Leydi Amelia beni durdurduğunda canlandırıcı bir yürüyüş yapmak için dışarı çıkmak üzereydim."

"Onu Wyndham zannettim," dedi Amelia, Grace'e. "Garip değil mi?"

"Gerçekten," diye yanıtladı Grace.

Amelia'ya Grace'in sesi biraz endişeli gibi gelmişti ama boğazına toz kaçmış olabilirdi. Ancak bundan söz etmek kabalık olacaktı, bu yüzden, "Tabii ki fazla dikkat etmiyordum, bunun durumu açıklayacağına eminim," dedi. "Açık kapının önünden geçerken onu sadece göz ucuyla gördüm."

Yüzbaşı, yani *Bay* Audley Grace'e döndü. "Bu şekilde söyleyince nasıl da mantıklı, değil mi?"

"Nasıl da," diye tekrarladı Grace ve omzunun üzerinden baktı.

"Birini mi bekliyorsunuz Bayan Eversleigh?" diye sordu Yüzbaşı.

"Hayır, sadece lord hazretleri bize katılmak isteyebilir diye düşünüyordum. Şey, nişanlısı burada."

Amelia zorlukla yutkundu, hiçbiri kendisine bakmadığı için minnettardı. Grace tüm sabahı Thomas'la geçirdiğini

bilmiyordu. Ya da kendisinin Stamford'da alışveriş yapmış olması gerektiğini. Ve eğer Bay Audley yoluna devam etmeyecek olursa da hiç haberi olmayacak diye düşündü Amelia, gerilmeye başlamıştı. Yüzbaşı yürüyüş yapmak istediğini söylememiş miydi?

"Geri döndü mü?" diye sordu Bay Audley. "Haberim yoktu."

"Bana öyle söylendi," dedi Grace. "Şahsen onu görmedim."

"Ne yazık," dedi Bay Audley, "bir süredir yoktu."

Amelia, Grace'le göz göze gelmeye çalıştı ama başaramadı. Thomas bir gece önce o kadar sarhoş olduğunun bilinmesinden hoşlanmayacaktı - ve hatta bu sabah da.

"Gidip onu getirsem iyi olur," dedi Grace.

"Ama daha yeni geldiniz," dedi Bay Audley.

"Yine de- "

"Onun için zili çalabiliriz," dedi Bay Audley ciddiyetle ve odayı geçerek zilin ipini çekti. "İşte oldu," dedi iyice çektikten sonra.

Amelia, önce yüzünde belli belirsiz bir şok ifadesi olan Grace'e, sonra tekrar sükunet timsali olan Bay Audley'ye baktı. İkisi de ne konuşuyorlardı, ne de görünüşe göre onun odada olduğunun farkındaydılar.

Tam olarak neler olup bittiğini merak ediyordu Amelia.

Amelia tekrar Grace'e baktı, çünkü onu daha iyi tanıyordu ama Grace çoktan odayı geçip koltuğa gitmişti. "Sanırım oturacağım," diye mırıldandı genç kadın.

"Ben de sana katılacağım," dedi Amelia, özel olarak bir çift laf etme fırsatını kaçırmayarak. Koltuk oldukça uzun olmasına rağmen, hemen Grace'in yanına ilişti. Tüm ge-

reken Bay Audley'nin izin istemesi ya da başka bir tarafa bakması veya kedi gibi gözleriyle odada ikisini izlemekten başka bir şey yapmasıydı.

"İkiniz çok çekici bir manzara oluşturuyorsunuz," dedi Yüzbaşı. "Ve benim boyalarım yanımda değil."

"Resim yapar mısınız Bay Audley?" diye sordu Amelia. Nezaketsizlik yapmayacak şekilde yetiştirilmişti. Bazı alışkanlıklardan vazgeçmek zordu.

"Ne yazık ki hayır," dedi Yüzbaşı. "Ama birkaç ders alabileceğimi düşünüyordum. Bir centilmen için soylu bir uğraş, öyle değil mi?"

"Ah, gerçekten," diye yanıtladı Amelia ama içinden eğer daha genç yaşta çalışmaya başlasaydı daha çok işe yarayacağını düşünüyordu. Amelia, Grace'e baktı, çünkü onun da sohbete katılması gerekirdi. Grace katılmayınca, Amelia onu kibarca dürttü.

"Bay Audley büyük bir sanat uzmanı," dedi Grace birdenbire.

Bay Audley gizemli bir şekilde gülümsedi.

Ve Amelia bir kez daha boşluğu doldurmak zorunda kaldı. "Öyleyse Belgrave'de kalmaktan memnun olmalısınız," dedi.

"Koleksiyonları gezip görmek için sabırsızlanıyorum," diye yanıtladı Yüzbaşı. "Bayan Eversleigh onları bana göstermeye razı oldu."

"Grace, çok naziksin," dedi Amelia, yüzündeki şaşkınlığı belli etmemeye çalışarak. Grace yaşlı düşesin refakatçisi olduğundan, Thomas'ın arkadaşına koleksiyonu gezdirmesi garip gelmişti.

Grace muhtemelen cevap olması gereken bir şeyler homurdandı.

"Eros'lardan kaçınmayı planlıyoruz," dedi Bay Audley.

"Eros'lar mı?" diye tekrarladı Amelia. Tanrım, Audley konudan konuya atlıyordu.

Bay Audley omzunu silkti. "Onlara pek düşkün olmadığımı keşfettim."

Minik Eros figürlerini kim beğenmezdi ki?

"Aynı fikirde olmadığınızı görebiliyorum Leydi Amelia," dedi Bay Audley Ama Amelia onun konuşmadan önce Grace'e göz attığını fark etmişti.

"Eros'lardan hoşlanmamak konusunda mı?" diye sordu Amelia. Her şey gittikçe tuhaflaşıyordu.

Audley karşı taraftaki koltuğun koluna yaslandı. "Onları oldukça tehlikeli bulmuyor musunuz?" diye sordu açık bir şekilde muzurluk yapmak için.

"Tombul küçük bebekleri mi?"

"Ölümcül silahlar taşıyorlar," diye hatırlattı Audley.

"Onlar *gerçek* ok değil."

Bay Audley, Grace'e döndü. Yine. "Siz ne düşünüyorsunuz Bayan Eversleigh?"

"Ben Eros'ları pek sık düşünmem," diye yanıtladı Grace.

"Ama yine de siz ve ben onları iki kere tartıştık."

"Çünkü siz *gündeme* getirdiniz."

Amelia şaşkınlıkla geri çekildi. Grace'in bu kadar çabuk öfkelendiğini hiç duymamıştı.

"Benim giyinme odam tamamen onlarla dolu," dedi Bay Audley.

Amelia, Grace'e döndü. "Sen onun giyinme odasında mıydın?"

"Onunla *birlikte* değil," dedi hemen Grace. "Ama elbette daha önce görmüştüm."

Hiç kimse konuşmuyordu, sonunda Grace mırıldandı: "Pardon."

"Bay Audley," dedi Amelia, durumu ele alma zamanının geldiğine karar vererek. Bugün yeni bir sayfa çevirdiğine karar vermişti. Thomas'la başarmıştı ve eğer gerekirse, bu ikisinin de üstesinden gelebilirdi.

"Leydi Amelia," dedi Bay Audley, çenesini zarif bir şekilde yukarı kaldırmıştı.

"Bayan Eversleigh ve ben odada biraz yürüsek kabalık olur mu?"

"Tabii ki hayır," dedi Bay Audley anında. Ancak üç kişi oldukları ve bir centilmenin artık bu odada yapacak hiçbir işi kalmadığı dikkate alındığında, Amelia bunun kabalık *olduğunu* düşündü.

"Anlayışınız için teşekkür ederiz," dedi Amelia, kolunu Grace'in koluna geçirerek ayağa kalkarken onu da çekti. "Bacaklarımı esnetmeye ihtiyaç duyuyorum ve korkarım sizin uzun adımlarınız bir leydi için fazla tempolu olacaktır."

Tanrım, Amelia böyle abuk sabuk bir palavra attığına inanamıyordu ama bu işini görecek gibi görünüyordu. Bay Audley başka bir şey söylemeyince, Grace'i pencerenin yanında bir yere doğru yönlendirdi.

"Seninle konuşmam lazım," diye fısıldadı Amelia, tempolarını düzgün ve zarif bir şekle sokarak.

Grace başını salladı.

"Bu sabah," diye devam etti Amelia, kendilerini izleyip izlemediğini görmek için (öyle yapıyordu) gizli gizli Bay Audley'ye göz atarak. "Wyndham'ın yardıma ihtiyacı vardı ve ben de ona yardım etmek için geldim ama anneme

gördüğüm kişinin sen olduğunu ve beni Belgrave'e davet ettiğini söylemek zorunda kaldım."

Grace tekrar başını salladı, gözleri ilerdeydi, sonra kapıya çevrildi ama asla Amelia'ya değil.

"Konunun bu noktaya geleceğinden kuşkuluyum ama eğer annemi görecek olursan sana yalvarırım beni yalancı çıkarma."

"Tabii ki yapmam," dedi Grace çabucak. "Sana söz veriyorum."

Amelia başını salladı, bunun bu kadar kolay olmasına biraz şaşırmıştı. Grace'in reddetmesini beklemiyordu ama daha meraklı olacağını düşünmüştü. Grace, Wyndham'ın *neden* yardıma ihtiyaç duyduğunu bile sormamıştı. Kuşkusuz bu biraz merak uyandırıcıydı. Wyndham'ın bir şeye ihtiyaç duyduğu ne zaman görülmüştü ki?

Oluşturdukları manzarayla oldukça eğleniyor gibi görünen Bay Audley'nin yanından geçerken sustular.

"Bayan Eversleigh," diye mırıldandı Bay Audley. "Leydi Amelia."

"Bay Audley," diye karşılık verdi Amelia. Grace de aynısını söyledi.

Odada dolaşmaya devam ettiler ve adamın işitme menzilinden çıkınca, Amelia bıraktığı yerden konuşmaya devam etti. "Fazla ileri gitmediğimi umuyorum," diye fısıldadı. Grace çok sessizdi ve Amelia ondan yalan söylemesini istemekle çok şey istediğinin farkındaydı.

Koridorda ayak sesleri duyduklarında Grace hızla kapıya doğru döndü. Ama sadece oradan geçen bir uşaktı ve haline bakılırsa muhtemelen boş olan büyük bir bavul taşıyordu.

"Özür dilerim," dedi Grace. "Bir şey mi dedin?"

Amelia sözlerini tekrarlamaya niyetlendi ama bunun yerine sadece, "Hayır," dedi. Grace'i hiç bu kadar dalgın görmemişti.

Mümkün olan en uzun mesafeyi kullanarak odada dolaşmaya devam ettiler. Kapıya doğru yaklaştıklarında yeniden ayak sesleri duydular.

"Özür dilerim," dedi Grace geri çekilerek. Aceleyle gidip kapıyı açtı, dışarı baktıktan sonra geri döndü. "Dük değildi," dedi.

Amelia açık kapıdan dışarı göz attı. Koridordan biri bir bavul, diğeri bir şapka kutusuyla iki uşak daha geçiyordu.

"Birisi bir yere mi gidiyor?" diye sordu Amelia.

"Hayır," diye yanıtladı Grace. "Yani, birisi gidiyor olabilir ancak ben bilmiyorum."

Sesi o kadar keskin ve huzursuz çıkıyordu ki sonunda Amelia sordu: "Grace, sen iyi misin?"

Grace başını çevirdi, ama Amelia'nın gözlerini görmesine yeterli değildi. "Oh, hayır... yani, evet, ben çok iyiyim."

Amelia tekrar Bay Audley'den tarafa baktı. Yüzbaşı el salladı ve Amelia tekrar yüzü iyice pembeleşen Grace'e döndü.

Bu tekrar Bay Audley'ye bakmak için yeterli bir neden olmuştu. Bay Audley, Grace'e bakıyordu. İki leydinin kol kola olduğu doğruydu ama adamın ateşli bakışlarının hedefinde kim olduğu açıktı.

Grace de bunu biliyor gibiydi, nefesi kesilmişti ve aslında tüm vücudu kaskatı olmuştu. Amelia onun gerginliğini hissedebiliyordu.

Ve o zaman aklına son derece harika bir fikir geldi.

"Grace," diye fısıldadı Amelia, sesini alçak tutarak, "sen Bay Audley'ye âşık mı oldun?"

"Hayır!"

Grace'in yanakları normal tonuna dönmeye başlamışken yeniden kıpkırmızı olmuştu. Cevap verirken sesi oldukça yüksek çıkmıştı ve Bay Audley eğlenerek onlara bakıyordu. Grace zayıf bir şekilde gülümsedi, başını salladı ve oturduğu yerden onları duyamayacak olmasına rağmen, "Bay Audley," dedi selamlayarak.

"Onunla daha yeni tanıştım," diye öfkeyle fısıldadı Grace. "Dün. Hayır, daha önceki gün. Hatırlayamıyorum."

"Son zamanlarda çok ilginç beylerle karşılaşıyorsun."

Grace hızla ona döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Bay Audley..." diye dalga geçti Amelia. "İtalyan haydut."

"Amelia!"

"Ah, doğru, onun İskoç olduğunu söylemiştin. Veya İrlandalı. Emin değildin." Tam o sırada Amelia'nın gözü Bay Audley'ye ilişti ve onun da aksanlı konuştuğunu fark etti. "Bay Audley de aksanlı konuşuyor."

"Bilmiyorum," dedi Grace sabırsızca.

"Bay Audley!" diye seslendi Amelia.

Yüzbaşı merakla baktı.

"Grace ve ben sizin nereli olduğunuzu merak ediyorduk," dedi Amelia. "Aksanınız bana tanıdık gelmedi."

"İrlanda, Leydi Amelia, Dublin'in biraz kuzeyinden."

"İrlanda! Tanrım, uzaklardansınız."

Bay Audley sadece gülümsedi.

İki leydi tekrar önceki yerlerine döndüler ve Amelia

kolunu Grace'in kolundan çekerek oturdu. "Lincolnshire'ı nasıl buldunuz Bay Audley?"

"Çok şaşırtıcı buldum."

"Şaşırtıcı *mı*?" Amelia bu cevabı onun da tuhaf bulup bulmadığını görmek için Grace'e baktı ama Grace şimdi kapının yanında duruyor, sinirli sinirli dışarıya bakıyordu.

"Ziyaretim pek beklediğim gibi olmadı."

"Gerçekten mi? Ne bekliyordunuz ki? Sizi temin ederim İngiltere'nin bu köşesi oldukça medenidir."

"Fazlasıyla," diye kabul etti Audley. "Aslına bakılırsa, benim tercih ettiğimden fazla."

"Bay Audley, bu da ne anlama geliyor?"

Bay Audley gizemli bir biçimde gülümsedi ama daha fazla bir şey söylemeyince Amelia bunu adamın karakterine aykırı buldu. Sonra onu on beş dakikadan fazla tanımadığı aklına geldi; herhangi bir şeyi karakteri dışında bulması ne tuhaftı.

"Oh," dediğini duydu Grace'in. "Özür dilerim."

Grace alelacele odadan çıktı.

Amelia ve Bay Audley birbirlerine baktılar, her ikisi birden kapıya doğru döndüler.

Bölüm 12

Harry Gladdish'in dışında, Thomas'ı en iyi tanıyan kişi, üniversite için yola çıktığı günden bu yana dükle birlikte olan uşağı Grimsby'ydi. Çoğu uşağın aksine, Grimsby'nin son derece kuvvetli bir karakteri vardı.

Thomas yağmurda at gezisinden, elbiseleri sırılsıklam ve çamur içinde döndüğünde, Grimsby sadece atın durumunu sorardı.

Thomas arazide kiracılarıyla çalışarak bir gün geçirdikten sonra leş gibi geri döndüğünde, Grimsby ona banyosunu ılık mı yoksa sıcak mı tercih ettiğini sorardı.

Ama Thomas, leş gibi alkol kokarak (Grimsby kokuya dikkat etmekten vazgeçeli çok uzun zaman olmuştu), tamamen pejmürde ve gözü kayda değer şekilde morarmış halde, yalpalayarak yatak odasına girdiğinde, Grimsby elindeki ayakkabı fırçasını düşürdü.

Muhtemelen o güne kadar verdiği en coşkulu tepki buydu.

"Gözünüz," dedi Grimsby.

Ah, doğru ya. Thomas yeni kuzeniyle kapıştığından bu yana Grimsby'yle karşılaşmamıştı. Adamına haylaz bir tebessümle gülümsedi. "Belki de gözüme uygun bir yelek seçebiliriz."

"Öyle bir yeleğimiz olduğunu sanmıyorum lordum."

"Öyle mi?" Thomas yüz yıkama kasesine doğru gitti. Her zamanki gibi, Grimsby dolu olmasını sağlamıştı. Su ılıktı ama Thomas şikâyet edecek durumda değildi. Yüzüne biraz su çarptı, bir el havlusuyla ovuşturdu, ardından aynaya bir göz atıp yaptıklarını bir kere daha tekrarladı.

"Bu yelek işini halletmemiz gerekiyor Grimsby," dedi Thomas alnını sertçe ovalayarak. Alaycı bir sırıtmayla tekrar uşağına baktı. "Bir daha Londra'ya gittiğimizde bu renk tonunu hatırlayabileceğini düşünüyor musun?"

"Yüzünüzü bir daha bu hale getirmemenizi önerebilir miyim lordum?" Thomas istememiş olsa da Grimsby ona başka bir havlu verdi. "Böylece önümüzdeki yıl gardırobunuza kıyafet seçerken belli renklere odaklanırız." Bir kalıp sabun uzattı. "Yine de dilerseniz bu renkte yeni bir yelek alabiliriz. Ten rengiyle tezat renkler çok daha şık duruyor."

"Çok nazikçeydi," diye mırıldandı Thomas. "Nedense hiç azar gibi gelmedi."

Grimsby alçakgönüllülükle gülümsedi. "Bunun için uğraşıyorum lordum." Başka bir havlu uzattı. Tanrım, diye düşündü Thomas, sandığından daha fazla kirlenmiş olmalıydı. "Banyo için zili çalayım mı lordum?"

Soru tamamen laf olsun diye sorulmuştu, çünkü Grimsby *lord* daha bir şey demeden çoktan yapmıştı. Thomas giysilerini çıkarınca, Grimsby bir maşayla tutarak ona bornozunu verdi. Thomas pat diye kendisini yatağa attı ve

biraz şekerleme yapmak için banyoyu ertelemeyi düşünürken, kapı çaldı.

"Çok hızlı oldu," diye belirtti Grimsby, odayı kat ederken.

Belgrave'in uzun süreli kâhyası Penrith'in, "Lordum bir ziyaretçiniz var," diyen sesi duyuldu.

Thomas gözlerini açma zahmetine girmedi. Şu anda kimse için yerinden kalkmaya değmezdi.

"Dük şu anda ziyaretçi kabul etmiyor," dedi Grimsby ve Thomas onun maaşına mümkün olduğunca çok zam yapmaya karar verdi.

"Ziyaret etmek isteyen kişi nişanlısı," dedi kâhya.

Thomas hızla doğruldu. Kahretsin, ne vardı? Amelia'nın Grace için burada olduğu farz ediliyordu. Her şey planlanmıştı. İki kadın bir saat kadar çene çalacaklar ve ardından Thomas her zamanki gibi ortaya çıkacaktı, böylece kimse Amelia'nın tüm sabah boyunca Belgrave'de olduğundan kuşkulanmayacaktı.

Acaba ters giden ne olmuştu?

"Lordum," dedi Grimsby, Thomas kalkmak için yatağın kenarından bacaklarını sallandırınca, "Leydi Amelia'yı böyle bir durumda kabul etmeyi düşünemezsiniz."

"Giyinmeyi planlıyorum Grimsby," dedi Thomas oldukça kuru bir ifadeyle.

"Evet, tabii ki ama..."

Grimsby cümlesini sesli olarak tamamlayamıyor gibi görünüyordu ama burun delikleri genişledi, sonra burnu kırışınca Thomas ne demek istediğini anladı - *efendim, leş gibi kokuyorsunuz.*

Gerçi bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Eğer her şey

planlandığı gibi gitmiyorsa, Amelia'yı tek başına bırakamazdı. Ve gerçekten de Grimsby on dakikalık bir zaman aralığında küçük bir mucize başarmıştı. Thomas odadan çıktığında, yine tamamen kendisi gibi görünüyordu. (Bir tıraşa ihtiyacı vardı ama buna çare yoktu.) Ancak saçı artık egzotik bir kuş gibi görünmüyordu ve gözleri çökük olmasına rağmen, artık bitkin bir görünüşe sahip değildi.

Bir parça diş tozu ve işte gitmeye hazırdı. Öte yandan Grimsby, biraz kestirme yapma ihtiyacına dair her türlü belirtiyi gösteriyordu.

Thomas aşağıya doğru yola koyuldu, doğruca konuk odasına gitmeye niyetliydi ama koridora çıktığında antrenin iki metre ötesinde duran Grace'i gördü, çılgın gibi el kol hareketi yapıyordu ve parmağını dudaklarına götürmüştü.

"Grace," dedi Thomas ona yaklaşırken, "bunun anlamı ne? Penrith bana Amelia'nın beni görmek için burada olduğunu söyledi?"

Thomas, Grace'in kendisine yürürken ayak uyduracağını düşünerek yanında durmadı. Ama tam yanından geçerken, Grace kolunu tuttu ve çekerek onu durdurdu. "Thomas, bekle."

Thomas sorarcasına tek kaşını kaldırarak döndü.

"Konu Bay Audley," dedi, onu geri çekerek kapıdan daha da uzaklaştırdı. "Misafir odasında."

Thomas önce misafir odasına, sonra tekrar Grace'e baktı.

"Amelia'yla birlikte," diye neredeyse tısladı Grace.

Thomas, bir leydinin yanında olmasına rağmen, kendini tutamayarak, "Lanet olsun neden?" dedi.

"Bilmiyorum," dedi Grace, sesi oldukça sinirliydi. "Ben geldiğimde oradaydı. Amelia onu kapıdan geçerken gördüğünü ve sen zannettiğini söyledi."

Ah, işte bu ilginçti. Onlara bir aile benzerliği bahşedilmişti. Ne tuhaftı.

"Bay Audley ne dedi?" diye sordu sonunda Thomas.

"Bilmiyorum, orada değildim. Onun yanında Amelia'yı da doğru dürüst sorgulayamadım."

"Hayır, tabii ki yapamazdın." Thomas düşünürken burun kemerini ovuşturdu. Bu bir felaketti.

"Ben onun açıklamadığından oldukça eminim... yani kendi kimliğini."

Thomas sert bir bakış attı ona.

"Bu benim hatam değil, Thomas," dedi Grace kızgın kızgın.

"Öyle olduğunu söylemedim." Thomas sinirle homurdandı ve sonra misafir odasına doğru yoluna devam etti. Bay Audley bir kabustan farksızdı. Grace'in burada çalıştığı yıllar boyunca, asla Thomas ile birbirlerine öfkeli sözler söyleyip atışmamışlardı. Ve lanet adamın Amelia'ya neler söylediğini ancak Tanrı bilirdi.

Grace'in alelacele odadan çıkmasından bu yana, ne Amelia ne de Bay Audley tek söz etmemişlerdi. Sanki dile getirilmeyen bir anlaşmaya varmışlardı; her ikisi de koridorda neler söylendiğini anlamaya çalışırken sessizlik hüküm sürüyordu.

Ama Bay Audley'nin duyma yetisi insanüstü boyutlarda değilse, Amelia her ikisinin de bir şey duyamadığına emindi. Tek bir kelime anlayamamıştı. Grace, Thomas'la koridorun öbür ucunda karşılaşmış olmalıydı.

Grace o öğleden sonra çok gergin görünüyordu ki bu Amelia'ya tuhaf gelmişti. Özellikle Grace ablasıyla daha yakın arkadaş olduğundan, Amelia ondan çok fazla şey istediğinin farkındaydı ama kuşkusuz onun tuhaf davranışları bununla açıklanamazdı.

Amelia sanki gizlice dinlemesine faydası olabilirmiş gibi öne doğru eğildi. Belgrave'de bir şeyler oluyordu ve görünüşe göre karanlıkta bırakılan tek kişi Amelia olduğundan merakı da giderek artıyordu.

"Onları duymanız mümkün olmayacaktır Leydi Amelia," dedi Bay Audley.

Amelia ona sitemkâr olmasına çalıştığı bir bakış attı.

"Ah, sanki buna uğraşmıyormuş gibi rol yapmayın. Ben kesinlikle yapıyordum."

"Pekâlâ." Amelia itiraz etmenin bir anlamı olmadığına karar vermişti. "Sizce ne konuşuyorlardır?"

Bay Audley omzunu silkti. "Söylemek zor. Kadınların aklının çalışma şeklini veya saygıdeğer ev sahibimizi anladığımı söyleyerek haddimi aşmayacağım."

"Dükten hoşlanmıyor musunuz?" Ses tonu kesinlikle bunu belli ediyordu.

"Öyle demedim," diyerek Audley nazikçe çıkıştı.

Amelia dudaklarını kenetledi, bunu söylemesine *gerek* olmadığını dile getirmek istiyordu. Ama kışkırtarak elde edebileceği bir şey yoktu, en azından o anda değil, bu yüzden, "Belgrave'de ne kadar kalacaksınız?" diye sordu.

"Benden kurtulmak mı istiyorsunuz Leydi Amelia?"

"Tabii ki hayır." Ki bu az çok doğruydu. Bu öğleden sonra oldukça rahatsız etmiş olmasına rağmen, Amelia prensip olarak Bay Audley'ye aldırmıyordu. "Hizmetkâr-

ların bavullar taşıdığını gördüm. Belki de sizindir diye düşündüm."

"Sanırım onlar düşese ait," diye yanıtladı Audley.

"Düşes bir yere mi gidiyor?" Amelia bu kadar heyecanlı konuşmaması gerektiğini biliyordu ama genç bir leydinin kayıtsız davranacağı pek az konu vardı.

"İrlanda," dedi Bay Audley.

Amelia daha fazla bir şey soramadan, kapıda Thomas belirdi, son gördüğünden bu yana kesinlikle toparlanmış görünüyordu.

"Amelia," dedi uzun adımlarla yanına gelerek.

"Lordum," diye yanıtladı Amelia.

"Sizi görmek ne güzel. Görüyorum ki misafirimizle tanışmışsınız."

"Evet," dedi Amelia, "Bay Audley çok eğlenceli."

Amelia, Thomas'ın diğer centilmene göz atarken hiç de belli bir muhabbetle bakmadığını fark etti. "Oldukça."

Uğursuz bir sessizliğin ardından Amelia, "Grace'i görmeye geldim," dedi.

"Evet, elbette," diye mırıldandı Thomas. Ne de olsa kendi uydurdukları dalavereydi.

"Ne yazık," dedi Bay Audley, "onu önce ben buldum."

Thomas ona Amelia'nın tanıdığı herhangi bir erkeği titretecek bir bakış attı ama Bay Audley sadece kendinden memnun bir ifadeyle sırıttı.

"Aslında ben Bay Audley'yi buldum," dedi Amelia. "Onu koridorda gördüm. Siz olduğunuzu düşündüm."

"İnanılmaz, değil mi?" diye mırıldandı Bay Audley. Amelia'ya döndü. "Oysa hiç benzemiyoruz."

Amelia, Thomas'a döndü.

"Hayır," dedi dük sertçe, "benzemiyoruz."

"Siz ne düşünüyordunuz Bayan Eversleigh?" diye sordu Bay Audley.

Amelia kapıya doğru döndü. Grace'in geri geldiğini fark etmemişti.

Bay Audley gözlerini Grace'den ayırmadan ayağa kalktı. "Dük ve benim herhangi bir benzerliğimiz var mı?"

Başlangıçta, Grace nasıl cevap vereceğini bilemez gibi görünüyordu. "Korkarım sizi doğru değerlendirecek kadar iyi tanımıyorum," diye cevap verdi sonunda.

Bay Audley gülümsedi ve Amelia onların anlayamadığı bir şeyler paylaştıkları hissine kapıldı. "Doğru dediniz Bayan Eversleigh," dedi. "Bundan dükü oldukça iyi tanıdığınızı çıkarabilir miyim?"

"Beş yıldır onun büyükannesi için çalışıyorum," dedi Grace, tavrı sert ve resmiydi. "Bu süre boyunca onun karakterini biraz olsun öğrenecek fırsatım oldu."

"Leydi Amelia," diye araya girdi Thomas, "eve kadar size eşlik edebilir miyim?"

"Elbette," diye kabul etti Amelia, yolculuk için sabırsızlanıyordu. Dükün geleceğini ise hiç beklemiyordu. Bu son derece keyifli bir plan değişikliği olmuştu.

"Bu kadar erken mi?" diye mırıldandı Bay Audley.

"Ailem beni bekliyordur," dedi Amelia.

"Öyleyse hemen çıkalım," dedi Thomas, Amelia'ya kolunu sunarak. Amelia koluna girdi ve durdu.

"Şey, ekselansları!"

Hâlâ kapının yanında duran Grace'e döndüler. Genç kadın oldukça gergin görünüyordu. "Sizinle biraz konuşabilir miyim?" dedi tereddüt ederek, "siz şey, gitmeden önce. Lütfen."

Thomas izin isteyerek Grace'in peşinden koridora çıktı. Misafir odasından görülüyorlardı ancak konuşmalarını seçmek zordu - aslında imkânsızdı.

"Ne konuşuyor olabilirler?" dedi Bay Audley, Amelia adamın ses tonundan onların ne konuştuklarını kesinlikle bilmediğini söyleyebilirdi.

"Hiçbir fikrim olmadığından eminim," dedi Amelia.

"Benim de," dedi Bay Audley her zamanki gibi neşeyle.

Ve sonra ikisi de koridordan gelen sesi duydular: "İrlanda!"

Thomas'tı bu, sesi alışılmadık şekilde yüksek çıkmıştı. Amelia bundan sonra ne söylendiğini bilmek isterdi ama Thomas, Grace'i kolundan tuttu ve her ikisi de yana çekilince tamamen görüş alanından çıktılar. İşitme menzilinden de çıkmışlardı.

"Cevabımızı aldık," diye mırıldandı Bay Audley.

"Büyükannesi ülkeden ayrılıyor diye üzülmüş olamaz," dedi Amelia. "Onun bir kutlama planlayacağını düşünüyordum."

"Ben daha çok Bayan Eversleigh, büyükannesinin onun da gelmesini istediğini söyledi diye düşünüyorum."

"İrlanda'ya mı?" Amelia şaşkınlıkla geri çekildi. "Ah, yanılıyor olmalısınız."

Audley omzunu silkti. "Belki de. Ben buraya yeni geldim."

"Düşesin İrlanda'ya gitmek istemesinin sebebini anlayamamam bir yana-," derken Amelia, Bay Audley'nin nereli olduğunu hatırlayınca, "güzel ülkenizi görmek istemediğimden değil, bu pek de düşesin karakterine uygun görünmüyor. Onu Northumberland'den, Göller Bölge-

si'nden ve aslında tüm İskoçya'dan aşağılayarak söz ederken duymuştum." Durdu, yaşlı kadını yolculuğun zorluklarıyla başa çıkmaya uğraşırken hayal etmeye çalışıyordu. "İrlanda onun için biraz uzak görünüyor."

Bay Audley nezaketle başını salladı.

"Ama gerçekten, dükün ona eşlik etmesini istemesi hiç mantıklı değil. Birbirleriyle vakit geçirmekten hoşlanmıyorlar."

"Ne kadar nazik söylediniz Leydi Amelia. Onlarla beraber olmaktan hoşlanan birileri var mı ki?"

Amelia'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bu adamın Thomas'tan hoşlanmadığının daha da net bir beyanı olmuştu. Hem de dükün evinde söylenmişti! Gerçekten büyük bir saygısızlıktı.

Ve merak uyandırıcıydı.

Tam o sırada, Thomas uzun adımlarla yürüyerek odaya geri döndü. "Amelia," dedi hızla, "korkarım size eve kadar eşlik etmem mümkün olmayacak. Özür dilerim."

"Elbette," diye yanıtladı Amelia, Bay Audley'ye şöyle bir göz atarak ama bunu neden yaptığından pek emin değildi.

"Rahatınız için her türlü düzenlemeyi yapacağım. Kütüphaneden bir kitap seçmek ister miydiniz?"

"Arabada okuyabiliyor musunuz?" diye sordu Bay Audley.

"Siz yapamıyor musunuz?" diye karşılık verdi Amelia.

"*Yapabilirim.* Ben arabada hemen hemen her şeyi yapabilirim. Veya arabayla," diye ekledi tuhaf bir tebessümle.

Thomas oldukça şaşırtıcı bir sertlikle kolundan tutarak çekip Amelia'yı ayağa kaldırdı.

"Sizinle tanışmak güzeldi Bay Audley," dedi Amelia.

"Evet," diye mırıldandı Audley, "görünüşe göre gidiyorsunuz."

"Amelia," dedi Thomas sertçe, onu uzaklaştırarak.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Amelia koridora çıkınca. Etrafına bakınarak Grace'i arandı ama ortadan kaybolmuştu.

"Tabii ki hayır," dedi Thomas. "Sadece yapmam gereken bazı şeyler var. "

Amelia yaklaşan İrlanda seyahatini sormak üzereydi ama her nedense sormadı. Neden olduğundan emin değildi; bilinçli bir karar olmamıştı, daha ziyade öyle hissetmişti. Thomas çok dalgın görünüyordu ve onu daha fazla üzmek istememişti.

Ve bunun yanı sıra, Amelia soracak olursa kendisine dürüstçe cevap vereceğinden kuşkusu vardı. Yalan söylemezdi; bu bütünüyle onun karakterine aykırıydı. Ama soruyu belirsiz ve küçümseyen bir ifadeyle geçiştirebilir ve Amelia o sabah edindiği güzel duyguları kaybedebilirdi.

"Atlaslardan birini yanımda götürebilir miyim?" diye sordu Amelia. Eve dönüş yolculuğu bir saatten az sürüyordu ama haritalara bakmaktan çok keyif almıştı. Bu birlikte yaptıkları bir şeydi; alınları neredeyse birbirine değerek, başlarını kitaplara birlikte eğmişlerdi.

Bir kıtanın ana hatları, sayfada bir okyanusu belirleyen açık mavi nüanslar - bunlar sonsuza dek Thomas'ı hatırlatacaklardı.

Eve dönüş yolunda araba yolda hafifçe sarsılırken, Amelia İrlanda'yı bulana kadar sayfaları çevirdi. İrlanda'nın şekli oldukça hoşuna gitmişti; doğusu tamamen düzken, batısı kollarını Atlantik'e doğru uzatmış gibi görünüyordu.

Bir dahaki sefere Thomas'a çıkacakları yolculuğu soracaktı. Kuşkusuz onunla konuşmadan ülkeden ayrılmazdı.

Amelia gözlerini kapadı ve Thomas'ın yüzünü zihninde canlandırdı. İlişkilerinde yeni bir aşamaya geçmişlerdi. İşte Amelia bundan emindi.

Dükün bir gece önce neden içtiğini hâlâ bilmiyordu ama kendi kendine bunun umurunda olmadığını söyledi. Tek önemli olan, bu olay Thomas'ı kendisine getirmişti ve belki de Amelia'yı da kendine getirmişti.

Amelia uyanmıştı. Yıllarca süren uyurgezerlikten en sonunda uyanmıştı.

Bölüm 13

Dört gün sonra

İlk şokun ardından, Thomas büyükannesinin bir konuda haklı olduğuna karar vermişti. İrlanda gezisi ikilemleri için tek çözümdü. Ne kadar tatsız olursa olsun, gerçeğin ortaya çıkması gerekiyordu. Bay Audley, uygun bir teşvikle, unvan talebinden vazgeçmeye istekli olabilirdi (ancak Thomas düşesin böyle bir şeyin olmasına izin vereceğinden kuşkuluydu). Ama Thomas gerçekte kim olduğunu öğrenmeden asla huzur bulamayacağını biliyordu. Ve bu hakkın başkasına ait olduğunu bile bile konumunu devam ettirebileceğini düşünemiyordu.

Tüm yaşamı bir yalan mıydı? Hiçbir zaman Wyndham Dükü olmamış, hatta unvanın varisi bile mi olamamıştı? Bu demek oluyordu ki -eh, aslında bu durumun en eğlenceli tarafı da buydu- babası da hiçbir zaman dük olmamıştı. Bu bile, sırf tepkisini görmek için, babasının yeniden hayatta olmasını istemesine yeterliydi.

Thomas, babasının mezartaşındaki yazıyı değiştirmek zorunda kalıp kalmayacaklarını merak ediyordu.

Evin ön tarafındaki küçük salona girdi ve kendisine bir içki doldurdu. Babasının unvanını her yerden gerçekten zevkle silebileceğini düşündü. Tüm bunların eğlenceli bir tarafı olduğunu bilmek iyi oluyordu.

Thomas pencereye giderek dışarıya göz attı. Yalnızlık istediğinde buraya sık sık gelirdi. Bunu tabii ki çalışma odasında da sağlayabilirdi ama orada hesap defterleri ve yazışmalarla -işlerin hâlâ tamamlanmadığını hatırlatan- kuşatılmış oluyordu. Burada, sadece düşünmesi mümkündü.

Kuzenine eskisine göre biraz daha az antipati duyduğunu düşünüyordu -onu misafir odasında Amelia'yla birlikte bulmasının üzerinden dört gün geçmiş ve konuşmaları medeni bir hal almıştı- ama yine de onu hâlâ umutsuzca ciddiyetsiz buluyordu. Audley'nin bir zamanlar orduda görev aldığını ve yargılama kabiliyeti olduğunu biliyordu ama Thomas, onun bir düklüğü yönetmek için kendini titizlikle verebileceği konusunda ciddi kuşkulara sahipti.

Yüzlerce kişinin geçim kaynaklarının ve aslında yaşamlarının ona bağlı olduğunu anlayacak mıydı?

Konumunun tarihini sindirebilecek miydi? Mirası? Toprakla, taşlarla, kuşaklar boyunca arazileri besleyen soyla yapılan konuşulmamış o anlaşmayı? Wyndham, insanın adına eklediği bir kelimeden çok daha fazlasıydı. Wyndham...

Thomas en sevdiği deri koltuğuna oturdu, ıstırap içinde gözlerini kapadı.

Wyndham kendisiydi. O Wyndham'dı ve bu tamamen elinden alınırsa ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve bu olacaktı. Thomas gün be gün bundan daha fazla emin

oluyordu. Audley aptal biri değildi. Eğer varacakları yerde meşruiyetinin kanıtı bekliyor olmasaydı, onların sadece keyif için İrlanda'ya kadar tüm yolu kat etmelerine izin vermezdi.

Annesinin bir liman fahişesi olduğunu ilan etse bile, gene de ayrıcalık ve para yağmuruna tutulacağını Audley de biliyor olmalıydı. En sevdiği oğlundan geriye bir evlat kalmış olması fikri büyükannelerinin öylesine aklını başından almıştı ki sonunda ne olursa olsun, bu yeni toruna hayat boyu bir gelir sağlayacaktı.

Gayrimeşru bile olsa, Audley'nin hayatı güvenli ve çok daha az karmaşık olacaktı.

Ama öyle olmayacaktı. İrlanda'da bir yerlerde Lord John Cavendish ve Bayan Louise Galbraith'in evlilik belgelerinin bulunduğu bir kilise vardı. Ve bunu buldukları zaman, Thomas kendisinin yine de Bay Thomas Cavendish, Lincolnshire'li centilmen, bir dük torunu olacağını biliyordu ama hepsi bundan ibaret olacaktı.

Kendi başına ne yapacaktı? Günlerini nasıl dolduracaktı?

Thomas kim olacaktı?

İçkisine baktı. Bir süre önce bitirmişti ve bunun üçüncü kadehi olduğunu düşünüyordu. Acaba Amelia ne derdi? Ona alkole aşırı düşkünlüğü olmadığını söylemişti ve normalde tabii ki yoktu. Ama son zamanlarda hayatı hiç de normal gitmiyordu.

Belki de Thomas'ın yeni alışkanlığı bu olurdu. Belki de günlerini bu şekilde dolduracaktı. Yeterince konyak içerse kim olduğunu ya da bir zamanlar nelere sahip olduğunu veya nasıl davranması gerektiğini unutabilirdi.

Ya da -buna acı acı güldü- başkalarının kendisine nasıl davranmaları gerektiğini. Aslında sosyetenin ne diyeceğini bilemeden çırpınıp kekelemesini izlemek eğlenceli olacaktı. Lincolnshire Dans Topluluğu'nun bir toplantısına uğramak büyük bir eğlence olurdu ama. Hatta Londra daha da beter olurdu.

Ve sonra Amelia vardı. Thomas nişan sözleşmesini bozmak zorundaydı ya da en azından, bu işi bir centilmen başlatamayacağı için Amelia'nın yapmasında ısrar etmeliydi. Güzel Amelia'nın artık onu istemeyeceğinden emindi. Ve ailesi kesinlikle istemeyecekti.

Amelia her zerresiyle Wyndham Düşesi olmak üzere yetiştirilmişti, tıpkı Thomas'ın da dük olmak üzere yetiştirildiği gibi. Ancak artık bu bir seçenek değildi, çünkü Audley'nin onunla evlenmeyeceği yönünde ciddi şüpheleri vardı. Ama ülkede pek çok unvanlı kişi vardı ve bekâr akranları bir avuçtan fazla değildi. Amelia hiçbir işe yarar becerisi olmayan, meteliksiz, halktan birisinden çok daha iyisine layıktı.

Geniş arazilere ve az rastlanan bir şatoya sahip olmanın dışında hiçbir becerisi olmayan birisi.

Amelia.

Thomas gözlerini kapadı. Amelia'nın yüzünü, o ela gözlerdeki keskin merakı, burnunun üzerine hafifçe serpiştirilmiş çilleri görebiliyordu. Geçen gün onu öpmek istediğinde, ne kadar çok istediğini o sırada fark etmemişti. Yatakta uyumadan yatıyor, Amelia'yı artık sadece ona sahip olmadığı için mi bu kadar istediğini merak ediyordu.

Amelia'nın giysilerini çıkarmayı, elleriyle, dudaklarıyla onu taparcasına sevmeyi, vücuduna sahip olmayı ve elbi-

selerinin altında mutlaka gizli kalmış olan çillerini saymayı düşünüyordu.

Amelia.

Amelia'nın şerefine bir içki daha doldurdu. Son seferinde onları bir araya getiren bira olduğu için, bunu yapmak sadece uygun görünmüştü. Kaliteli, güçlü ve mükemmel bir konyaktı, Fransa'dan getirmenin yasadışı olmadığı zamanlarda edindiği son şişelerden biriydi. Thomas kadehini kaldırdı. Amelia en iyi şekilde şerefine kadeh kaldırılmayı hak ediyordu.

Ve bu kadehi bitirdikten sonra, bir tane daha, diye karar verdi. Amelia kesinlikle iki kadeh konyağa değerdi. Ama ayağa kalkıp içki sürahisine doğru giderken, koridorda sesler duydu.

Grace idi. Sesi mutlu geliyordu.

Mutlu. Thomas böylesine basit, özgür bir duyguyu hayal bile edemiyordu.

Ve diğer sese gelince - bunu bulmak için bir an yeterli olmuştu. Audley idi ve sanki Grace'i baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibi konuşuyordu.

Lanet olsun.

Grace'in de ona ilgisi vardı. Son bir kaç günde, Audley'nin yanındayken kızın nasıl kızardığını ve esprilerine nasıl güldüğünü tabii ki görmüştü. Grace'in canı kimi isterse ona âşık olmaya hakkı olduğunu düşünüyordu ama Tanrı aşkına, *Audley* mi olmalıydı?

Bu, ihanetin en kötü türünden gibi geliyordu.

Thomas kendini tutamayarak kapıya doğru yürüdü. Kapı hafifçe, sadece görünmeden dinlemeye yetecek kadar aralıktı.

"Bana Jack diyebilirsin," dedi Audley.

Thomas, lanet herifin ağzını tıkayıp konuşmasını engellemek istiyordu.

"Hayır, pek sanmıyorum." Ama Grace'in sesi sanki gülümsüyormuş, sanki ciddi değilmiş gibi geliyordu.

"Kimseye söylemeyeceğim."

"Mmmm... hayır."

"Bir kez söylemiştiniz."

"O bir hataydı," dedi Grace, hâlâ açıkça flört ediyordu.

Thomas koridora çıktı. Tanrım, bazı şeylere katlanmak mümkün olmuyordu. *"Kesinlikle."*

Grace'in soluğu kesildi ve belirgin bir şok içinde ona baktı.

"Bu da nereden çıktı şimdi?" diye mırıldandı Audley.

"Hoş bir sohbet," dedi Thomas kelimeleri uzatarak. "Pek çoğundan biri sanırım."

"Gizli gizli dinliyor muydun?" dedi Audley. "Ne ayıp."

Thomas onu duymazdan gelmeye karar verdi. Ya böyle yapacaktı ya da onu boğacaktı ve bunu yetkililere açıklamasının zor olacağından kuşkulanıyordu.

"Lordum," diye söze başladı Grace, "ben- "

Ah, Tanrı aşkına, madem Audley'ye Jack diyebiliyordu, kendi ismini de pekâlâ yine kullanabilirdi. "Thomas, yoksa hatırlamıyor musun?" diye tersledi. "*Benim* ismimi birden fazla kez kullanmıştın."

Amelia'nın perişan yüz ifadesi karşısında kısa bir pişmanlık sızısı hissetti ama Audley her zamanki dilbaz tavrıyla lafa karışınca, bu duygu hızla kayboldu.

"Öyle mi?" dedi Grace'e bakarak. "Bu durumda, bana Jack demende ısrar ediyorum." Thomas'a dönerek omzunu silkti. "Bu adil oluyor."

Thomas kıpırdamadan durdu. İçinde çirkin, öfkeli ve karanlık bir şeyler büyüyordu. Ve Audley her konuştuğunda o kadar kolayca gülümsüyor, ses tonu öylesine eğlenceli çıkıyordu ki - sanki bu olanların hiçbiri *önemli* değildi. Thomas karnında karanlık bir düğümün oluştuğunu ve bunun göğsünü yaktığını hissediyordu.

Audley yeniden Grace'e döndü. "Sana Grace diyeceğim."

"Olmaz," diye tersledi Thomas.

Audley tek kaşını kaldırdı ama bunun dışında onu duyduğuna dair bir belirti göstermedi. "Senin adına hep böyle karar verir mi?"

"Burası benim evim," diye homurdandı Thomas. Lanet olsun, görmezden gelemezdi.

"Muhtemelen fazla uzun sürmeyecek," diye mırıldandı Audley.

Bu Audley'nin ilk karşı çıkan yorumuydu ve her nedense Thomas'a gerçekten komik gelmişti. Grace'le Audley'ye baktı ve Audley'nin onu yatağına almak için ne kadar umutsuz olduğu aniden netleşti.

"Bilmelisin ki," dedi Thomas, farkında olmaksızın Audley'nin ses tonunu, tebessümünü ve her şeyini benimseyerek, "Grace evle birlikte gelmiyor."

Audley kasıldı, dişlerini sıktı. Ah, diye düşündü Thomas, tam isabet. Muhteşem.

"Bununla ne demek istiyorsun?" diye terslendi Audley.

Thomas omzunu silkti. "Bildiğini sanıyorum."

"Thomas," dedi Grace araya girmeye çalışarak.

Thomas ona karşı ne kadar acı duygular hissettiğini hatırlamıştı. "Oo, Thomas'a geri döndük, öyle mi?"

Ve sonra Audley, her zamanki nazik tavrıyla Grace'e dönerek, "Sanırım *sizden* hoşlanıyor Bayan Eversleigh," dedi.

"Saçmalamayın," dedi Grace başından savarcasına.

Ve Thomas, neden olmasın, diye düşündü. Neden Grace'i seviyor *olmasındı?* Amelia'ya karşı filizlenen duygularından çok daha az karmaşık olurdu.

Her koşulda, Audley'nin bu şekilde düşünmesi onu eğlendirmişti, bu yüzden kollarını kavuşturdu ve küçümseyerek baktı.

Audley sadece cüretkâr bir ifadeyle gülümsedi. "Seni sorumluluklarından alıkoymak istemem."

"Ah, yani onlar şimdi *benim* sorumluluklarım mı oldu?"

"Ev hâlâ sana aitken."

"Burası sadece bir ev değil Audley."

"Bunu bilmediğimi mi düşünüyorsun?" Gözlerinde bir şeyler yanıp söndü, farklı ve tamamen yeni bir şeydi. Korkuydu, Thomas bunu şaşkınlıkla fark etti. Audley'nin unvanı almaktan ödü kopuyordu.

Olur şey değil.

Thomas ilk kez olarak kuzenine karşı saygı hissetmeye başladı. Eğer korkmayı biliyorsa...

Eh, en azından bu Audley'nin bütünüyle aptal olmadığını gösteriyordu.

"İzninizle," dedi Thomas, çünkü artık o kadar kararlı hissetmiyordu. Evet, konyaktandı ama aynı zamanda bu yüzleşmeden dolayı da. Kimse olması gerektiği gibi değildi-ne Grace, ne Audley ve ne de Thomas.

Thomas birdenbire döndü ve odadan çıkarak kapıyı arkasından sıkı sıkı kapadı. Konuşurlarsa duyacaktı ama kesinlikle orada kalacak kadar aptallık etmeyeceklerdi.

Gülmek ve flört etmek için başka bir yere gideceklerdi. Audley, Grace'i öpmeye çalışacak muhtemelen Grace ona izin verecek ve hiç olmazsa bugün için mutlu olacaklardı.

Thomas koltuğuna yerleşerek pencereden baktı, neden ağlayamadığını merak ediyordu.

O gece daha geç vakit, Thomas sözüm ona işlerini tamamlamak için çalışma odasında oturuyordu. Aslında sadece mahremiyet arayışındaydı. Bu günlerde başkalarının varlığından pek keyif almıyordu, özellikle de "başkaları" büyükannesi, yeni kuzeni ve Grace olduğunda.

Masasının üzerinde, her birini sayfaya dikkatle, kendi eliyle yerleştirdiği düzgün rakamlarla dolu sayısız sütunlarıyla, birkaç muhasebe defteri açıktı. Belgrave'de böyle kayıtları tutmak için ücret ödenen personeli tabii ki vardı ama Thomas bizzat ilgilenmekten hoşlanıyordu. Rakamları yazan kendisi olduğunda, nedense bilgileri beyninde farklı hissediyordu. Yıllar önce bu alışkanlığından vazgeçmeye çalışmıştı, çünkü sanki ayrıntılarla uğraşırken büyük resmi göremiyormuş gibi gelmişti.

Bir dük büyük resmi görmek *zorundaydı.* Wyndham, İngiltere genelindeki işletmeleriyle muazzam bir sorumluluktu. Audley bunu anlayacak mıydı? Buna saygı mı duyacaktı, yoksa genellikle felaketle sonuçlanan şekilde, kararları maaşlı adamlarına ve kâtiplerine mi verdirecekti?

Eğer bunun için doğmamışsa, bir adam Wyndham gibi bir ismin sorumluluğunu taşıyabilir miydi? Thomas bunu büyük bir saygıyla taşıyordu ama yine de arazilere karşı sevgi ve bilgi edinmesi için bir ömürlük zamanı olmuştu. Audley daha geçen hafta gelmişti. Tüm bunların ne de-

mek olduğunu anlaması mümkün müydü? Yoksa bu kanlarında olan bir şey miydi? Acaba Belgrave'e adım atmış ve şöyle mi düşünmüştü: *Ah, işte burası evim.*

Elbette büyükannesinin varlığı bunu imkânsız kılıyordu.

Thomas şakaklarını ovuşturdu. Kaygı vericiydi. Her şey altüst olabilirdi. Hemen değil, çünkü mülkleri hemen mahvolmayacak kadar iyi yönetmişti. Ama belli bir zaman içinde, Audley daha farkına bile varmadan, her şey tümüyle yerle bir olabilirdi.

"Bu benim sorunum olmayacak," dedi Thomas yüksek sesle. Artık o dük olmayacaktı. Lanet olsun, hatta muhtemelen Lincolnshire'de bile kalmayacaktı. Büyükbabasının vasiyetnamesinde ufak da olsa bir geliri var mıydı acaba? Küçük oğlu için satın almış olduğu Leeds civarında bir ev türünden bir şeyler. Burada kalıp Audley'nin rolünü üstlenmesini izlemek istemiyordu. Kendine ait olan mülkü alacak ve hepsiyle işi bitecekti.

Thomas masasında duran konyaktan bir yudum aldı - şişeyi neredeyse bitirmişti, bu da ona bir tür memnuniyet hissi veriyordu. Bu konyağı elde etmek hiç kolay olmamıştı ve ardında bırakmayı hiç istemiyordu. Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. Köşede bir lazımlık vardı ama yakın zamanda Belgrave'in bu kanadı en son tuvalet teknikleriyle yeniden düzenlemişti. Leeds'e doğru yola koyulmadan önce elbette bunun da keyfini çıkaracaktı.

Thomas dışarı çıkıp koridorda ilerledi. Saat geç olmuştu; ev sessiz ve sakindi. Modern icatların harikalarına hayranlık duyarak işini halletti, sonra yeniden çalışma odasına yöneldi. Tüm geceyi orada geçirmeye ya da en azından

konyağını bitirinceye kadar orada kalmaya tamamen kararlıydı.

Ama Thomas geri dönüş yolunda, başka birinin daha gezindiğini duydu. Durdu ve pembe salondan içeri göz attı. Masanın üzerinde yanan kollu bir şamdan duruyor, titreşen bir ışıkla odayı aydınlatıyordu. Grace odanın ucunda, yüzünde asabi bir ifadeyle, çekmecelerini açıp kapayarak bir yazı masasını karıştırıyordu.

Thomas kendisine ondan özür dilemesi gerektiğini söyledi. O öğleden sonra berbat davranmıştı. Çok uzun yıllar boyunca paylaştıkları dostluğun bu şekilde sona ermesine izin veremezdi.

Kapıdan ismini söyleyince Grace şaşkınlıkla başını kaldırıp ona baktı.

"Thomas," dedi, "hâlâ uyanık olduğunu fark etmemiştim."

"O kadar geç değil," dedi Thomas.

Grace ona hafifçe gülümsedi. "Hayır, sanırım değil. Düşes yattı, henüz uyumamıştır. "

"İşin hiç bitmiyor, değil mi?" diye sordu Thomas, odaya girerek.

"Hayır," dedi Grace kaderine boyun eğen bir omuz silkmesiyle. Thomas onun bu hareketi yaptığını sayısız kez görmüştü. Ve bununla birlikte gelen yüz ifadesini - biraz hüzünlü, biraz buruk. Gerçekten de Grace'in büyükannesine nasıl katlandığını bilemiyordu. Thomas mecbur olduğu için tahammül ediyordu.

Eh, Grace'in de ona tahammül ettiğini tahmin ediyordu. Çok az veya hiç serveti olmayan iyi yetiştirilmiş genç leydiler için çalışma olanakları pek fazla değildi.

"Üst katta kâğıtlarım bitmiş," diye açıkladı Grace.

"Yazışmalar için mi?"

"Büyükannenin yazışmaları," diye onayladı Grace. "Benim yazacak kimsem yok. Sanırım Elizabeth Willoughby evlenip uzağa gittiğinde..." Durdu, düşünceli görünüyordu. "Onu özleyeceğim."

"Evet," diye mırıldandı Thomas, Amelia'nın söylediklerini hatırlamıştı. "İkiniz iyi arkadaşsınız, değil mi?"

Grace başını salladı. "Ah, işte burada." Küçük bir kâğıt tomarını çekip çıkardı, sonra başını kaldırıp yüzünü buruşturarak Thomas'a baktı. "Artık büyükannenin mektuplarını yazmak için gitmem gerekiyor."

"Kendisi yazmıyor mu?" diye sordu Thomas şaşkınlıkla.

"Öyle yaptığını düşünüyor. Ama doğruyu söylemek gerekirse el yazısı felaket. Söylemek istediklerini birinin anlaması olası değil. Ben bile zorluk çekiyorum. Temize çekerken en azından yarısını uydurmak zorunda kalıyorum."

Thomas buna kıkırdadı. Grace ne kadar iyi bir insandı. Neden hiç evlenmediğini merak etti. Acaba onun Belgrave'deki konumundan *centilmenlerin* gözleri mi korkuyordu? Herhalde. Bunun aynı zamanda kendi hatası da olduğunu düşünüyordu, Grace'i büyükannesinin yanında tutmak için o kadar çaresizdi ki Thomas yapması gerekeni yapmamış ve onu çalışmaktan kurtarıp bir koca bulmasını sağlayacak küçük bir çeyiz sağlamamıştı.

"Senden özür dilemeliyim Grace," dedi Thomas, ona doğru yürüyerek.

"Bu öğleden sonra için mi? Hayır, lütfen saçmalama. Bu korkunç bir durum ve kimse seni suçlayamaz- "

"Pek çok şey için," diye lafını kesti Thomas. Ona bir koca bulma fırsatını vermiş olmalıydı. Başka hiçbir şey olmasa bile, Audley geldiğinde burada olmamış olurdu.

"Lütfen," dedi Grace, yüzü perişan bir tebessümle buruşmuştu. "Telafi etmen gereken hiçbir şey düşünemiyorum ama seni temin ederim, varsa bile özrünü tüm kalbimle kabul ediyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Thomas. Kendini daha iyi hissetmesi gerekiyordu, ama pek öyle olmamıştı. Ve ardından, sırf konuyu değiştirmek için, "İki gün içinde Liverpool'a gidiyoruz," dedi.

Grace yavaşça başını salladı. "Yola çıkmadan önce yapacağın ne kadar çok iş olduğunu hayal edebiliyorum."

Thomas bunu düşünmüştü. Son dört günü İngiltere'ye bir hiç olarak döneceğini varsayarak geçirmiş, bu yüzden Wyndham arazilerinin her bir köşesinin olması gerektiği gibi olması için çılgın gibi çalışmıştı. Böylece kimse yeni dükü sabote ettiğini söyleyemeyecekti.

Ama tüm işleri bitirmişti. Gözden geçirilecek bir tahıl siparişi vardı ve kendi eşyalarının toplanmasına nezaret etmesi gerekiyordu ama bunlardan başka...

Dük olduğu günler sona ermişti.

"Neredeyse hiçbir şey," dedi Thomas, sesindeki acı ifadeyi gizlemesi mümkün olmamıştı.

"Ah." Grace, Thomas'ın yanıtından ziyade, bunu dile getirme şeklinden dolayı şaşırmış gibiydi. "Bu hoş bir değişiklik olmalı."

Thomas öne doğru eğildi. Grace'in tedirginliğinin giderek arttığını görebiliyordu ve bundan birazcık zevk almaya yetecek kadar içmişti. "Gördüğün gibi pratik yapıyorum," dedi.

Grace yutkundu. "Pratik mi?"

"İşsiz güçsüz bir centilmen olma pratiği. Belki de senin Bay Audley'yi taklit etmeliyim."

"O benim Bay Audley'm değil," dedi hemen Grace.

"Endişelenmesine gerek yok," diye devam etti Thomas, itirazını duymazdan gelerek. Grace'in yalan söylediğini her ikisi de biliyorlardı. "Tüm işleri kusursuz biçimde düzenli bıraktım. Her sözleşme gözden geçirildi ve defterlerdeki her sütun hesaplandı."

"Thomas, dur," dedi Grace. "Böyle konuşma. Onun dük olduğunu daha bilmiyoruz."

"Öyle mi?" Ulu Tanrım, Grace kimi kandırmaya çalışıyordu ki? "Hadi ama Grace, ikimiz de İrlanda'da ne bulacağımızı biliyoruz."

"Bilmiyoruz," diye üsteledi Grace ama sesi onu yalanlıyordu.

Ve Thomas biliyordu.

Grace'e doğru bir adım attı. "Onu seviyor musun?"

Grace adeta donup kaldı.

"Onu seviyor musun?" diye tekrarladı Thomas, sabrını kaybediyordu. "Audley'yi."

"Kimden söz ettiğini *biliyorum*," dedi Grace.

Thomas neredeyse yüksek sesle güldü. "Bildiğini tahmin ediyorum." Ve kendi kendine düşündü - onlar mahkûmdu. Her ikisi de. Amelia, Thomas için artık ulaşılmazdı ve Grace onca insanın içinde gidip Audley'ye âşık olmuştu. Bu konuda hiçbir şey yapılamazdı. Thomas, Grace statüsünde birisiyle evlenebileceğini biliyordu ama Audley bunu yapamazdı. Bir kez dük olunca, kendisi gibi yüksek tabakada doğmuş, at suratlı bir kızla evlenmek zo-

runda kalacaktı. Bol bol şüpheler ve iftiralar olacaktı. Yeni dük unvanına layık olduğunu sosyeteye kanıtlamak için parlak bir evlilik yapmak zorundaydı.

Ve bunun yanı sıra, Audley sorumsuz bir budalaydı - Grace gibi bir kadına layık olmadığı açıkça belliydi.

"Ne zamandan beri buradasın?" diye sordu Thomas, beynindeki pusların arasından cevabı bulmaya çalışarak.

"Belgrave'de mi? Beş yıldır."

"Ve ben bunca zaman yapmadım..." Thomas başını iki yana salladı. "Bilmiyorum neden."

"Thomas." Grace onu ihtiyatla süzdü. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Eğer biliyorsam kahrolayım." Thomas acı acı güldü. "Bize ne oldu Grace? Biliyorsun biz mahkûmuz. İkimiz de."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum."

Thomas, Grace'in sanki o açık konuşmuyormuş gibi davranmaya nasıl cesaret ettiğine inanamıyordu. "Ah, hadisene Grace, bunun için yeterince akıllısın."

Grace kapıya baktı. "Gitmem lazım."

Ama Thomas yolunu kesmişti.

"Thomas, ben- "

Ve o sırada Thomas düşündü: Neden olmasın? Amelia gitmişti ve Grace -iyi, sağlam, güvenilir Grace- yanındaydı. Gerçekten güzeldi, Thomas hep böyle düşünmüştü ve bir erkek çok daha kötüsüyle yetinebilirdi. Hatta kendi adına tek bir meteliği olmayan bir erkek bile.

Thomas, Grace'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Bu arzudan değil acıdan ortaya çıkan umutsuz bir öpüşmeydi ve öpmeye devam etti, çünkü umudunu ko-

ruyordu. Kim bilir belki başka bir şeye dönüşebilirdi, eğer yeterince uğraşırsa, yeterince uzun süre çabalarsa, belki aralarında bir kıvılcım olabilir ve unutabilirdi...

"Dur!" Grace onu göğsünden itti. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Thomas umutsuzca omzunu silkerek. Bu doğruydu. "Ben buradayım, sen buradasın..."

"Ben gidiyorum." Ama Thomas'ın bir eli hâlâ onun kolundaydı. Bırakması gerekiyordu ama yapamıyordu. Grace doğru kadın olmayabilirdi ama belki... belki de bütünüyle yanlış kişi olmayabilirdi. Kim bilir, belki de ikisi birlikte başarabilirlerdi.

"Ah, Grace," dedi Thomas. "Ben artık Wyndham değilim. Bunu ikimiz de biliyoruz." Thomas omzunu silkti ve ardından elini ona doğru uzattı. Sonunda kendisini kaçınılmaz olana teslim ediyor gibiydi.

Grace merakla ona baktı. "Thomas?"

Ve sonra kim bilir nereden çıkmıştı ama Thomas, "Tüm bunlar bitince neden benimle evlenmiyorsun?" dedi.

"Ne?" Grace dehşete kapılmış gibi görünüyordu. "Ah, Thomas, delisin sen."

Ama genç kadın yine de geri çekilmedi.

"Ne diyorsun Gracie?" Thomas, Grace'in çenesine dokunarak kendisine bakması için yukarı kaldırdı.

Grace evet demedi ama hayır da demedi. Thomas onun Audley'yi düşündüğünü biliyordu ama o sırada umurunda değildi. Grace sanki tek umuduymuş, akıl sağlığı için son şansıymış gibi geliyordu.

Grace'i tekrar öpmek için öne eğildiğinde, Thomas kendine onun güzelliğini hatırlatmak için durdu. O gür,

koyu renk saçlar, o muhteşem mavi gözler - tüm bunlar kalbini çarptırmalıydı. Eğer Grace'i yeniden sıkı sıkı ve talepkar bir şekilde kendine bastırsa, acaba vücudu arzuyla uyanır mıydı?

Ama Thomas, Grace'i kendine bastırmadı. İstemiyordu. Bu yanlış geliyor, sadece düşüncesi bile kendini kirli hissettiriyordu. Grace başını yan tarafa çevirip, "Yapamam," diye fısıldadığında, onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Bunun yerine, Thomas onu sanki kız kardeşi gibi tutarak çenesini başının üstüne koydu ve kalbi burkularak fısıldadı: "Biliyorum."

"Lordum?"

Ertesi sabah Thomas masasından başını kaldırıp baktı, daha ne kadar süreyle kendisine böyle hitap edileceğini merak ediyordu. Kâhyası kapıda duruyor, kendine bir tepki gösterilmesini bekliyordu.

"Lord Crowland sizi görmeye geldi efendim," dedi Penrith. "Leydi Amelia'yla birlikte."

"Bu saatte mi?" Thomas gözlerini kırpıştırarak esrarengiz bir şekilde kayıplara karışan saatini arandı.

"Saat dokuz buçuk efendim," diye bilgi verdi Penrith. "Ve saat tamire gitti."

Thomas bir gece önceki konyak şişesinin tüm kötü etkilerini savuşturmak için burun köprüsüne dokundu. "Bir an için delirdiğimi sandım," diye mırıldandı. Yine de kaybolan saat en küçük sorunu olurdu.

"Pembe salondalar efendim."

Sadece saatler önce Grace'i hırpaladığı yerde. Ne harika.

Thomas, Penrith'in gitmesini bekledi, sonra utanç içinde gözlerini kapadı. Ulu Tanrım, Grace'i öpmüştü. Zavallı kızı kollarının arasına çekmiş ve öpmüştü. Aklından ne geçiyor olabilirdi ki?

Ama yine de... bundan pişmanlık duyamıyordu. O sırada mantıklı bir fikir gibi gelmişti. Madem Amelia'ya sahip olamıyordu...

Amelia.

Onun ismi aklına gelince sarsılarak şimdiki zamana geri döndü Thomas. Amelia oradaydı. Onu daha fazla bekletemezdi.

Ayağa kalktı. Amelia babasını getirmişti, bu kesinlikle iyi bir işaret değildi. Thomas, Lord Crowland'le gayet iyi anlaşıyordu ama sabahın bu erken saatinde ziyarete gelmesi için bir sebep düşünemiyordu. Hatta kontun en son ne zaman geldiğini bile hatırlamıyordu.

Ulu Tanrım, av köpeklerini getirmemiş olduğunu umuyordu. Buna dayanamayacak kadar çok başı ağrıyordu Thomas'ın.

Pembe salon pek uzakta değildi, hemen koridorun sonundaydı. Odaya girdiği zaman hemen Amelia'yı gördü, bir koltuğa ilişmiş, sanki başka bir yerde olmayı tercih edermiş gibi görünüyordu. Amelia gülümsedi ama daha ziyade yüzünü buruşturmuşa benziyordu ve Thomas onun hasta olup olmadığını merak etti.

"Leydi Amelia," dedi dük ama önce babasını selamlaması gerekiyordu.

Amelia kalkarak kısa bir reverans yaptı. "Lordum."

"Yolunda gitmeyen bir şey mi var?" diye sordu Thomas. Amelia'nın gözlerine bakarken başının, sadece biraz-

cık, yana eğildiğini hissetti. Gözleri, kenarlarında minicik kahverengi beneklerle, yine yeşil haline dönmüştü. Ama Amelia pek iyi görünmüyordu.

"Gayet iyiyim lordum."

Ama ses tonu Thomas'ın hiç hoşuna gitmemişti, fazla uysaldı. Onunla birlikte eski tozlu atlasları inceleyen, yeni edindiği bilgilerle gözleri parıldayan Amelia'yı geri istiyordu. Harry Gladdish'le birlikte ona gülen kadını...

Komikti. Bir eş adayının kendisiyle dalga geçmesine bu derece değer vereceği hiç aklına gelmezdi ama işte olmuştu.

"Emin misiniz?" diye sordu Thomas, çünkü giderek endişeleniyordu. "Solgun görünüyorsunuz."

"Uygun şekilde bir bone kullanmaktan," dedi Amelia. "Belki büyükannenize bunu söyleyebilirsiniz."

Buna birlikte gülümsediler ve sonra Thomas dönerek kontu selamladı. "Lord Crowland. Dikkatsizliğimi bağışlayın. Sizin için ne yapabilirim?"

Lord Crowland inceliklere ya da hatta selamlaşma zahmetine girmedi. "Size karşı sabrımı kaybettim Wyndham," dedi ters ters.

Thomas açıklama için Amelia'ya göz attı. Ama Amelia pek ona bakmıyordu.

"Korkarım ne demek istediğinizi anlamadım," dedi Thomas.

"Amelia bana İrlanda'ya gideceğinizi söyledi."

Amelia, İrlanda'ya gideceğini biliyor muydu? Thomas şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Bundan haberi yoktu.

"Grace'le konuştuklarınıza kulak misafiri oldum," dedi Amelia perişan bir şekilde yutkunarak. "İsteyerek olmadı.

Üzgünüm. Söylememeliydim. Babamın bu kadar kızacağı aklıma gelmedi."

"Yeterince uzun süre bekledik," dedi Lord Crowland sıkıntıyla. "Kızımı yıllarca parmağınızda oynattınız ve şimdi, nihayet, tam bir tarih belirlemeye tenezzül ettiğinizi düşünürken, ülkeyi terk ettiğinizi duyuyorum!"

"Geri dönmeyi planlıyorum."

Lord Crowland'ın yüzü hafif bir mor rengindeydi. Muhtemelen bu espri pek de iyi bir seçim olmamıştı.

"Niyetiniz nedir bayım?" diye sordu Lord Crowland öfkeyle.

Thomas burnundan derin ve uzun bir nefes alarak sakin kalmak için kendini zorladı. "Benim niyetim," diye tekrarladı. Son bir kaç gün içinde olanları düşündü. Bütün olarak değerlendirildiğinde, oldukça iyi üstesinden geldiğine karar verdi. Hiç kimseyi öldürmemişti ve Tanrı biliyor ya, içinden gelmişti.

"Benim niyetim," dedi Thomas yeniden. Yan tarafında kasılan eli, gerginliğini gösteren tek işaretti.

"Kızımla alakalı."

Ve gerçekten de bu kadarı yetmişti. Thomas, Lord Crowland'e buz gibi bir bakış attı. "Sizin dünyanızda başka herhangi bir şeye karşı pek bir niyetim yok."

Amelia soluğunu tuttuğunda pişmanlık hissetmesi gerekirdi ama Thomas hissetmedi. Son hafta boyunca, gerilmiş, hırpalanmış, itilip kakılmıştı - kendisini patlayabilirmiş gibi hissediyordu. Bir küçük darbe daha alacak olursa-

"Leydi Amelia," diyen yeni, oldukça istenmeyen bir ses geldi. "Güzel varlığınızla bizi onurlandırdığınızdan haberim yoktu."

Audley. Evet, tabii ki burada olacaktı. Thomas gülmeye başladı.

Lord Crowland tiksintiye yakın bir ifadeyle onu süzdü ama at gezisinden az önce dönüp içeri giren, rüzgârdan tamamen saçı başı dağılmış ve derbeder bir şekilde yakışıklı Audley'yi değil, Thomas'ı.

"Şey, baba," dedi Amelia alelacele, "Bay Audley'yi takdim edebilir miyim? Kendisi Belgrave'de misafir. Onunla geçen gün Grace'i ziyarete geldiğim zaman tanıştım."

"Grace nerede?" diye merakla sordu Thomas. Diğer herkes orada hazır bulunuyordu. Onu bunun dışında bırakmak neredeyse kabalık gibi gelmişti.

"Hemen koridorda," dedi Audley, merakla Thomas'ı süzerek. "Yürüyordum- "

"Eminim öyle yapıyordunuz," diye lafını kesti Thomas. Tekrar Lord Crowland'e döndü. "Doğru. Benim niyetimi öğrenmek istemiştiniz."

"Bu en doğru zaman olmayabilir," dedi Amelia endişeyle. Thomas hançer gibi keskin bir pişmanlık sızısını bastırdı.

"Hayır," dedi Thomas, sanki konuyu zihninde tartışıyormuş gibi sözcüğü uzatarak söylemişti. "Bu bizim tek zamanımız olabilir."

Bunu neden bir sır olarak saklıyordu ki? Bundan ne kazancı olabilirdi ki? Neden tüm olan biteni açığa vurmuyordu?

O sırada Grace geldi. "Beni mi görmek istediniz lordum?"

Thomas'ın kaşları biraz şaşkınlıkla kalktı, odada etrafına bakındı. "O kadar yüksek sesle mi söyledim?"

"Sizi uşak duymuş..." Grace'in sözleri canlılığını yitirdi ve kulak misafiri olan uşağın hâlâ oyalandığı koridora doğru işaret etti.

"İçeri gelin Bayan Eversleigh," dedi Thomas, içeri buyur eden bir kol hareketi yaparak. "Bu maskaralıkta siz de *bulunun.*"

Grace'in kaygıyla kaşları çatıldı ama odaya girip pencerenin yanında bir yere gitti. Diğer herkesten uzakta.

"Ne olup bittiğini öğrenmek istiyorum," dedi Lord Crowland.

"Elbette," dedi Thomas. "Ne kadar kabayım. Terbiyem nerede? Belgrave'de oldukça heyecanlı bir hafta geçirdik. En çılgın hayallerimin bile oldukça ötesindeydi."

"Ne söylemek istiyorsunuz?" diye sordu Lord Crowland sertçe.

Thomas ağırbaşlılıkla ona baktı. "Ah, evet. Sanırım bilmelisiniz, bu adam, şuradaki" -kısaca Audley'ye doğru elini sallayarak- "benim kuzenim. Hatta dük bile olabilir." Hâlâ Lord Crowland'e bakıyordu, neredeyse zevk alarak, küstahça omzunu silkti. "Bundan emin değiliz."

Bölüm 14

Aman Tanrım.

Amelia dikkatle önce Thomas'a, sonra Bay Audley'ye, ardından tekrar Thomas'a baktı ve sonra-

Şimdi herkes Amelia'ya bakıyordu. Neden herkes ona bakıyordu? Bir şey mi demişti? Sesli olarak mı feryat etmişti?

"İrlanda seyahati..." diyordu babası.

"Yasal olduğunu teyit etmek için yapılacak," dedi Thomas. "Kalabalık bir grup halinde gidilecek. Hatta büyükannem bile geliyor. "

Amelia, düke dehşetle baktı. Thomas kendisi gibi değildi. Bu yanlıştı. Tamamen yanlıştı.

Böyle bir şey olamazdı. Amelia gözlerini kapadı. Sımsıkı.

Lütfen, biri bunun gerçek olmadığını söylesin.

Ve babasının acımasız sesi duyuldu. "Biz de size katılacağız."

Amelia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Baba?"

"Sen bu işe karışma Amelia," dedi. Bunu söylerken Amelia'ya bakmamıştı bile.

"Ama- "

"Sizi temin ederim," diye araya girdi Thomas ve o da Amelia'ya bakmıyordu, "bu işi mümkün olan en hızlı şekilde tamamlayacağız ve derhal size haber vereceğiz."

"Kızımın geleceği belirsizliğini koruyor," diye karşılık verdi babası öfkeyle. "Belgeleri incelemek için orada olacağım."

Thomas'ın sesi buz gibi çıkıyordu. "Sizi kandırmaya çalıştığımızı mı düşünüyorsunuz?"

Amelia onlara doğru bir adım attı. Neden kimse onu fark etmemiş gibi davranıyordu? Amelia'yı görünmez mi sanıyorlardı? Bu korkunç tabloda anlamsız mı buluyorlardı?

"Ben sadece kızımın hakkını arıyorum."

"Baba, lütfen." Amelia elini babasının koluna koydu. Biri onunla konuşmak zorundaydı. Biri onu dinlemeliydi. "Lütfen, bir dakika."

"Sen karışma demiştim!" diye kükredi Lord Crowland ve kolunu geri çekti. Amelia bu tepkiyi beklemiyordu, geriye doğru sendeleyerek bir sehpaya çarptı.

Thomas derhal genç kadının yanına gelerek kolunu tuttu ve doğrulmasına yardım etti. "Kızınızdan özür dileyin," dedi ölümcül bir ses tonuyla.

Babası şaşkın görünüyordu. "Siz neden söz ediyorsunuz böyle?"

"Ondan özür dileyin!" diye kükredi Thomas.

"Ekselansları," dedi Amelia çabucak, "lütfen babama bu kadar sert davranmayın. Bunlar istisnai koşullar."

"Bunu kimse benden daha iyi bilemez." Thomas, Amelia'ya bunları söylerken, gözlerini Lord Crowland'in yüzünden hiç ayırmamıştı. "Amelia'dan özür dileyin," dedi, "yoksa sizi mülkümden attıracağım."

Amelia soluğunu tuttu. Hepsi soluklarını tutuyorlardı, belki Thomas hariç, o hakkını arayan yaşlı bir savaşçı gibi görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi Lord Crowland, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak. "Amelia" - nihayet dönerek kızına baktı- "biliyorsun ki ben-"

"Biliyorum," dedi Amelia lafını keserek. Bu kadarı yeterliydi. Babasını tanıyor, normalde iyi huylu olduğunu biliyordu.

"Bu adam kim?" diye sordu babası Bay Audley'den tarafa işaret ederek.

"Babamın ağabeyinin oğlu oluyor."

"Charles'ın mı?" Amelia dehşet içinde yutkundu. Annesinin evlenecek olduğu adamın mı?

"John."

Denizde ölen. Düşesin gözdesi.

Lord Crowland solmuş, titrek halde başını salladı. "Bundan emin misiniz?"

Thomas sadece omzunu silkti. "Portreye kendiniz bakabilirsiniz."

"Ama ismi- "

"Doğduğumda Cavendish'ti," dedi Bay Audley. "Okulda Cavendish-Audley olarak anıldım. Eğer isterseniz kayıtları kontrol edebilirsiniz."

"Burada mı?" diye sordu babası.

"Enniskillen'de. Ben İngiltere'ye ancak orduda hizmet ettikten sonra geldim."

Amelia'nın babası beğeniyle başını salladı. Amelia onun her zaman orduya katılmak istediğini hatırladı. Yapamamıştı tabii ki. On yedi yaşındayken kontluğa hak kazanmıştı, arkasında hiç erkek varisi yoktu. Crowland hanedanı, son kontu daha çocuk sahibi olmadan kaybetme riskini göze alamazdı. Şimdiyse beş kızı vardı. Amelia zaman zaman onun orduya katılmış olmayı dileyip dilemediğini merak ediyordu. Kontluk unvanı dikkate alındığında, sonuç aynı olurdu.

"Ben kan bağı olduğu konusunda ikna oldum," dedi Thomas usulca. "Geriye kalan tek şey yasal olup olmadığını belirlemek."

"Bu bir felaket," diye fısıldadı Lord Crowland ve dışarı bakmak için pencereye doğru yürüdü.

Tüm gözler konttaydı - böylesine sessiz bir odada başka neye bakabilirlerdi ki?

"Ben iyi niyetle verilen bir söze güvenerek sözleşmeyi imzaladım," dedi, gözlerini dikmiş hâlâ çimlere bakıyordu. "Yirmi yıl önce o sözleşmeyi imzaladım."

Amelia'nın gözleri kocaman açıldı. Babasının bu şekilde konuştuğunu hiç duymamıştı. Sesi kopmak üzere olan, iyice gerilmiş ve titreşen bir tel gibi gergindi, zorlukla kontrol ediyordu.

Lord Crowland aniden arkasına döndü. "Anlıyor musunuz?" diye sordu, gözleri Thomas'ın yüzünde sabitleninceye kadar kime bağırdığını anlamak zor olmuştu.

"Babanız planlarıyla bana geldi ve ben sizin dük unvanının sahibi olduğunuza inanarak planları kabul ettim. Kızım bir düşes olacaktı. Düşes! Eğer bilseydim kızımı vermek için imza atar mıydım hiç! Hem de sizin gibi..."

Thomas'ın ne olduğuna karar vermeye çalışırken babasının yüzü kızarmış ve çirkinleşmişti. Amelia kendisini hasta gibi hissediyordu. Kendi adına. Thomas adına.

"İsterseniz bana Bay Cavendish diyebilirsiniz," dedi Thomas, sesi ürkütücü bir şekilde sakindi. "Eğer bu, duruma alışmanıza yardımcı olacaksa."

Ama babası lafını bitirmemişti. "Kızımın aldatılmasına izin vermeyeceğim. Eğer gerçek ve meşru Wyndham Dükü olduğunuzu kanıtlamazsanız, nişanı geçersiz ve hükümsüz sayabilirsiniz."

Hayır!

Amelia haykırmak istiyordu. Her şeyi yıkıp atamazdı. Bunu ona *yapamazdı.* Çılgın gibi Thomas'a baktı. Kuşkusuz bir şeyler söyleyecekti. Aralarında geçen bazı şeyler vardı. Artık birbirlerine yabancı değillerdi. Thomas ondan hoşlanıyordu. Amelia'ya önem veriyordu. Elbette onun için mücadele ederdi.

Ama hayır.

Amelia'nın yüreği sıkıştı. Kurşun gibi ağırlaşmış, altında eziliyordu.

Görünüşe göre Thomas öyle bir şey yapmayacaktı.

Çünkü aklı yeterince netleşip de dükün yüzüne odaklanabildiğinde, Thomas'ın başını salladığını gördü ve, "Nasıl isterseniz," dediğini duydu.

"Nasıl isterseniz," diye tekrarladı Amelia, buna inanamıyordu. Ama onu kimse duymadı. Sadece bir fısıltıydı. Kimsenin aldırmadığı, dehşete kapılmış bir kadının fısıltısı.

Amelia'ya bakmıyorlardı. Hiçbiri. Hatta Grace bile.

Daha sonra babası dönerek Bay Audley'ye baktı ve par-

mağıyla onu işaret etti. "Eğer durum böyleyse," dedi, "siz Wyndham Dükü'yseniz, o zaman Amelia'yla *siz* evleneceksiniz."

O gece ve haftalar boyunca her gece, Amelia o anı kafasında yeniden canlandırıp durdu. Babasının hareket ettiğini, döndüğünü, işaret ettiğini görüyordu. Dudaklarının sözcükleri şekillendirdiğini görüyordu. Sesini duyuyordu. Herkesin yüzündeki şoku görüyordu.

Bay Audley'nin yüzündeki dehşeti görüyordu.

Ve her seferinde, hepsi yeniden canlandığında, Amelia farklı bir şey söylüyordu. Daha akıllıca veya buna mani olan bir şeyler. Belki zekice bir şey ya da öfkeli bir şeyler.

Ama daima bir şey söylüyordu.

Ancak gerçekte, hiçbir şey demedi. Tek söz bile. Öz babası *tanıdığı* insanların önünde, tanımadığı bir adama onu kakalamaya çalışıyordu ve Amelia da diyordu ki...

Hiçbir şey.

Amelia yutkunmadı bile. Yüzünün sonsuz bir ıstırap anında sıkışıp kalmış, çirkin bir yarasa gibi donup kaldığını hissediyordu. Çenesi kasılmış, dudakları taş gibi olmuş, şoktan korkunç bir maskeye dönmüştü.

Ama hiç ses çıkarmadı. Muhtemelen babası bununla oldukça gururlanmıştı. Çünkü hiç kadınsı bir histeri nöbeti yoktu.

Bay Audley de benzer şekilde etkilenmiş görünüyordu ama çok daha hızla soğukkanlılığına kavuşmuş olmasına rağmen, ağzından çıkan ilk sözcükler:

"Ah" ve *"Hayır"* oldu.

Amelia kusabileceğini düşündü.

"Ah, yapacaksınız," diye uyardı onu babası ve Amelia bu ses tonunu iyi bilirdi. Babası bunu pek kullanmazdı ama böyle konuştuğu zaman kimse ona karşı çıkamazdı. "Sırtınıza tüfeğimi dayayarak mihraba yürütmem gerekse bile onunla evleneceksiniz."

"Baba," dedi Amelia, sesi zorlukla çıkıyordu, "bunu yapamazsın."

Ama babası ona hiç aldırmadı. Aslında, öfkeyle Bay Audley'e doğru bir adım daha attı. "Benim kızım Wyndham Dükü'yle nişanlanmıştı," diye tısladı, "ve Wyndham Dükü'yle *evlenecek.*"

"Ben Dük Wyndham değilim," dedi Bay Audley.

"Henüz değil," diye karşılık verdi babası. "Belki de hiçbir zaman olmayacaksınız. Ama gerçek ortaya çıktığı zaman ben hazır olacağım. Ve kızımın doğru adamla evlenmesini garanti altına alacağım."

"Bu çılgınlık," diye bağırdı Bay Audley. Şimdi görünür bir şekilde gerginleşmişti ve dehşetine Amelia neredeyse gülecekti. Görülecek şeydi, Bay Audley onunla evlenme fikriyle paniğe kapılmıştı.

Amelia aşağıya, kollarına doğru baktı, neredeyse alev almalarını bekliyordu. Kim bilir, belki de odaya çekirgeler akın ederdi.

"Onu tanımıyorum bile," dedi Bay Audley.

Lord Crowland buna, "Bu pek önemli değil," diye karşılık verdi.

"Siz çıldırmışsınız!" diye bağırdı Bay Audley. "Onunla evlenmeyeceğim."

Amelia derin bir nefes aldı. Kararsızdı. Ağlamak istemiyordu. Başka her şeyden önemlisi, bunu yapmak istemiyordu.

"Affedin leydim," diye mırıldandı Amelia'dan tarafa Bay Audley. "Bu kişisel değil. "

Amelia zar zor başını sallamayı başardı. Zarafetle değil ama belki bağışlayan bir ifadeyle. Neden kimse bir şey söylemiyor? diye merak etmeyi hatırlayabildi. Neden onun fikrini sormuyorlardı?

Neden Amelia kendi adına konuşamıyordu?

Sanki her şeyi uzaktan seyrediyor gibiydi. Onu duymayacaklardı. Haykırsa da bağırsa da kimse Amelia'yı duymayacaktı.

Amelia, Thomas'a baktı. Hâlâ heykel gibiydi, dosdoğru ileriye bakıyordu.

Amelia, Grace'e baktı. Kuşkusuz Grace yardımına koşardı. O da bir kadındı. Hayatının ellerinden kayıp gitmesinin ne demek olduğunu bilirdi.

Ve ardından Amelia yeniden, beceriksizce tartışmaya çalışan Bay Audley'ye baktı. "Bunu kabul etmiyorum," dedi. "Ben hiçbir sözleşme imzalamadım."

"O da imzalamadı," dedi Lord Crowland, başıyla hafifçe Thomas'ı işaret ederek. "Babası yaptı."

"Onun *adına,*" dedi Bay Audley, neredeyse bağırarak.

Ama Lord Crowland gözünü bile kırpmadı. "İşte burada yanılıyorsunuz Bay Audley. Kesinlikle onun adını belirtmiyor. Kızım Amelia Honoria Rose, yedinci Wyndham Dükü'yle evlenecek."

"Gerçekten mi?" Bu söz, *nihayet,* Thomas'tan gelmişti.

"Belgelere bakmadın mı?" diye sordu ona Bay Audley.

"Hayır," dedi Thomas. "Hiç gerek görmedim. "

"Tanrım," dedi Bay Audley öfkeyle, "bir grup lanet olası ahmağın arasına düştüm."

Amelia buna karşı çıkmak için hiçbir neden görememişti.

Bay Audley dosdoğru babasına bakıyordu. "Efendim," dedi, "kızınızla evlenmeyeceğim."

"*Ah, evleneceksin.*"

Ve işte bu noktada Amelia kalbinin burkulduğunu hissetti. Çünkü bu sözleri söyleyen babası değildi.

Thomas söylemişti.

"*Ne* dedin sen?" diye sordu Bay Audley.

Thomas uzun adımlarla odayı aşarak Bay Audley'yle burun buruna gelince durdu. "Bu hanım tüm hayatını Wyndham Düşesi olmak için hazırlanarak geçirdi. Onun yaşamını darmadağın etmene izin vermeyeceğim. Anlıyor musun beni?"

Ve Amelia'nın tek düşünebildiği şu oldu: *Hayır.*

Hayır. Düşes olmak istemiyordu. Hiçbir şekilde umurunda değildi. Sadece *onu* istiyordu. Thomas'ı. Bunu bilmeden tüm hayatını harcadığı adamı.

Şimdiye kadar.

Ta ki beraber anlamsız bazı haritalara bakarken Thomas, Afrika'nın Grönland'dan daha büyük olduğunu açıklayıncaya kadar.

Ta ki Thomas onun otoriter davranmasından hoşlandığını söyleyinceye kadar.

Ta ki Thomas onu *önemli* hissettirinceye kadar.

Thomas, Amelia'yı eksiksiz ve bütün hissettirmişti.

Ama şimdi burada durmuş, Thomas onun başka biriyle evlenmesini talep ediyordu. Ve Amelia bunu nasıl durduracağını bilmiyordu. Çünkü eğer bunu dile getirirse, eğer hepsine ne istediğini söyleyecek olursa ve Thomas onu yine reddederse...

Ama Thomas anlayıp anlamadığını Amelia'ya sormuyordu. Bay Audley'ye soruyordu. Ve Bay Audley, "Hayır," dedi.

Amelia derin bir nefes alarak tavana baktı, sanki iki erkek kendisiyle hangisinin evlenmesi gerektiğini tartışmıyorlarmış gibi davranmaya çalışıyordu.

"Hayır, anlamıyorum," diye devam etti Bay Audley, sesi hakaret edercesine kışkırtıcıydı. "Üzgünüm. "

Amelia yeniden dikkatle düke baktı. Başka tarafa bakmak zordu. Tıpkı bir fayton kazası gibiydi, ancak burada fayton altında kalıp parçalanan kendi hayatıydı.

Thomas gözlerinde öldürecekmiş gibi bir ifadeyle Bay Audley'ye bakıyordu. Ve ardından, neredeyse sohbet edercesine konuştu: "Sanırım seni öldüreceğim."

"Thomas!" Çığlık Amelia daha durup düşünemeden boğazından fırlayıvermişti, uçar gibi odayı aşarak Thomas'ı kolundan yakaladı.

"Benim hayatımı çalabilirsin," dedi Thomas, öfkeli ve incinmiş bir hayvan gibi kolunu çekeleyerek. "Benim ismimi çalabilirsin ama Tanrı biliyor ya, onunkini çalamazsın."

İşte. Thomas doğru olanı yaptığını düşünüyordu. Amelia hüsranla ağlamak istiyordu. Fikrinde bir değişiklik olmayacaktı. Thomas tüm hayatını doğru olanı yapmakla geçirmişti. Kendi hayatı içinse asla. Her zaman her şey Wyndham adı içindi. Ve şimdi de Amelia için doğru olanı yaptığını düşünüyordu.

"Onun bir adı *var*," diye cevap verdi Bay Audley. "Willoughby. Ve Tanrı aşkına, o bir kontun kızı. Başka birini bulacaktır. "

"Eğer sen Wyndham Dükü'ysen," dedi Thomas öfkeyle, "verdiğin sözleri tutacaksın."

"Eğer ben Wyndham Dükü'ysem, o zaman sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Amelia," dedi Thomas ölümcül bir sükûnetle, "kolumu bırak."

Aksine, Amelia daha da sıkı tuttu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Babası araya girme sırasının geldiğine karar vermişti - *nihayet.* "Şey, beyler, bu noktada her şey varsayımsal oluyor. Belki de beklemeliyiz- "

"Zaten ben yedinci dük olmayacağım," diye mırıldandı Bay Audley.

Babası araya girilmesine biraz sinirlenmişti. "Pardon, anlayamadım?"

"Ben olmayacağım." Bay Audley, Thomas'a baktı. "Öyle değil mi? Çünkü senin baban altıncı düktü. Oysa değildi. Tabii ben varsam." Ve sonra, bu kadarı yeterince kafa karıştırmıyormuş gibi: "Yoksa olur muydu? Yani ben varsam?"

"Lanet olsun, siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Amelia'nın babası.

"Senin baban kendi babasından önce öldü," dedi Thomas, Bay Audley'ye. "Eğer annenle baban evlendiyse, o zaman *sen* babamı -ve beni- saf dışı bırakarak, doğrudan beşinci dükün varisi oluyorsun."

"Bu da beni altı numara yapıyor."

"Kesinlikle," dedi Thomas gergin bir ifadeyle.

"Yani sözleşmeyi yerine getirmek zorunda değilim," diye bildirdi Bay Audley. "Ülkedeki hiçbir mahkeme beni

buna zorlayamaz. Hatta yedinci dük bile olsam bunu yapabileceklerini sanmıyorum."

"Başvurman gereken yasal bir mahkeme değil," dedi Thomas usulca, "ama kendi ahlaki sorumluluk mahkemen."

Amelia yutkundu. Thomas nasıl bir adamdı böyle, nasıl dürüst ve asildi. Böyle bir adamla nasıl tartışılabilirdi ki? Genç kadın dudaklarının titrediğini hissediyordu, buradan uzaklaşmak için kaç adım gerektiğini hesaplayarak kapıya baktı.

Bay Audley kaskatı duruyordu ve konuştuğunda sözleri de sertti. "Bunu ben istemedim."

Thomas sadece başını iki yana salladı. "Ben de öyle."

Amelia boğazındaki acıyı bastırırken geriye doğru sendeledi. Hayır, Thomas bunlardan hiçbirini asla istememişti. Hiçbir zaman unvan, araziler, sorumluluk talep etmemişti.

Amelia'yı da hiçbir zaman talep etmemişti.

Amelia bunu tabii ki biliyordu. Onun tarafından seçilmediğini hep bilmiş ama bunu Thomas'tan duymasının bu kadar inciteceğini hiç düşünmemişti. Amelia, Thomas'ın üstüne yıkılan pek çok sorumluluktan biriydi.

Unvanla birlikte ayrıcalığın yanı sıra sorumluluklar da geliyordu. Ne kadar da doğruydu.

Amelia biraz geri çekildi, salonun orta yerinden mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışıyordu. Kimse tarafından görünmek istemiyordu. Bu halde değil, gözyaşlarının tehdidi altında, elleri titrerken olmazdı.

Kaçıp gitmek, odadan çıkmak istiyordu ve-

Ve sonra Amelia bir şey hissetti. Kendi elinde bir el.

Önce birbirine geçen iki ele, aşağı doğru göz attı. Ve ardından Grace olduğunu bilmesine rağmen, bakışlarını yukarı doğru kaldırdı.

Amelia hiçbir şey söylemedi. Sesine güvenmiyordu, hatta dudaklarının söylemek istediği sözcükleri şekillendirebileceğine bile güvenmiyordu. Ama Grace'le göz göze geldiğinde, onun yüreğinde olup bitenleri görebildiğini biliyordu.

Amelia, Grace'in elini kavradı ve sıktı.

Bir dosta hayatında hiç o andaki kadar ihtiyacı olmamıştı.

Grace de elini sıkarak karşılık verdi.

Ve o öğleden sonra ilk kez, Amelia kendini tamamen yalnız hissetmiyordu.

Bölüm 15

Dört gün sonra, denizde

Sakin bir deniz yolculuğuydu veya alacakaranlık çökmeye başladığında kaptan, Thomas'a öyle söylemişti. Thomas bunun için şükrediyordu; İrlanda Denizi'nin iniş çıkışlarıyla fiziksel olarak *pek* kötü hissetmiyordu ama bu hâlâ bir ihtimaldi. Biraz daha rüzgâr veya gelgit ya da küçük gemiyi indirip çıkaracak herhangi bir şey olursa, midesi kesinlikle isyan edecekti ve bu son derece tatsız bir şekilde olacaktı.

Güvertede kalmak daha kolay geliyordu. Aşağıda hava ağır, bölmeler dardı. Yukarıda, tuzlu havanın keskin kokusunun tadını çıkarabiliyordu. Nefes alabiliyordu.

Daha aşağıda korkulukların olduğu yerde, ahşaba dayanmış denizi seyreden Audley'yi gördü. Kuzeni bu denizin babasının öldüğü yer olduğunun farkında olmalıydı. Amcası kıyıya ulaşabildiğine göre İrlanda kıyılarına daha yakın bir yerde kaza meydana gelmiş olmalı, diye tahmin etti Thomas.

İnsanın babasını tanımaması nasıl bir şeydi acaba? Thomas kendi babasını tanımamış olmayı tercih ederdi ama herkesin dediğine bakılırsa, John Cavendish küçük kardeşi Reginald'a göre çok daha sevimli bir adamdı.

Acaba Audley eğer fırtına olmasaydı, hayatının nasıl olabileceğini merak ediyor muydu? Kesinlikle Belgrave'de yetiştirilmiş olacaktı. İrlanda tanıdık bir ülkeden başka bir şey olmayacaktı - annesinin büyüdüğü yer. Zaman zaman ziyarete gitme fırsatı olabilirdi ama evi olmayacaktı.

Tüm Cavendish çocukları gibi, Audley de Eton'a gitmiş ve sonra da Cambridge'e devam etmiş olurdu. Peterhouse'a kaydolurdu, çünkü Wyndham hanedanı için ancak en eski üniversite mümkün olabilirdi ve yüzyıllarca önce, eskiden düklerin gerçekten hükümran ve kilisenin hâlâ Katolik olduğu zamanlarda, aile kütüphanesi duvarındaki Cavendish Öğrencileri listesine ismi eklenirdi.

Ne alanda okuduğunun veya hatta okuyup okumadığının önemi olmazdı. Audley notları ne olursa olsun mezun olurdu. Wyndham varisi olurdu. Thomas kendisini kovdurmak için ne yapması gerekeceğinden emin değildi; tamamen okuma yazma bilmemekten daha azının işe yarayacağını düşünemiyordu.

Tıpkı Thomas'a olduğu gibi, bunu Londra'da bir sezon takip ederdi. Audley orada mutlu edilirdi, diye düşündü Thomas soğuk bir alayla. Jack tam da leydilere son derece çekici gelecek türden ince bir espri anlayışına sahip genç, bekâr bir düklük varisiydi. Orduya katılmasına kesinlikle izin verilmezdi. Ve Thomas, kuzeninin Lincoln Yolu üzerinde arabaları soymak zorunda kalmayacağına emindi.

Bir fırtına nasıl da değişikliklere neden olmuştu.

Thomas'a gelince, sonunda nereye gideceği konusunda bir fikri yoktu. Büyük ihtimalle daha kuzeye, anne ve babasının bıraktığı herhangi bir eve. Acaba babasının işinin başına mı geçecekti? Fabrikaları mı yönetecekti? Babasının bundan fazla nefret ettiği bir şeyi hayal etmek zordu.

Thomas bir dükün tek oğlu olarak doğmamış olsaydı, acaba kendi yaşamını nasıl geçirirdi? Özgürlüğü hayal edemiyordu. Yaşam çok önceden planlanıp belirlenmişti. Her gün düzinelerce kararlar almışsa da önemli olanlar -kendi yaşamını etkileyenler- onun için çoktan alınmıştı.

Thomas hepsinin iyi şekilde sonuçlandığını düşünüyordu. Eton ve Cambridge'i sevmişti ve eğer Audley'nin yaptığı gibi ülkeyi savunması istenmiş olsaydı... Eh, Kral'ın ordusu kendisi olmadan da pekâlâ hayatta kalırdı. Hatta Amelia bile...

Bir an için gözlerini kapayarak iniş çıkışlarıyla geminin kendi dengesiyle oyunlar oynamasına kucak açtı.

Aslında Amelia'nın bile mükemmel bir seçim olduğu ortaya çıkmıştı. Onu tanımak bu kadar uzun zaman almış olduğu için Thomas kendini aptal gibi hissediyordu.

Kendisinin almasına izin verilmemiş tüm bu kararlar... Thomas ona kalsaydı daha iyisini yapıp yapamayacağını merak ediyordu.

Muhtemelen yapamazdı.

Geminin pruva tarafından sabitlenmiş bir bankta birlikte oturan Grace'le Amelia'yı görebiliyordu. Düşesle aynı kamarayı paylaşıyorlardı ve düşes içeride olduğu için, onlar dışarıda kalmayı tercih etmişlerdi. Diğer kamara Lord Crowland'e verilmişti. Thomas ve Audley mürettebatla birlikte, aşağıda ranzalarda uyuyacaklardı.

Amelia, Thomas'ın bakışlarını fark etmemiş görünüyordu, muhtemelen güneş gözüne geldiğinden ondan tarafa bile bakamıyordu. Genç kadın bonesini çıkarmış elinde tutuyor, uzun şeritleri rüzgârla dalgalanıyordu.

Amelia gülümsüyordu.

Amelia'nın bunun için pek de nedeni olmadığını düşündü. Aslında hiçbirisinin yoktu. Hatta kazanacağı pek çok şey olmasına rağmen, Audley bile İrlanda topraklarına yaklaştıkça daha da asabileşiyordu.

Thomas onu kıyıda bekleyen kendi sorunları olduğundan kuşkulanıyordu. Kuzeninin bir daha asla geri dönmemesinin bir sebebi olmalıydı.

Thomas dönüp batıya doğru baktı. Liverpool çoktan ufukta kaybolmuştu ve aslında aşağıda dalgalanan, rengi mavi, yeşil ve gri arasında değişen denizden başka görecek bir şey yoktu. Bir ömür boyu haritalara bakmanın insanı uçsuz bucaksız denizlere hazırlamamış olması ne tuhaftı.

Ne kadar fazla su. Kavramak zordu.

Bu Thomas'ın şimdiye kadar yaptığı en uzun deniz yolculuğuydu. Ne tuhaftı. Avrupa kıtasının kalanına hiç gitmemişti. Thomas'ın eğitimi İngiltere topraklarıyla sınırlıydı. Ordu söz konusu bile olamazdı; ne kadar vatansever veya yiğit olursa olsun, düklük varislerinin yabancı topraklarda hayatlarını tehlikeye atmalarına izin verilmiyordu.

Eğer amcasının gemisi batmamış olsaydı, her şey farklı olurdu: Napolyon'la savaşmaya Thomas giderdi; Jack Audley de evde tutulurdu.

Thomas'ın dünyası Belgrave sınırlarıyla ölçülüyordu. Çok uzaklara hiç seyahat etmemişti. Ve birdenbire bu çok kısıtlı geldi. Son derece sınırlandırıcıydı.

Thomas tekrar dönüp baktığında Amelia elini gözlerine siper etmiş, tek başına oturuyordu. Dük etrafa bakındı ama Grace ortalarda yoktu. Etrafta Amelia'dan ve pruva tarafında halatları bağlamakta olan küçük bir çocuktan başka kimse yoktu.

Belgrave'deki o öğleden sonradan bu yana Amelia'yla konuşmamıştı. Hayır, bu doğru değildi. Karşılıklı birkaç *affedersin* ve belki *günaydın* dediklerinden oldukça emindi.

Ama Thomas, Amelia'yı görmüştü. Onu uzaktan izlemişti. Bakmadığı zamanlardaysa yakından takip etmişti.

Thomas'ı şaşırtan -hiç beklemediği- Amelia'ya sadece bakmanın bile bu kadar acı vermesiydi. Genç kızı bu kadar mutsuz görmek. En azından kısmen, buna kendisinin sebep olduğunu bilmek.

Ama başka ne yapabilirdi ki? Ayağa kalkıp, *şey, şimdi geleceğim tamamen belirsiz olmasına rağmen, aslında her koşulda onunla evlenmek istiyorum* mu diyecekti? Ah evet, *bu* alkış tufanıyla karşılanırdı.

Thomas en iyi olanı yapmak zorundaydı. Doğru olanı.

Amelia anlardı. O akıllı bir kızdı. Geçen haftayı onun düşündüğünden çok daha akıllı olduğunu anlayarak geçirmemiş miydi? Ayrıca çok pratikti.

Thomas onun bu yönünü seviyordu.

Elbette kim olursa olsun, Wyndham Düküyle evlenmenin kendi çıkarına olduğunu görüyor olmalıydı. Planlanan buydu. Amelia için *ve* dük için.

Biri seslendi -kaptanın sesi gibi gelmişti- ve genç miço elindeki halatları bırakıp güvertede Thomas ve Amelia'yı tamamen yalnız bırakarak o tarafa doğru gitti. Thomas, onun sohbet etmek istemeyebileceğini düşünerek Ame-

lia'ya oradan ayrılma şansı vermek amacıyla biraz bekledi. Ama Amelia kıpırdamayınca Thomas ona doğru yürüdü ve yanına gelince genç kızı saygılı bir şekilde başıyla selamladı.

"Leydi Amelia."

Amelia bakışlarını önce yerden kaldırdı, sonra aşağı baktı. "Lordum."

"Sana katılabilir miyim?"

"Tabii ki." Amelia yana çekildi, hâlâ bankın üzerinde kalarak mümkün olabilecek kadar uzağa kaymıştı. "Grace aşağı inmek zorunda kaldı."

"Düşesin yanına mı?"

Amelia başını sallayarak onayladı. "Grace'in kendisini yelpazelemesini istedi."

Thomas alt güvertedeki yoğun, ağır havanın bir yelpazeyle hafifleyeceğini hayal edemiyordu ama yine de büyükannesinin umurunda olduğundan kuşkuluydu. Düşes daha ziyade şikâyetlerini bildireceği birini arıyor olmalıydı. Ya da şikâyetçi olacağı birisini.

"Ben de ona eşlik etmeliydim," dedi Amelia, pek de pişman görünmeyerek. "Bunu yapmak kibarlık olurdu ama..." Göğüs geçirerek başını iki yana salladı. "Sadece yapamadım."

Thomas onun bir şeyler daha söyleme ihtimaline karşılık bekledi. Amelia ise söylemedi, bu da Thomas'ın suskunluğuna daha fazla bahanesi kalmadığı anlamına geliyordu.

"Özür dilemek için geldim," dedi dük, zorlukla konuşarak. Özür dilemeye alışık değildi. Özür dilemeyi gerektirecek şekilde davranmaya da alışık değildi.

Amelia döndü ve doğrudan gözlerinin içine baktı. "Ne için?"

Ne soruydu ama. Thomas, Amelia'nın kendisini doğrudan konuya girmek zorunda bırakmasını beklemiyordu. "Geçenlerde Belgrave'de olup bitenler için," dedi, daha fazla detaya girmek zorunda kalmayacağını umuyordu. İnsanın açıklığa kavuşturmak istemeyeceği bazı zamanlar vardı. "Sana sıkıntı vermek amacında değildim."

Amelia dikkatle gemiye bakındı. Thomas onun yutkunduğunu gördü, hareketinde bir melankoli vardı. Düşünceli ama pek hüzünlü olmayan bir şey.

Amelia hüzünlü olamayacak kadar kaderine boyun eğmiş gibi görünüyordu. Ve Thomas ona bunu yapan şeyin bir parçası olmaktan *nefret* ediyordu.

"Ben... üzgünüm," dedi Thomas, sözcükler yavaş yavaş ağzından dökülüyordu. "Kendini istenmemiş gibi hissedebileceğini düşünüyorum. Niyetim bu değildi. Senin bu şekilde hissetmeni asla istemem."

Amelia gözlerini dikmiş ileri bakmaya devam ediyordu ama Thomas onu yandan görebiliyordu. Thomas dudaklarını büzdüğünü görebiliyordu, gözlerini kırpıştırmasında büyüleyici bir şeyler vardı. Bir kadının kirpiklerinde bunca detay olabileceği hiç aklına gelmezdi ama Amelia'nınkiler...

Sevimli.

Amelia sevimliydi. Her bakımdan. Onu tanımlamak için bu mükemmel bir sözcüktü. Başlangıçta sönük ve tanımlamıyor gibi geliyordu ama daha fazla düşününce, gittikçe daha karmaşıklaşıyordu.

Güzellik ürkütücü, büyüleyici bir şeydi... ve yalnız.

Ama sevimli öyle değildi. Sevimli sıcak ve davetkârdı. Yumuşak bir şekilde parıldıyor, insanın kalbine süzülüyordu.

Amelia sevimliydi.

"Hava kararıyor," dedi Amelia, konuyu değiştirerek. Thomas bunun Amelia'nın özrü kabul etme şekli olduğunu anladı. Ve buna saygı göstermeliydi. Dilini tutup başka bir şey söylememesi gerekiyordu, çünkü Amelia'nın böyle istediği açıktı.

Ama bunu yapamadı. Thomas hiçbir zaman davranışlarını başka birine açıklama gereği görmemişti ve şimdi Amelia'ya *söylemek,* ona her bir sözü açıklamak arzusuna kapılmıştı. Amelia'nın anladığını bilmeye, yürekten hissetmeye ihtiyacı vardı. Amelia'nın vazgeçmesini istememişti. Ona Jack Audley'yle evlenmesini istediği için söylememişti. Bunu yapmıştı, çünkü...

"Sen Wyndham Dükü'ne aitsin," dedi Thomas.

"Sen hâlâ düksün," dedi Amelia usulca, dosdoğru ileri bakıyordu.

"Hayır." Thomas hemen hemen gülümsedi. Nedeni hakkında bir fikri yoktu. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

"Ben bu yönde bir şey bilmiyorum," dedi Amelia, sonunda yüzünü ona çevirerek. Gözlerinde ateşli, koruyucu bir ifade vardı. "Bir portreye dayanarak doğum hakkından vazgeçmeyi mi planlıyorsun? Londra'nın kenar mahallelerinden, Belgrave tablolarındaki gibi görünen beş kişi bulup çıkarabilirsin. Bu bir benzerlik. Daha fazlası değil. "

"Jack Audley benim kuzenim," dedi Thomas ve bunu yapmak tuhaf bir rahatlama hissi getirdi. "Geriye sadece doğumunun meşru olup olmadığını görmek kalıyor."

"Yine de buna ulaşmak oldukça zor."

"Kolaylıkla ulaşabileceğimizden eminim. Kilise kayıtları... tanıklar... kanıt olacaktır." Sonra Thomas yüzünü öne çevirerek, muhtemelen ufuktaki aynı noktaya gözlerini dikti. Amelia'nın neden hipnotize olduğunu görebiliyordu. Güneş yeterince alçaldığı için gözlerini kısmadan bakılabiliyordu ve gökyüzü son derece şaşırtıcı pembe ve turuncu tonlarıyla kaplanmıştı.

Thomas buna sonsuza dek bakabilirdi. Bir yanı da öyle yapmak istiyordu.

"Senin bu kadar kolay pes edecek biri olduğunu düşünmemiştim," dedi Amelia.

"Ah, ben pes etmiyorum. İşte buradayım, öyle değil mi? Ama planlar yapmak zorundayım. Geleceğim artık düşündüğüm gibi değil." Göz ucuyla Amelia'nın itiraz etmeye yeltendiğini görünce, tebessüm ederek ekledi: "Muhtemelen."

Amelia'nın çenesi kasıldı, sonra gevşedi. Ardından, birkaç dakika sonra, "Denizi seviyorum," dedi.

Thomas midesini bulandırmasına rağmen, aynı hisleri paylaştıklarını fark etti. "Seni deniz tutmuyor, değil mi?" diye sordu Amelia'ya.

"Hiç tutmaz. Ya seni?"

"Biraz," diye itiraf etmesi Amelia'yı gülümsetti ve göz göze geldiler. "Hasta olmam hoşuna gidiyor, değil mi?"

Amelia dudaklarını hafifçe birbirine bastırdı; utanmıştı.

Bu Thomas'ın çok hoşuna gitti.

"Öyle," diye itiraf etti Amelia. "Aslında tam olarak hasta olman değil."

"Zayıf ve çaresiz mi?" dedi Thomas.

"Evet!" diye yanıtladı Amelia, öylesine coşkuyla yanıtlamıştı ki hemen kızarıverdi.

Thomas bunu da beğeniyordu. Pembeleşmek Amelia'ya yakışıyordu.

"Gururlu olduğun zaman seni hiç *tanıyamıyordum*," diye alelacele ekledi genç kız.

"Sarhoş olduğumda daha mı yaklaşılabilir oluyorum?" diye takıldı Thomas.

"Veya deniz tuttuğu zaman," dedi Amelia kibarca.

Thomas buna güldü. "Hava çok kötü olmadığı için şanslıyım. Bana denizlerin genellikle çok daha hoşgörüsüz olduğu söylendi. Kaptan Liverpool'dan Dublin'e gitmenin çoğu zaman Batı Hint Adaları'ndan İngiltere'ye yapılan tüm yolculuktan daha zor olduğunu söyledi."

Amelia'nın gözleri ilgiyle parıldadı. "Olamaz."

Thomas omzunu silkti. "Ben sadece bana söylenenleri tekrarlıyorum. "

Amelia bunu bir an düşündükten sonra yanıtladı, "Şimdiye kadar evden hiç bu kadar uzaklaşmadığımı biliyor muydun?"

Thomas eğilerek biraz daha yaklaştı. "Ben de."

"Gerçekten mi?" Amelia'nın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Nereye gidecektim ki?"

Amelia bunu düşünürken Thomas eğlenerek izledi. Amelia'nın yüzü ifadeden ifadeye girdi, sonra nihayet, "Sen coğrafyaya çok meraklısın. Seyahat ettiğini düşünmüştüm," dedi.

"Yapmış olmayı isterdim." Thomas gün batımına baktı, fazlasıyla çabuk batıp kayboluyordu. "Evde çok fazla sorumluluk var, sanırım."

"Seyahat eder miydin eğer- " Amelia sustu ve Thomas onun yüzündeki ifadeyi kesin olarak gözünde canlandırabildiğinden bakmaya gerek duymadı.

"Eğer dük olmasa mıydım?" diye onun lafını tamamladı.

Amelia başını salladı.

"Öyle tahmin ediyorum." Hafifçe omzunu silkti. "Nereye olacağından emin değilim."

Amelia aniden ona döndü. "Ben her zaman Amsterdam'ı görmek istemişimdir."

"Gerçekten mi?" Thomas şaşkın görünüyordu. Hatta meraklanmıştı. "Neden?"

"Sanırım tüm o güzel Hollanda tabloları. Ve kanallar."

"Kanallar için çoğu kişi Venedik'e gidiyor."

Amelia bunu tabii ki biliyordu. Belki de oraya gitmeyi hiç istememiş olmasının sebebi de kısmen buydu. "Ben Amsterdam'ı görmek istiyorum."

"Umarım yaparsın," dedi Thomas. Dikkat çekmeye yetecek kadar suskun kaldı. Ve ardından, usulca konuştu: "Herkes hayallerinden en azından birini gerçekleştirebilmeli."

Thomas en nazik ifadesiyle ona baktı ve Amelia'nın neredeyse yüreği burkuldu. Bu yüzden başını başka yöne çevirdi. "Grace aşağı indi," dedi.

"Evet, söylemiştin."

"Ah." Tanrım, ne utanç vericiydi. "Evet, tabii ki. Yelpaze." Thomas cevap vermeyince Amelia ekledi: "Çorbayla alakalı bir şeyler de vardı. "

"Çorba," diye tekrarladı Thomas, başını iki yana sallayarak.

"Ben de pek anlayamadım," diye itiraf etti Amelia.

Thomas hafifçe gülümsedi. "İşte kurtulduğum için hiç üzülmediğim bir sorumluluk; büyükannem."

Küçük bir kahkaha Amelia'nın boğazına kadar yükseldi. "Ah, üzgünüm," dedi çabucak, bunu bastırmaya çalışarak. "Yaptığım çok kabacaydı."

"Hiç de değil," diye güvence verdi Thomas.

"Sence Audley onu uzaklara yollayacak cesareti gösterecek mi dersin?"

"Sen yapmadın," dedi Amelia, tebessüm ederek.

Thomas elini kaldırdı. "O benim büyükannem."

"Audley'nin de öyle."

"Evet ama büyükannemi tanımıyor, şanslı adam." Thomas, Amelia'ya doğru eğildi. "Ben Hebrides Adaları'nı önerdim."

"Daha neler."

"Yaptım," diye üsteledi Thomas. "Audley'ye orada bir mülk satın almayı düşündüğümü, böylece büyükannemi adada mahsur bırakabileceğimi söyledim."

Bu sefer Amelia güldü. "Düşesten bu şekilde bahsetmemeliyiz."

"Neden herkes huysuz yaşlı leydilerin aksi dış görünümlerinin altında altın gibi bir kalbi olduğunu sanır ki?" dedi Thomas.

Amelia ona eğlenerek baktı.

"Benimkinin yok," dedi Thomas, sanki tüm bunlardaki adaletsizliğe inanamıyormuş gibi.

Amelia gülümsememeye çalıştı. "Hayır." Pes etmişti. Kahkaha attı ama sonra sırıttı. "Düşeste yok."

Thomas ona baktı ve göz göze geldiklerinde her ikisi de kahkahalara boğuldu.

"Büyükannem korkunç biri," dedi Thomas.

"Beni sevmiyor," dedi Amelia.

"O hiç kimseyi sevmez."

"Bence Grace'i seviyor."

"Hayır, başka herkesi sevmediğinden daha az sevmiyor. Hatta unvanı onun alması için durmadan uğraşmasına rağmen, Bay Audley'yi bile sevmiyor."

"Bay Audley'yi sevmiyor mu?"

"Audley ondan *nefret ediyor.*"

Amelia başını iki yana salladıktan sonra, tekrar ufukta can çekişen gün batımına baktı. "Her şey karmakarışık."

"Nasıl da yetersiz bir ifade."

"Her şey kördüğüm?" diye önerdi Amelia alakayla.

Amelia, Thomas'ın boğazından yükselen bir kahkahayı tutmadığını ve ardından ayağa kalktığını duydu. Başını kaldırıp baktı; Thomas güneşin son ışıklarının önünde durmuştu. Aslında, Amelia'nın tüm görüş alanını kaplıyordu.

"Arkadaş olabilirdik," dedi Amelia.

"Olabilir miydik?"

"Olurduk," diye düzeltti Amelia, gülümsüyordu. Nasıl oluyor da bunda gülümseyecek bir şey bulabiliyordu? "Sanırım arkadaş olurduk, eğer şey için olmasaydı... Eğer tüm bunlar..."

"Eğer her şey farklı mı olsaydı?"

"Evet. Hayır. Her şey değil. Sadece... bazı şeyler." Amelia kendisini daha hafiflemiş hissetmeye başladı. Daha mutlu. Ve sebebi hakkında en ufak bir fikri yoktu. "Belki de eğer Londra'da tanışmış olsaydık."

"Ve nişanlı olmasa mıydık?"

Amelia evet anlamında başını salladı. "Ve sen bir dük olmasaydın."

Thomas kaşlarını kaldırdı.

"Dükler çok ürkütücü oluyor," diye açıkladı Amelia. "Eğer sen dük olmasaydın, çok daha kolay olurdu. "

"Annen amcamla nişanlanmamış olsaydı," diye ekledi Thomas.

"Eğer yeni *tanışmış* olsaydık."

"Aramızda bir geçmiş olmasaydı."

"Bunların hiçbiri olmasaydı."

Thomas kaşlarını kaldırarak gülümsedi. "Ya seni kalabalık bir odada mı görmüş olsaydım?"

"Yo, hayır, öyle bir şey değil." Amelia başını iki yana salladı. Thomas hiç anlamıyordu. Amelia romantizmden söz etmiyordu. Bunu düşünmeye bile tahammülü yoktu. Ama arkadaşlık... bu tamamen farklı bir şeydi. "Çok daha sıradan bir şey," dedi. "Eğer sen bir bankta yanıma oturmuş olsaydın.

"Bunun gibi mi?"

"Belki bir parkta."

"Ya da bir bahçede," diye mırıldandı Thomas.

"Benim yanıma otururdun- "

"Ve Merkatör projeksiyonları hakkında fikrini sorardım."

Amelia güldü. "Ben de sana yolculuk için faydalı olduğunu ama alan anlamını feci şekilde çarpıttığını söylerdim."

"Ben de şöyle düşünürdüm: ne güzel, zekâsını saklamayan bir kadın."

"Ve ben de şöyle düşünürdüm: ne hoş, aklım yokmuş gibi davranmayan bir erkek."

Thomas gülümsedi. "Arkadaş olurduk."

"Evet." Amelia gözlerini kapadı. Sadece bir an için. Hayallere dalmasına izin verecek kadar uzun değil. "Evet, olurduk."

Thomas bir süre için sessiz kaldı, sonra Amelia'nın elini alarak öptü. "Muhteşem bir düşes olacaksın," dedi usulca.

Amelia gülümsemeye çalıştı ama çok zordu; boğazını tıkayan yumru buna izin vermiyordu.

Daha sonra Thomas alçak sesle -ama Amelia'nın duymasına yetecek kadar yüksek sesle- konuştu: "Tek üzüntüm asla bana ait olmayacak olman."

Bölüm 16

Ertesi gün, Dublin, Kraliçenin Kolları Hanı

"Ne düşünüyorsun," diye mırıldandı Thomas, Amelia'nın kulağına doğru, "acaba Hebrides Adaları'na gitmek üzere Dublin limanından ayrılan bir posta gemisi var mıdır?"

Amelia'nın boğulur gibi olmasını izleyen sert bakışları Thomas'ı son derece eğlendirmişti. Yolcu gruplarının diğer üyeleriyle birlikte, County Cavan'da, Jack Audley'nin büyüdüğü küçük bir yerleşim olan Butlersbridge yolu üzerinde, Thomas'ın kâtibinin oda ayarladığı Kraliçenin Kolları Hanı'nın ön odasındaydılar. Dublin limanına öğleden sonra geç vakit varmışlardı ama eşyalarını toplayıp şehre doğru yola koyuluncaya kadar karanlık iyice çökmüştü. Thomas yorgundu, acıkmıştı ve Amelia'nın, Lord Crowland'in, Grace ve Jack'in de öyle olduğundan emindi.

Ancak büyükannesinde yorgunluktan eser yoktu.

"Çok geç *değil*!" diye ısrar ederken tiz sesi tüm odayı

dolduruyordu. Şimdi üçü birlikte düşesin öfke nöbetini izliyorlardı. Thomas, düşesin Butlersbridge yoluna o akşam devam etmek istediğinden tüm şehrin haberdar olduğundan emindi.

"Hanımefendi," dedi Grace, o sakin ve yatıştıran üslubuyla, "saat yediyi geçiyor. Hepimiz yorgun ve açız, yollar da karanlık ve bizim için tanıdık değil."

"Onun için değil," diye tersledi düşes, başıyla Jack'i işaret ederek.

"Yorgunum ve acıktım," diyerek karşılık verdi Jack, "ve sizin sayenizde artık yollarda ay ışığında yolculuk yapmıyorum."

Thomas tebessümünü bastırdı. Bu adamdan gerçekten de giderek hoşlanmaya başlıyordu.

"Bu meselenin kesin olarak çözülmesini istemiyor musun?" diye sordu yaşlı kadın.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi Jack. "Kesinlikle bir dilim çoban pastası ve bir maşrapa bira istediğim kadar değil."

"Nefis," diye mırıldandı Thomas ama sadece Amelia duydu.

Tuhaftı ama hedeflerine yaklaştıkça Thomas'ın morali düzeliyordu. Gitgide daha fazla işkence çekeceğini sanırdı; ne de olsa adına kadar hemen hemen her şeyini kaybetmek üzereydi. Aslında şimdiye dek bağırıp çağırmaya başlaması gerekirdi.

Ama aksine Thomas kendini neredeyse neşeli hissediyordu.

Neşeli. Bu son derece tuhaf bir durumdu. Tüm sabahı güvertede Amelia'yla konuşarak ve kahkahalar atarak geçirmişti. Bu kadarı deniz tutmasını unutmasına yetmişti.

Tüm lütufları için Tanrı'ya şükürler olsun, diye düşündü Thomas. Bir gece önce yediği üç lokma akşam yemeğinin midesinde, ait olduğu yerde kalması bir lütuftu.

Thomas bu garip sevincinin sebebinin, meşru dükün Jack olduğunu şimdiden kabullenmesi olup olmadığını merak ediyordu. Artık sadece tüm bu kahrolası karmaşanın sona ermesini ve işinin bitmesini istiyordu. Gerçekten de beklemek en zor kısmıydı.

Thomas kendi işlerini düzenleyip yoluna koymuştu. Sorunsuz bir devir teslim için gereken her şeyi yapmıştı. Tek geriye kalan unvanı teslim etmekti. Ondan sonra Thomas çekip gidebilir ve Belgrave'e bağlı olmasaydı yapacağı her neyse, bunları yapabilirdi.

Düşüncelerinin arasında bir yerlerde kuzeni Jack'in, muhtemelen bir dilim çoban pastası bulmak için, oradan ayrıldığını fark etti. "Bu konuda haklı olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı Thomas. "Akşam yemeği, yolda geçen bir geceden kesinlikle çok daha çekici geliyor."

Büyükannesi hızla başını çevirerek ona kötü kötü baktı.

"Kaçınılmaz olanı ertelemeye çalıştığım yok," diye ekledi Thomas, "ama her şeyi elinden alınmış dükler bile acıkır."

Lord Crowland buna yüksek sesle güldü. "Bu konuda haklı Augusta," dedi neşeyle ve meyhaneye doğru uzaklaştı.

"Ben akşam yemeğimi odamda yiyeceğim," diye duyurdu düşes. Ya da aslında, daha çok ulur gibi bağırdı. "Bayan Eversleigh, siz bana katılıyorsunuz."

Grace yorgun yorgun içini çekti ve yaşlı leydiyi takip etmek için davrandı.

"Hayır," dedi Thomas.

"Hayır mı?" diye tekrarladı düşes.

Thomas hafifçe gülümsedi. Tüm işleri gerçekten de yoluna *koymuştu*. "Grace akşam yemeğini bizimle yiyecek," dedi büyükannesine. "Yemek salonunda."

"O benim refakatçim," dedi düşes öfkeyle.

Ah, Thomas bundan gerçekten zevk alıyordu. Tahmin ettiğinden de fazla. "Artık değil." Şaşkın bir şekilde bakan Grace'e tatlı tatlı gülümsedi. "Benim pozisyonum henüz değişmedi," dedi, "ve birkaç son dakika düzenlemesi yapma özgürlüğümü kullandım."

"Sen neden söz ediyorsun böyle?" diye sordu düşes.

Thomas, yaşlı kadını duymazdan geldi. "Grace," dedi, "büyükanneme karşı görevlerinden resmen azledildin. Eve döndüğün zaman, senin adına tapusu olan bir evin yanı sıra hayatının geri kalan kısmında sana gelir sağlamaya yetecek bir fona sahip olacaksın."

"Delirdin mi sen?" dedi yaşlı düşes, boğulur gibi konuşuyordu.

Grace hayretle Thomas'a bakakalmıştı.

"Bunu çoktan yapmalıydım," dedi Thomas. "Çok bencil davrandım. Onunla- " başını büyükannesinden tarafa sallayarak- "birlikte yaşama düşüncesine dayanamadım. Yani sen orada olmadan."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldadı Grace.

Thomas alçakgönüllü bir şekilde omzunu silkti. "Normalde sana şükranlarımı sunmam için 'teşekkür ederim,' demeni tavsiye ederdim ama sadece 'Erkeklerin arasında sen bir prenssin,' demen de yeterli olacaktır."

Grace titrek bir şekilde gülümsemeyi başardı ve fısıldadı: "Erkeklerin arasında sen bir prenssin."

"Bunu duymak her zaman güzel oluyor," dedi Thomas. "Artık bizimle akşam yemeğine katılacak mısın?"

Grace öfkeden yüzü kıpkırmızı olmuş düşese döndü.

"Seni küçük, açgözlü fahişe," dedi düşes, dişlerinin arasından. "Senin kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Senin tekrar evime girmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Thomas tam araya girmek üzereydi ki Grace'in durumu soğukkanlı bir şekilde ele aldığını fark etti.

Grace sakin ve kayıtsız bir yüzle düşesi yanıtladı: "Yolculuğun geri kalan kısmında yardımımı sunmayı teklif ettiğimi söylemek üzereydim, çünkü bir işi nazik bir şekilde önceden haber vermeden bırakmayı aklıma bile getirmezdim ama sanırım yeniden düşünmeliyim." Amelia'ya döndü. "Bu akşam odanı paylaşabilir miyim?"

"Elbette," dedi hemen Amelia. Kolunu Grace'in koluna geçirdi. "Hadi gidip yemek yiyelim."

Büyükannesinin yüzünü görememesine rağmen Thomas, kızların peşinden giderken, bunun muhteşem bir çıkış olduğuna karar verdi. Ama düşesin yüzünün boğulacak gibi kıpkırmızı olduğunu hayal edebiliyordu. Daha serin bir iklim büyükannesi için daha iyi olacaktı. Gerçekten. Bunu yeni dükle konuşacaktı.

"Harika bir haberdi!" dedi Amelia coşkuyla, yemek odasına girer girmez. "Aman Tanrım. Grace, çok heyecanlanmış olmalısın."

Grace sersemlemiş görünüyordu. "Ne diyeceğimi pek bilemiyorum."

"Hiçbir şey söylemene gerek yok," dedi Thomas."Sadece yemeğinin keyfini çıkar."

"Ah, yapacağım." Her an kahkahayı basacakmış gibi görünen Amelia'ya döndü. "Bu şimdiye kadar yediğim en güzel çoban pastası olacak sanırım."

Ve ardından kahkahalara boğuldu. Hepsi. Üçü birlikte yemeklerini yediler ve güldüler, güldüler ve güldüler.

Thomas o gece gülmekten hâlâ kaburgaları ağrıyarak uykuya dalarken, bundan daha keyifli bir akşam yaşamadığına emindi.

Amelia da yemekten çok keyif almıştı. O kadar ki ertesi sabahki gerginlik bir tokat gibi çarpmıştı. Erken uyandığını düşünmüştü; kahvaltı bulmak üzere odadan dışarı süzülürken Grace hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Ama hanın yemek odasına ulaştığında, babasının yanı sıra düşesin de çoktan gelmiş olduğunu gördü. Kaçınmasının bir yolu yoktu; her ikisi de onu görmüşlerdi ve bunun yanı sıra, Amelia açlıktan ölüyordu.

Büfeden gelen koku her neyse, onu yemek hatırına babasının nutuklarına (gitgide artan bir sıklığa kavuşmuştu) ve düşesin zehrine katlanabileceğini düşündü.

Muhtemelen omlet kokuyordu.

Amelia gülümsedi. En azından hâlâ eğlenebiliyordu. Bu da bir şeydi.

"Günaydın Amelia," dedi babası tabağıyla yerine otururken.

Amelia başını eğerek kibarca selamladı. "Baba." Daha sonra düşese baktı. "Majesteleri."

Yaşlı düşes cevap olarak dudaklarını büzdü.

"İyi uyudun mu?" diye sordu babası.

"Hem de çok iyi, teşekkür ederim," diye yanıtladı Ame-

lia ama pek de doğru sayılmazdı. Grace'le ikisi aynı yatağı paylaşmışlardı ve Grace çok fazla dönüp durmuştu.

"Yarım saat içinde yola çıkıyoruz," dedi düşes kesin bir şekilde.

Amelia ağzına bir lokma omletten atmayı başarmıştı ve çiğnerken zaman kazanarak kapıya baktı. "Diğerlerinin hazır olacağını sanmıyorum. Grace hâlâ- "

"O beni ilgilendirmez."

"İki dük de olmadan hiçbir yere gidemezsiniz," diye belirtti Lord Crowland.

"Ne yani artık onlardan böyle mi bahsediyorsunuz?" diye sordu düşes.

Lord Crowland omzunu silkti. "Onlardan başka nasıl söz edebilirim ki?"

Amelia öfkelenmesi gerektiğini biliyordu. Olan bitenler düşünüldüğünde, bu son derece ukalaca bir yorumdu. Ama babası o kadar rastgele söylemiş ve düşes o kadar gücenmişti ki - Amelia eğlenmenin çok daha iyi olacağına karar verdi.

"Bazen senin aileme girmen için neden bu kadar uğraştığımı bilemiyorum," dedi düşes Amelia'ya, iğneleyici bir şekilde ters ters bakarak.

Amelia yutkundu, cevabı yapıştırmak istiyordu, çünkü bir kez olsun bunu söyleyecek kadar cesareti olduğunu düşünüyordu. Ama aklına hiçbir şey gelmedi, en azından zekice ve iğneli hiçbir şey bulamadı ve bu yüzden ağzını sımsıkı kapatarak duvarda düşesin omzunun üzerindeki bir noktaya gözlerini dikti.

"Böyle konuşma Augusta," dedi Lord Crowland. Ve ardından, ilk ismini kullandığı için düşes kendisine kötü

kötü bakarken -bunu yapan birkaç kişiden biriydi ve düşes her seferinde çileden çıkıyordu- ekledi: "Daha az ılımlı biri olsaydım, bunu hakaret kabul ederdim."

Neyse ki Thomas'ın gelmesiyle buz gibi hava yumuşadı. Genç adam rahat bir ifadeyle, "Günaydın," diyerek masada yerine oturdu. Dük kimsenin selamına karşılık vermemesinden rahatsız olmamıştı. Amelia, babasının düşesin ağzının payını vermekle fazlasıyla meşgul olduğunu düşündü ve düşes de... Eh, o zaten selamlara nadiren karşılık verirdi, bu yüzden onun karakterine aykırı bir şey değildi.

Amelia kendisine gelince, bir şeyler söylemiş olmayı isterdi. Aslında, artık Thomas'ın yanındayken kendini o kadar korkak hissetmemesi çok güzel bir şeydi. Ama dük geçip oturduğunda -tam Amelia'nın karşısına- ona baktı ve-

Amelia tam olarak ürkmüş değildi. Sadece nasıl nefes alacağını unutmuş gibiydi.

Thomas'ın gözleri *öyle* maviydi ki.

Benekler hariç, tabii ki. Amelia o benekleri seviyordu. Thomas'ın bunları aptalca bulmasını seviyordu.

"Leydi Amelia," diye mırıldandı dük.

Amelia başıyla selamlayarak, "Lordum," demeyi başarabildi, çünkü *majesteleri* söyleyemeyecek kadar fazla hece içeriyordu.

"Ben gidiyorum," dedi aniden yaşlı düşes, öfkeyle ayağa kalkarken sandalyesi zemine sürtünüp gürültü çıkardı. Bir an bekledi, sanki gidişiyle alakalı birisinin bir yorumda bulunmasını bekliyordu. Kimse yapmayınca yaşlı kadın ekledi: "Otuz dakika içinde yola çıkıyoruz." Ardından

öfkeyle Amelia'ya döndü. "Sen arabada benimle birlikte geleceksin."

Amelia, düşesin bunu neden duyurma gereği duyduğundan pek emin değildi. Tüm İngiltere boyunca arabada düşesle sıkışıp kalmıştı; İrlanda neden farklı olacaktı ki? Yine de düşesin sesindeki bir şey midesinin kasılmasına neden olmuştu ve yaşlı kadın gider gitmez bezgince içini çekti.

"Galiba beni deniz tutmak üzere," dedi Amelia umutsuzca.

Babası sabırsızlıkla ona baktıktan sonra Amelia tabağını yeniden doldurmak için kalktı. Ama Thomas gülümsüyordu. Daha çok gözleriyle ama yine de Amelia sıcak, hoş ve muhtemelen yüreğini doldurmaya başlayan korku duygusunu yok etmeye yetecek bir yakınlık hissetti.

"Karada mı deniz tutuyor?" diye mırıldandı dük gülümseyen gözlerle.

"Midem ekşiyor."

"Bulanıyor mu?"

"Allak bullak oluyor," diye onayladı Amelia.

"Bu garip," dedi Thomas kuru kuru, ağzına bir parça pastırma attı ve lafına devam etmeden önce lokmayı yiyip bitirdi. "Büyükannem pek çok konuda yetkin - veba, kıtlık ya da salgın hastalıkların onun yeteneklerinin ötesinde olduğunu düşünemiyorum. Ama deniz tutması..." Kıkırdadı. "Oldukça etkilendim doğrusu."

Amelia içini çekerek artık bir tabak solucandan ancak biraz daha iştah açıcı gelen yemeğine baktı. Tabağını iterek önünden uzaklaştırdı. "Butlersbridge'e gitmenin ne kadar süreceğini biliyor musun?"

"Günün büyük bir kısmı diyelim, özellikle de öğlen yemeği için mola vereceğimizi hesaba katarsak. "

Amelia biraz önce düşesin çıktığı kapıya baktı. "Düşes bunu istemeyecektir."

Thomas omzunu silkti. "Seçme şansı olmayacak."

O sırada Amelia'nın babası masaya döndü, tabağı tepeleme doluydu. "Düşes olduğun zaman," dedi oturur oturmaz gözlerini devirerek, "ilk vereceğin emir onu kocasından kalan eve sürgün etmek olmalı."

Düşes olduğun zaman. Amelia huzursuzca yutkundu. Babasının kendi geleceği hakkında böyle tasasız olması çok korkunçtu. Gerçek dük belirlendikten sonra, kızının iki erkekten hangisiyle evleneceği umurunda bile değildi.

Thomas'a baktı; genç adam yemek yemekle meşguldü. Bu yüzden Amelia gözlerini onun üzerinde tuttu. Ve bekledi, bekledi... ta ki Thomas dikkatini fark edip onunla göz göze gelinceye kadar. Thomas, Amelia'nın ne anlama geldiğini yorumlayamadığı bir şekilde, hafifçe omzunu silkti.

Her nedense bu Amelia'nın kendisini daha kötü hissetmesine neden olmuştu.

Nihayet kahvaltıya inen Bay Audley'yi, yaklaşık on dakika sonra aşağı koşturmuş gibi görünen, yanakları pespembe ve nefes nefese Grace izledi.

"Yiyecekleri beğenmedin mi?" diye sordu Grace, biraz önce düşesin kalktığı yere otururken, Amelia'nın neredeyse hiç dokunulmamış tabağına bakarak.

"Aç değilim," dedi Amelia, midesi guruldamasına rağmen. Açlık ve iştah arasında bir fark olduğunu anlıyordu. Kendisinde ilki vardı, ikincisi ise hiç yoktu.

Grace ona anlamaz gözlerle baktıktan sonra kendi kahvaltısını yemeğe girişti - ya da hancının her nedense kederli görünerek gelmesinden önceki üç dakika içinde mümkün olduğunca yedi.

"Şey, majesteleri..." diye lafa girdi hancı, ellerini ovuşturuyordu. "Düşes arabaya bindi."

"Muhtemelen adamlarınıza kötü davranarak, değil mi?" diye soruşturdu Thomas.

Hancı perişan bir şekilde başını sallayarak onayladı.

"Grace yemeğini bitirmedi," dedi Bay Audley serinkanlı bir ifadeyle.

"Lütfen," diye ısrar etti Grace, "benim yüzümden gecikmeyelim. Ben doydum ve- "

Sonra fena halde utanarak öksürünce, Amelia bir şakanın dışında bırakıldığı hissine kapıldı.

"Tabağımı aşırı doldurmuştum," diye sonunda lafını bitirdi Grace, hâlâ yarıdan fazlası dolu olan tabağını işaret etti.

"Emin misin?" diye sordu Thomas. Grace başını salladı ama Amelia herkes ayağa kalkınca Grace'in ağzına birkaç çatal daha yiyecek sokuşturduğunu fark etti.

Erkekler atları hazırlamak için önden gittiler ve Amelia, Grace'in aç kurt gibi birkaç lokma daha yemesini bekledi.

"Aç mısın?" diye sordu Amelia, şimdi sadece ikisi kalmıştı.

"Açlıktan ölüyorum," diye onayladı Grace. Peçetesiyle ağzını sildi ve Amelia'nın peşinden dışarı çıktı. "Düşesi kızdırmak istemiyordum."

Amelia kaşlarını kaldırarak döndü.

"Daha fazla," diye aydınlığa kavuşturdu Grace, çünkü

düşesin şu ya da bu nedenle her zaman kızgın davrandığını her ikisi de biliyordu. Ve beklendiği gibi, arabaya ulaştıklarında yaşlı kadın sebepsizce huysuzlanıp duruyordu, belli ki arabada ayaklarının altına konan sıcak tuğlanın ısısından memnun kalmamıştı.

Sıcak tuğla mı? Amelia neredeyse çöktü. Sıcak bir gün değildi ama zerre kadar soğuk da değildi. Arabanın içinde kavrulacaklardı.

"Bugün tam formunda," diye mırıldandı Grace.

"Amelia!" diye haykırdı düşes.

Amelia uzanıp Grace'in elini yakaladı. Sımsıkı. Başka bir insanın mevcudiyeti için ömrü boyunca hiç bu kadar minnet duymamıştı. Arabada yaşlı kadınla bir gün daha geçirme düşüncesi, hem de Grace olmadan...

Buna dayanamazdı.

"Leydi Amelia," diye tekrarladı düşes, "ismini seslendiğimi duymadınız mı?"

"Üzgünüm majesteleri," dedi Amelia, Grace'i de çekerek bir adım öne çıktı. "Duymadım."

Yaşlı kadın gözlerini kıstı. Karşısındaki insanın ne zaman yalan söylediğini anlıyordu. Ama belli ki başka öncelikleri vardı, çünkü başını Grace'e doğru oynatarak, "O arabacının yanına binebilir," dedi.

Grace denileni yapmak üzere hazırlandı ama Amelia ona engel oldu. "Hayır," dedi düşese.

"Hayır mı?"

"Hayır. Ben onun yanımda olmasını istiyorum."

"Ben istemiyorum."

Amelia, Thomas'ın her zaman hayran olduğu serinkanlı karşılıklarını, bir bakışla insanları nasıl paylayabildiğini

düşündü. Derin bir nefes alarak bu anılardan kimisinin içine sızmasına imkân verdi ve sonra bunu düşese karşı kullandı.

"Ah, Tanrı aşkına," diye terslendi yaşlı kadın, Amelia ona birkaç saniye boyunca gözlerini dikince. "Madem öyle, getir onu. Ama benden onunla konuşmamı bekleme."

"Bunu aklıma getirmemiştim bile," diye mırıldandı Amelia ve peşinde Grace'le birlikte arabaya bindi.

Ancak Amelia, Grace ve atlara su vermek için durmalarından sonra arabaya binmeye karar veren Lord Crowland için çok yazık olmuştu, çünkü tüm bunlara rağmen düşes konuşmaya karar vermişti.

Bol miktarda talimat ve bunun iki misli şikâyet vardı. Ama karşılıklı konuşmalar oldukça azdı.

Amelia'nın babası ancak otuz dakika dayandıktan sonra pencereye vurarak dışarı çıkmak istedi.

Hain, diye düşündü Amelia.

Lord Crowland öğlen yemeğinde oldukça zayıf bir özür dileme girişiminde bulunmuştu -Amelia istemediği halde birisiyle evlenmeye zorladığı için değil, sadece o sabah arabadan indiği için- ama geleceği ve bununla alakalı kararları hakkında söylev vermeye başlayınca Amelia'nın ona karşı beslediği ne kadar sempati varsa, hepsi yok oldu.

Amelia ancak hem Grace hem de düşes uyuklamaya başlayınca biraz soluk alabildi. Sadece pencereden dışarı bakıyor, İrlanda'nın geçip gitmesini seyrediyor, at nallarının zeminde çıkardığı sesleri dinliyordu. Ve tüm bu süre boyunca, işlerin nasıl olup da bu noktaya geldiğini merak

etmekten kendini alamıyordu. Hayal olamayacak kadar mantıklıydı ama gerçekten de insanın hayatı neredeyse bir gece içinde nasıl olur da tamamen değişebilirdi? Bu mümkün görünmüyordu. Daha bir hafta önce Wyndham Dükü'nün nişanlısı Leydi Amelia Willoughby idi. Ve şimdi...

Tanrım, neredeyse komik bir durumdu. O hâlâ Wyndham Dükü'nün nişanlısı Leydi Amelia Willoughby'ydi.

Ama hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Amelia âşık olmuştu. Muhtemelen yanlış adama. Ve *o* Amelia'yı seviyor muydu? Bunu bilemiyordu. Beğeni vardı ama ya aşk?

Hayır. Thomas gibi erkekler çabuk âşık olmazlardı. Ve eğer olurlarsa da bu kişi hayatı boyunca tanıdığı biri olmazdı. Eğer Thomas bir gecede birisine âşık olursa, çok güzel bir yabancıya olurdu. Onu kalabalık bir odada görür, güçlü bir duyguya kapılır ve bir kaderi paylaştıklarını bilirdi. Bir tutku.

İşte Thomas bu şekilde âşık olurdu.

Eğer âşık olursa...

Amelia yutkundu, boğazındaki yumrudan nefret ediyordu, havadaki kokudan, öğleden sonranın bu geç vaktinde günışığında uçuşan toz zerreciklerini görmekten nefret ediyordu.

Bu öğleden sonra nefret edecek pek çok şey vardı.

Karşısında oturan Grace kıpırdanmaya başlamıştı. Amelia onu izledi. Bir insanın uyanmasını seyretmek gerçekten büyüleyiciydi; bunu daha önce yaptığını hiç sanmıyordu. Sonunda Grace gözlerini açınca Amelia usulca konuştu: "Uyuyakaldın." Parmağını dudaklarına götürerek başıyla düşesi işaret etti.

Grace ağzını örterek esnedikten sonra, "Sence oraya varmamıza daha ne kadar vardır?" dedi.

"Bilmiyorum. Bir saat mi acaba? İki mi?" Amelia içini çekti, arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Yorulmuştu. Hepsi yorulmuştu ama o sırada bencil hissediyor ve kendi yorgunluğu üzerinde durmayı tercih ediyordu. Belki uyuklayabilirdi. Acaba neden bazı insanlar arabada kolaylıkla uyurken, diğerleri -en başta kendi- yataktan başka hiçbir yerde bunu yapamıyor gibi görünüyordu? Bu adil gelmiyordu ve-

"Sen ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," dedi Amelia. Arkasındaki koltuk minderine yaslandı ve tekrar gözlerini kapadı. Gözleri kapalı seyahat etmeyi seviyordu. Tekerleklerin ritmini daha iyi hissediyordu. Yatıştırıyordu. Yani, çoğu zaman. Bugün değil. Geleceğinin bir kilisenin kayıtları tarafından belirleneceği, İrlanda'nın şimdiye kadar hiç bilmediği bir köyüne giderken değil.

"Bunun en komik tarafı ne biliyor musun?" diye sordu Amelia, sözcükler daha söylediğini fark etmeden ağzından çıkıvermişti.

"Hayır."

"Kendi kendime, bu hiç adil değil. Bir seçeneğim olmalı. Bir mal gibi takas edilmemeliyim, diye düşünüp duruyorum. Ama sonra şu aklıma geliyor: Ne fark eder ki? Yıllar önce Wyndham'a verildim ve hiç şikâyet etmedim."

Kelimeler Amelia'nın zihninde yankılanıyordu.

"Sen daha bir bebektin," dedi Grace.

"Şikâyet etmek için pek çok yılım vardı."

"Amelia- "

"Kendimden başka kimseyi suçlayamam."

"Bu doğru değil. "

Sonunda gözlerini açtı. En azından, birini. "Öylesine söylüyorsun."

"Hayır, gerçeği söylüyorum," dedi Grace, "Bu senin hatan değil. Aslında kimsenin hatası değil. Keşke olsaydı. O şekilde çok daha kolay olurdu."

"Suçlayacak birisinin olması mı?"

"Evet."

Ve ardından Amelia fısıldadı. "Onunla evlenmek istemiyorum."

"Thomas'la mı?"

Thomas mı? Bu kız ne düşünüyor olabilirdi? "Hayır," dedi Amelia. "Bay Audley'le."

Grace'in şaşkınlıktan dudakları aralandı. "Gerçekten mi?"

"Şaşırmış gibi konuşuyorsun."

"Hayır, tabii ki şaşırmadım," diye çabucak cevap verdi Grace. "Sadece o çok yakışıklı."

Amelia hafifçe omzunu silkti. "Sanırım. Onu *biraz fazla* çekici bulmuyor musun?"

"Hayır."

Amelia, Grace'e yeni keşfedilmiş bir ilgiyle baktı. Söylediği *hayır* beklediğinden biraz daha sertti. "Grace Eversleigh," dedi sesini alçaltarak düşesten tarafa çabucak bir bakış attı, "Bay Audley'den hoşlanıyor musun?"

Ve işte o zaman, Grace kekeleyerek kurbağa sesine benzer bir gürültü çıkarınca her şey belli oldu.

Bu Amelia'yı son derece eğlendirmişti. "*Hoşlanıyorsun.*"

"Bu bir şeyi değiştirmez," diye mırıldandı Grace.

"Tabii ki değiştirir," diye şımarıkça yanıtladı Amelia. "O da senden hoşlanıyor mu? Hayır, cevap verme. Senden hoşlandığını yüzünden görebiliyorum. Pekâlâ. Artık onunla kesinlikle evlenmeyeceğim."

"Benim için onu geri çevirmemelisin," dedi Grace.

"*Ne* dedin sen?"

"Eğer dük olursa, onunla evlenemem."

Amelia, karşısındaki kadına vurmak istiyordu. Aşktan vazgeçmeye nasıl *cüret ederdi*? "Neden olmasın?"

"Audley dük olursa, uygun biriyle evlenmesi gerekir." Grace ciddi bir bakışla ekledi: "*Senin* seviyenden biriyle."

"Ah, saçmalama. Sen de bir yetimhanede büyümüş değilsin."

"Zaten yeterince skandal olacaktır. Bir de sansasyonel bir evlilik yapmamalı."

"Bir aktris sansasyonel olurdu. Senn için sadece bir haftalık dedikodu yeterli olacaktır." Grace'in bir şeyler söylemesi için bekledi ama genç kadın o kadar allak bullak görünüyordu ki ve çok... çok... *üzgün*. Grace'i, Bay Audley'ye âşık olmasını düşündü ve kendisini, diğer insanların beklentileri yüzünden yaşadığı gelgiti düşündü.

Olmak istediği *kişi* bu değildi.

"Bay Audley'nin fikrini," dedi Amelia, "ya da niyetini bilmiyorum ama aşk için her şeyi göze almaya hazırsa, o zaman senin de öyle yapman gerekir." Uzanıp Grace'in elini sıktı. "Cesur bir kadın ol Grace." Sonra, Grace için olduğu kadar kendisi için de gülümsedi.

Ve Amelia fısıldadı: "Çünkü ben öyle olacağım."

Bölüm 17

Butlersbridge yolculuğu az çok Thomas'ın beklediği şekilde ilerliyordu. Jack ve Lord Crowland'le birlikte at sırtında gidiyor, güzel havanın daha fazla keyfini sürüyordu. Çok az konuşuyorlardı; hiç aynı hizada kalıp sohbet etmiyorlardı. Ara sıra birinden biri temposunu hızlandırıyor veya arkada kalıyor, bir at diğerini geçiyordu. Formalite gereği üstünkörü selamlaşıyorlardı.

Arada bir birisi havayla alakalı bir yorumda bulunuyordu.

Lord Crowland yerel kuşlarla oldukça ilgili gibiydi.

Thomas manzaranın tadını çıkarmaya çalışıyordu. Her yer Lincolnshire'den bile daha yeşildi, yıllık yağış miktarını merak etti. Eğer burada yağış daha fazlaysa, bu aynı zamanda daha verimli ürün almak anlamına da gelir miydi? Yoksa bunu telafi eden- *Dur Thomas.*

Tarım, hayvancılık... artık bunların hepsi önemsizdi. Arazisi yoktu, atından başka hayvanları yoktu ve belki bu bile olmayacaktı.

Hiçbir şeyi yoktu.

Hiç kimse.

Amelia...

Amelia'nın yüzü davetsiz ama yine de hoş bir şekilde zihninde belirdi. Onda Thomas'ın beklediğinden çok daha fazlası vardı. Amelia'yı sevmemişti - onu *sevemezdi,* artık olmazdı. Ama nedense... onu özlüyordu. Bu gülünçtü, çünkü Amelia sadece yirmi metre ilerde, arabanın içindeydi. *Ve* onu öğlen vakti piknikte görmüştü. *Ve* birlikte kahvaltı etmişlerdi.

Amelia'yı özlemesi için hiçbir neden yoktu.

Ama yine de özlemişti.

Amelia'nın gülüşünü özlüyordu. Gözlerindeki sıcak ışıltıyı, erken sabah ışığındaki görünüşünü özlüyordu.

Tabii eğer onu sabah ışığında görmüş olsaydı.

Ki görmemişti.

Ama Thomas yine de özlüyordu.

Thomas omzunun üzerinden arkadaki arabaya baktığında tamamen olması gerektiği gibi görünmesine ve pencerelerinden alevler fışkırmıyor olmasına neredeyse şaşırdı.

Büyükannesi bu öğleden sonra tam formundaydı. Bu unvandan sıyrıldığında artık özlemeyeceği tek bir şey *vardı.* Yaşlı dul, Wyndham Düşesi bir baş belasıydı; hayattaki tek amacı Thomas'ın hayatını mümkün olduğunca zorlaştırmak olan kahrolası bir Medusa'ydı.

Ama büyükannesi kurtulmaktan mutlu olacağı tek yük değildi. Bitip tükenmeyen evrak işleri. Thomas işte bunu hiç özlemeyecekti. Özgürlükten yoksun olmak. Herkes ne isterse onu yapabileceğini sanıyordu - tüm o paranın

ve gücün bir adama sonsuz kontrol vereceğini. Ama hayır, Thomas hep Belgrave'le bağlıydı. Ya da eskiden öyleydi.

Amelia'yı, onun Amsterdam hayallerini düşündü.

Eh, lanet olsun. Yarın olsun, Thomas isterse Amsterdam'a gidebilirdi. Dublin'den doğruca oraya geçebilirdi. Venedik'i görebilirdi. Batı Hint Adaları'nı. Onu durduracak hiçbir şey yoktu, hiçbir şey-

"*Mutlu musun*?"

"Ben mi?" Thomas biraz şaşkın, Jack'e baktığında onun ıslık çaldığını fark etti. Islık çalmak. Bunu en son ne zaman yaptığını hatırlamıyordu bile. "Sanırım öyle. Oldukça güzel bir gün, sence de öyle değil mi?"

"Güzel bir gün," diye tekrarladı Jack.

"Hiçbirimiz arabada o kötü yaşlı cadıyla kapana kısılmadık," diye duyurdu Lord Crowland. "Hepimizin mutlu olması gerekir." Sonra, "Pardon," diye ekledi, çünkü ne de olsa kötü yaşlı cadı her iki yol arkadaşının da büyükannesi oluyordu.

"Herhangi bir özre gerek yok," dedi Thomas, kendini oldukça neşeli hissederek. "Değerlendirmenize tamamen katılıyorum."

"Onunla mı yaşamak zorunda kalacağım?" diye patlayıverdi Jack.

Thomas kuzenine bakarak sırıttı. Sırtlayacağı sorumlulukları daha yeni mi fark ediyordu? "Hebrides Adaları adamım, Hebrides Adaları."

"Sen niye yapmadın?" diye sordu Jack.

"Ah, inan bana yapacağım, olur da yarın hâlâ onun üzerinde gücüm olursa. Yok eğer olmazsa..." Thomas omzunu silkti. "Bir işe girmem gerekecek, öyle değil mi?

Seyahat etmeyi her zaman istemişimdir. Belki de keşif eri olmalıyım. Adada en eski, en soğuk yeri bulacağım. Çok eğlenceli zaman geçireceğimden eminim."

"Tanrı aşkına," diye söylendi Jack. "Böyle konuşmayı kes."

Thomas ona merakla baktı ama soru sormadı. Kuzeninin kafasından tam olarak neler geçirdiğini ilk kez merak etmiyordu. Jack'in yüzünde bezgin bir ifade vardı ve gözleri boş bakıyordu.

Jack eve gitmek istemiyordu. Hayır, eve dönmekten *korkuyordu.*

Thomas göğsünde bir kıpırtı hissetti. Nefret etmesi gereken bir adama karşı sempati duyduğunu sanıyordu. Ama söylenecek bir şey yoktu. Soracak bir şey yoktu.

Ve bu yüzden ne konuştu ne de sordu. Yolculuğun geri kalan kısmında hiçbir şey söylemedi. Saatler geçti, geceyle birlikte çevrelerindeki hava soğudu. Büyüleyici küçük köylerden, Cavan'ın daha büyük yerleşim yerlerinden geçtiler ve sonunda Butlersbridge'e ulaştılar.

İşte burası Thomas'ın hayatının elinden alınacağı yerdi. Bu yerin bu kadar güzel görünmesi doğru gelmemişti.

Jack biraz önden gidiyordu ve iyice yavaşlamıştı. Thomas onunla aynı hizaya geldi, sonra atını ona ayak uyduracak şekilde yavaşlattı. "Geldik mi?" diye sordu usulca.

Jack başını sallayarak onayladı. "Hemen dönemeçten sonra."

"Seni beklemiyorlar, değil mi?"

"Hayır." Jack atını tırısa kaldırdı, Thomas kendi temposunu bozmayarak Jack'in önden gitmesine izin verdi. Bir erkeğin yalnız yapması gereken bazı şeyler vardı.

En azından, Jack evine dönüşünü gerçekleştirirken, Thomas da büyükannesini geride tutmaya uğraşabilirdi.

Thomas mümkün olduğunca yavaşladığında araba da yavaşlamak zorunda kalmıştı. Kısa yolun sonunda Jack'in atından inişini görebiliyordu, ön basamakları tırmandı ve kapıyı çaldı. Kapı açıldığında Thomas dışarı süzülen ışık huzmesini gördü ama aralarında ne konuştuklarını duyamadı.

Araba giriş yolunda durdu ve seyislerden biri yaşlı düşesin inmesine yardım etti. İlerlemeye başlamıştı ama Thomas çabucak eyerinden aşağı kaydı ve büyükannesini geride tutmak için onu kolundan yakaladı.

"Bırak beni," diye terslendi düşes, kurtulmaya çalışarak.

"Tanrı aşkına, kadın," diye çıkıştı Thomas, "akrabalarıyla onu yalnız bırak."

"Onun akrabaları *biziz*."

"Bir damla bile duyarlılığa sahip değil misin?"

"Şu anda söz konusu olan çok daha önemli meseleler var- "

"İki dakika daha bekleyemeyecek *hiçbir şey* olamaz. Hiçbir şey. "

Düşes gözlerini kıstı. "*Senin öyle* düşündüğünden eminim."

Thomas lanet okudu ve bu hiç de duyulamayacak kadar alçak sesle olmadı. "Buralara kadar geldim, öyle değil mi? Ona karşı uygarca davrandım, hatta son zamanlarda saygıyla davranıyorum. Senin iğneleyici, bitmez tükenmez şikâyetlerini dinledim. At sırtında iki ülkeyi geçtim, bir geminin dibinde uyudum ve hatta -ve bunun son hakaret olduğunu ilave edebilirim- nişanlımı *devrettim*. Sanırım

bu yer her ne sunacaksa buna hazır olduğumu kanıtladım. Ama tüm kutsal şeyler adına yemin ederim ki bir evde *seninle* birlikte büyüdükten sonra bile korumayı başardığım nezaketten vazgeçmeyeceğim."

Omzunun üzerinden Grace'le Amelia'yı görebiliyordu, her ikisi de ağızları açık, bakakalmışlardı.

"Bu adam," dedi Thomas, sıkılmış dişlerinin arasından, "ailesiyle kahrolası iki dakika geçirebilir."

Büyükannesi buz gibi bir an boyunca dik dik baktı ve sonra, "Benim yanımda terbiyeli konuş," dedi.

Thomas, düşesin söylediği hiçbir şeye karşılık vermemesinden öylesine şaşkına dönmüştü ki tutuşunu gevşetti ve yaşlı kadın kolunu çekip kurtararak aceleyle ön merdivenlere gitti.

"*Ehem, ehem,*" dedi yaşlı düşes, Jack ile sarılan kadının (Thomas, Jack'in teyzesi olduğunu tahmin etmişti) arkasında durdu.

Thomas gerekirse müdahale etmeye hazır olarak, uzun adımlarla ilerledi.

"Siz teyzesi olmalısınız," dedi düşes merdivenlerdeki kadına.

Bayan Audley sadece dikkatle baktı. "Evet," diye yanıtladı sonunda. "Ve siz...?"

"Mary Teyze," diye lafını kesti Jack, "korkarım sana Wyndham Düşesi'ni takdim etmem gerekiyor."

Bayan Audley, Jack'i bıraktı ve yaşlı düşes fazlasıyla yakınından geçerken yana çekilip reverans yaptı. "Wyndham *Düşesi* mi?" diye tekrarladı kadın. "Tanrım, Jack, bir haber yollayamaz mıydın?"

Jack'in tebessümü gaddarcaydı. "Seni temin ederim

böylesi daha iyi." Thomas'a döndü. "Wyndham Dükü," dedi koluyla işaret ederek. " Majesteleri, bu da teyzem Bayan Audley."

Thomas eğilerek selamladı. "Sizinle tanışmaktan onur duyarım Bayan Audley."

Bayan Audley cevaben bir şeyler geveledi; bir dükün gelişiyle elinin ayağının dolaştığı belliydi.

Jack herkesi takdim edip leydiler reveranslarını yaptıklarında, Bayan Audley yeğenini bir kenara çekti. Fısıldayarak konuşuyordu ama sesinde öyle bir panik vardı ki Thomas her sözcüğü duyabiliyordu.

"Jack, odam yok. Yeterince görkemli hiçbir şeyim yok- "

"Lütfen Bayan Audley," dedi Thomas bir saygı ifadesiyle boynunu eğerek, "bizim için zahmete girmeyin. Haber vermeden gelmemiz bağışlanır gibi değil. Bizim için çok fazla uğraşmanıza gerek yok. Gerçi belki büyükannem için en iyi odanızı açsanız herkes için daha kolay olacaktır."

"Tabii ki," dedi Bayan Audley çabucak. "Lütfen, lütfen, hava serin. İçeri buyurun. Jack, sana şunu söylemem gerekiyor ki- "

"Kiliseniz nerede?" diye sordu düşes.

Thomas neredeyse inledi. Büyükannesi içeri girmek için bile bekleyemez miydi?

"Kilisemiz mi?" diye sordu Bayan Audley, tam bir şaşkınlıkla Jack'e baktı. "Bu saatte mi?"

"İbadet etmeye niyetim yok," diye tersledi düşes. "Kayıtları incelemek istiyorum."

"Hâlâ Peder Beveridge mi yönetiyor?" diye sordu Jack, açıkça düşesi durdurmaya çalışıyordu.

"Evet," diye yanıtladı teyzesi, "ama kesinlikle yatmıştır. Saat dokuz buçuk oldu sanırım ve o erken kalkan biridir. Belki sabah. Ben-"

"Bu hanedanlık önemine sahip bir konu," diye lafını kesti düşes. "Gece yarısını bile geçse umurumda değil. Biz- "

"Benim umurumda," diye sözünü kesti Jack. "Gidip pederi yataktan kaldırmayacaksınız. Bu kadar zaman beklediniz. Lanet olası sabaha kadar da pekâlâ bekleyebilirsiniz."

Thomas alkışlamak istedi.

"Jack!" dedi Bayan Audley soluğu kesilerek. Düşese döndü. "Ben onu bu şekilde konuşması için yetiştirmedim. "

"Hayır, yapmadın," dedi Jack ama öfkeyle büyükannesine bakıyordu.

"Siz annesinin kız kardeşisiniz, öyle değil mi?" dedi düşes, Bayan Audley'ye.

Bayan Audley ani konu değişikliği yüzünden afallamış görünüyordu. "Öyle."

"Siz onların düğününde var mıydınız?"

"Yoktum."

Jack şaşırarak teyzesine döndü. "Yok muydun?"

"Hayır. Ben katılamadım. Lohusaydım. Sana bundan hiç söz etmedim. Ölü doğumdu. " Yüzü yumuşadı. "Sen doğduğun için çok mutlu olma nedenlerimden biri de bu."

"Kiliseye sabah gideriz," diye duyurdu yaşlı kadın. "İlk iş olarak. Kâğıtları bulmalı ve işi bitirmeliyiz."

"Kâğıtlar mı?" diye tekrarladı Bayan Audley.

"Evlilik kanıtları," dedi düşes neredeyse homurdanarak ve huzurundan ayrılması için kabaca başını salladı

Bu kadarı çok fazlaydı. Thomas uzanıp büyükannesini geriye çekti, muhtemelen bu hareketi düşesin hayrına olmuştu, çünkü Jack her an yaşlı kadının boğazına sarılacakmış gibi görünüyordu.

"Louise, Butlersbridge kilisesinde evlenmedi," dedi Bayan Audley. "Maguiresbridge'de evlendi. Fermanagh bölgesinde, büyüdüğümüz yerde."

"Buradan ne kadar uzakta?" diye sordu düşes, kolunu çekiştirerek.

Thomas, yaşlı kadının kolunu sımsıkı tutuyordu.

"Yirmi kilometre kadar uzakta majesteleri," diye yanıtladı Bayan Audley, yeğenine geri dönmeden önce. "Jack? Tüm bunlar ne demek oluyor? Annenin evliliğini neden kanıtlaman gerekiyor?"

Jack bir an tereddüt ettikten sonra boğazını temizledi ve, "Babam onun oğluymuş," dedi, başıyla düşesi işaret ederek.

"Senin baban," dedi Bayan Audley, soluğu kesilmişti. "John Cavendish, yani..."

Thomas öne çıktı, hızla kötüye giden durumun sorumluluğunu almaya tuhaf bir şekilde kendini hazır hissediyordu. "Araya girebilir miyim?"

Jack kuzeninden tarafa başını evet anlamında salladı. "Lütfen."

"Bayan Audley," dedi Thomas, "eğer kız kardeşinizin evliliğinin kanıtı varsa, o zaman yeğeniniz gerçek Wyndham Dükü demektir."

"Gerçek dük- " Bayan Audley şoke olmuş bir halde

eliyle ağzını örttü. "Hayır. Bu mümkün değil. Onu hatırlıyorum. Bay Cavendish. O- " Ellerini havada salladı, sanki jestlerle onu tasvir etmeye çalışıyordu. Birkaç girişimin ardından, biraz daha sözel bir açıklama yapmak niyetiyle, "Böyle bir şeyi bizden saklamış olamaz," dedi.

"O zamanlar varis değildi," dedi Thomas.

"Tanrım. Ama eğer Jack dük olursa, o zaman siz- "

"Dük olamam," diye sözünü tamamladı Thomas, buruk bir şekilde. Kapının hemen iç tarafında tüm bu karşılıklı konuşmaları izleyen Amelia'yla Grace'e göz attı. "Bu işin hallolması için ne kadar hevesli olduğumuzu anlayabileceğinizden eminim."

Bayan Audley dehşet içinde bakıp duruyordu ve Thomas onun neler hissettiğini anlıyordu.

Amelia saatin kaç olduğundan emin değildi. Kesinlikle gece yarısını geçmişti. Grace'le odalarına götürülmelerinden bu yana saatler geçmişti ve her ne kadar çoktan elini yüzünü yıkayıp gecelik giymiş olsa da hâlâ uyanıktı.

Amelia, Grace'in düzenli, ninni gibi gelen soluklarını dinleyerek uzun süre battaniyelerin altında yatmıştı. Sonra pencereye gitmişti, madem uyuyamıyordu tavandan daha iyi bir şeylere bakmaya karar vermişti. Ay hemen hemen dolunay halini almış, yıldızlar ay ışığında daha az parlak görünüyorlardı.

Amelia içini çekti. Şu haliyle takımyıldızları seçmekte zorluk çekiyordu.

Biraz ilgisizce Büyükayı'nın yerini saptadı.

O sırada rüzgârla gelen bulutla yıldızlar kapandı.

"Ah, kapanıyor," diye mırıldandı Amelia.

Grace horlamaya başlamıştı.

Amelia pencerenin iç tarafındaki geniş pervaza oturup, başını cama dayadı. Bunu daha küçükken ve uyuyamadığı zamanlarda yapardı - pencereye gider, yıldızları ve çiçekleri sayardı. Hatta bazen dışarı çıkar, babasının pencerenin önündeki budanmış görkemli meşe ağacına tırmanırdı.

Çok eğlenceli olurdu.

Bunu yine yapmak istiyordu. Eğlence. Bu gece. Bu kasvetli umutsuzluktan, berbat korkudan kurtulmak istiyordu. Dışarı çıkmak, yüzünde rüzgârı hissetmek istiyordu. Kimsenin duyamayacağı bir yerde, kendi kendine şarkı söylemek istiyordu. Arabada onca zaman geçirdikten sonra, hâlâ kasılmış haldeki bacaklarını gerip esnetmek istiyordu.

Tünediği yerden aşağı atladı Amelia ve paltosunu giydi, parmak uçlarına basarak uykusunda mırıldanan Grace'in yanından geçti. (Ne yazık ki söylediklerinden hiçbir anlam çıkaramıyordu. Eğer Grace biraz anlamlı konuşsaydı, Amelia kesinlikle orada kalıp dinlerdi.)

Ev sessizdi, saat dikkate alındığında, Amelia da bunu bekliyordu. Geçmişteki serüvenleri kız kardeşlerine yaptığı muzip şakalarla -ya da onların kendisine yaptıkları intikam şakalarıyla- sınırlanmış olmasına rağmen, ev halkı uyurken sessizce sıvışmakta biraz tecrübesi vardı. Hafif adımlar atıyor, yavaşça nefes alıyordu ve daha anlayamadan koridora gelmiş, ön kapıyı iterek açıp gecenin içine süzülüvermişti.

Hava serindi ama muhteşem gelmişti. Paltosuna biraz daha sarınarak çimlerin üzerinden ağaçlara doğru ilerledi. Ayakları donuyordu -ayakkabılarıyla gürültü yapmak iste-

memişti- ama aldırmadı. Eğer bu özgür olmak anlamına geliyorsa, yarın mutlulukla hapşırabilirdi.

Özgürlük.

Amelia gülerek koşmaya başladı.

Thomas uyuyamamıştı.

Bu hiç de şaşırtıcı olmamıştı. Aslında, banyo yapıp vücudundaki kirden arınınca, temiz bir gömlek ve pantolon giymişti. Bu gece bir gecelik elbisesi işe yaramazdı.

Çok güzel bir yatak odasına yerleştirilmişti, büyükannesine verilenden sonra ikinci en iyi odaydı bu. Oda çok büyük değildi, mobilyaları yeni veya pahalı olmasa da kaliteliydi, sıcak ve davetkârdı. Masanın üstünde minyatürler vardı, yazışmaları yaparken görülebilmesi için ustalıkla köşeye yerleştirilmişti. Konuk odasında şöminenin üstüne hoş bir şekilde dizilmiş minyatürler vardı. Çerçeveler biraz yıpranmış, tutulmaktan boyaları aşınmıştı.

Bu minyatürler -bu minyatürlerdeki insanlar- sevilmişlerdi.

Thomas Belgrave'de benzer bir görüntü hayal etmeye çalıştı ve neredeyse gülecek gibi oldu. Tabii ki bütün Cavendish'lerin portreleri yapılmıştı, çoğu birden fazlaydı. Ama tablolar ihtişam ve zenginliğin resmi belgeleri olarak galeride asılıydılar. Thomas onlara hiç bakmazdı. Neden baksındı ki? Görmeyi dilediği, tebessümünü veya hoş mizacını hatırlamak istediği kimse yoktu.

İleri doğru gitti ve küçük portrelerden birini eline aldı. Jack'e benziyordu, herhalde on yıl önceki haliydi.

Gülümsüyordu.

Thomas *kendisini* gülümserken yakaladı ama neden ol-

duğundan pek emin değildi. Burayı sevmişti. İsmi Cloverhill'di. Tatlı bir isim. Uygundu.

Burası büyümek için güzel bir yerdi.

Bir erkek olmayı öğrenmek için.

Thomas minyatürü yerine bıraktı ve yakındaki pencereye doğru yürüdü, her iki elini pencere pervazına dayadı. Yorgundu. Ve huzursuzdu. Bu zararlı bir bileşimdi.

Bu işin bitmesini istiyordu.

Thomas ilerlemek, öğrenmek istiyordu - hayır, kim olduğunu *bilmek* istiyordu.

Ve kim olmadığını.

Thomas çimlere gözlerini dikip bakarak birkaç dakika orada durdu. Gecenin bu saatinde görülecek hiçbir şey yoktu ama içinden yerinden kıpırdamak gelmiyordu. Ve derken-

Thomas gözüne ani bir hareket ilişince cama biraz daha yaklaştı. Dışarıda biri vardı.

Amelia.

Olamazdı ama tartışmasız bir şekilde oydu. Başka kimsenin o renkte saçları yoktu.

Ne yapıyordu öyle? Kaçmıyordu; Amelia bunu yapmayacak kadar aklı başında biriydi ve ayrıca, elinde bir çanta da yoktu. Hayır, görünüşe göre yürüyüş yapmaya karar vermişti.

Sabahın dördünde.

İşte bu kesinlikle mantıklı *değildi*.

"Çılgın kadın," diye mırıldandı Thomas, bir şey kapıp üstüne geçirerek aceleyle odasından dışarı fırladı. Eğer onunla evlenecek olsaydı, hayatı böyle mi olacaktı? Gecenin bir yarısında Amelia'nın peşinden mi koşturacaktı?

Daha bir dakika geçmemişti ki Thomas ön kapıdan dışarı çıkıyordu. Hızla ilerleyerek Amelia'yı son gördüğü yere geldi ama etrafta kimse yoktu.

Amelia gitmişti.

İleri doğru yürüdü. Neredeydi bu kadın? Çok uzağa gitmiş olamazdı. Bunun da ötesinde, Amelia daha uzağa *gitmezdi.* Amelia yapmazdı.

"Amelia?" diye fısıldadı Thomas.

Hiçbir şey yok.

"Amelia?" Cesaret edebildiğince sesini yükseltmişti dük.

Ve birdenbire Amelia'yı gördü, çimlerin üstünde oturuyordu. "Thomas?"

"Burada *yatıyor muydun?*"

Amelia'nın saçları tek bir örgü halinde sırtından aşağı uzanıyordu. Thomas onu hiç bu şekilde görüp görmediğini bilmiyordu. "Yıldızlara bakıyordum," dedi Amelia.

Thomas başını kaldırıp yukarı baktı. Böyle bir laftan sonra, yapmaması imkânsızdı.

"Bulutların geçip gitmesini bekliyordum," diye açıkladı Amelia.

"Neden?"

"Neden?" diye tekrarladı Amelia, Thomas'a sanki biraz önce anlamsızca konuşan *oymuş* gibi bakıyordu.

"Gece yarısı oldu."

"Evet, biliyorum." Amelia ayaklarını altına kıvırdı, sonra ellerini yere bastırarak ayağa kalktı. "Ama bu benim son şansım."

"Ne için?"

Amelia çaresizce omzunu silkti. "Bilmiyorum."

Thomas bir şeyler söylemek, onu azarlamak, başını sallayarak aptallığını belli etmek istedi. Ama sadece gülümsedi.

Amelia o kadar güzel görünüyordu ki suratına inen bir tokattan farksızdı.

"Amelia." Thomas onun adını neden söylediğini bilmiyordu. Ona söyleyecek önemli bir sözü yoktu. Ama Amelia orada, karşısında duruyordu ve Thomas o güne kadar hiçbir kadını istemediği kadar -hayır, *herhangi bir şeyi hiç* istemediği kadar- onu arzuluyordu.

Islak çimlerin üstünde, İrlanda'nın orta yerinde, gecenin ortasında, Amelia'yı istiyordu.

Tamamen.

Bunun üzerinde pek düşünmedi. Amelia'yı istiyordu ve öyle değilmiş gibi davranmaktan çoktan vazgeçmişti. Ama Thomas onunla yapabileceklerini hayal edemiyor, zihninde canlandırmak için bile kendisine izin vermiyordu...

"İçeri girmen gerekiyor," dedi Thomas boğuk bir sesle.

Amelia başını iki yana salladı.

Thomas uzun, bitkin bir soluk aldı. Acaba Amelia nasıl bir riske girdiğinin farkında mıydı? Ondan tam iki adım uzakta, yerinde kök salmış gibi durabilmek Thomas'ın tüm gücünü -şimdiye kadar kendisinde olduğunu hayal bile edemediği ölçüde- alıyordu. Yakın... çok yakın ama yine de ulaşamayacağı bir yerde.

"Ben dışarıda olmak istiyorum," dedi Amelia.

Thomas onunla göz göze geldi, oysa bu bir hataydı, çünkü Amelia'nın hissettiği her şeyi -her acıyı, günahı ve güvensizliği- o muhteşem gözlerde dolaşan her tür duyguyu gördü.

Bu Thomas'ın içine işledi.

"Yukarı kattaydım," diye devam etti Amelia, "çok havasız ve sıcaktı. Sadece sıcaktan değil ama böyle olması gerekiyor gibi geldi."

Bu son derece garipti fakat Thomas ne demek istediğini anlıyordu.

"Kapana kısılmış gibi hissetmekten yoruldum," dedi Amelia usulca. "Hayatım boyunca nerede duracağım, ne söyleyeceğim, kiminle konuşacağım söylendi hep..."

"Kimle evleneceğin," dedi Thomas usulca.

Amelia başını yavaşça sallayarak onayladı. "Sadece kendimi özgür hissetmek istedim. Bir saat için bile olsa."

Thomas onun eline baktı, uzanıp kendi eline almak çok kolay olacaktı. Sadece bir adım atması yeterdi. Tek gereken buydu. Bir adım atsa Amelia kollarının arasında olacaktı.

Ama Thomas, "İçeri girmelisin," dedi, çünkü söylemesi gereken şey buydu. Amelia'nın yapması gereken buydu.

Amelia'yı öpemezdi. Şimdi değil. Burada olmaz. Zamanında durabileceğine kesinlikle inancı yokken bunu yapamazdı.

Bir öpüşmeyi bir öpüşmeyle sona erdirmek. Bunu yapabileceğini sanmıyordu.

"Onunla evlenmek istemiyorum," dedi Amelia.

Thomas'ın içinde bir şeyler burkulup sıkıştı. Bunu biliyordu; Amelia mümkün olduğunca belli etmişti. Ama yine de... şimdi... orada ay ışığında dururken...

Bunlar imkânsız sözlerdi. Dayanılması mümkün değildi. Duymazdan gelmek imkânsızdı.

O adamın sana sahip olmasını istemiyorum.

Ama Thomas bunları söylemedi. Kendisine bunları

söyleme izni veremezdi. Çünkü biliyordu ki, sabah olup da her şey ortaya çıktığında, Jack Audley'nin Wyndham Dükü olduğunun kanıtlanacağı neredeyse kesindi. Ve eğer Thomas söyleyecek olursa, Amelia'ya, *benimle birlikte ol,* derse...

Amelia bunu yapardı.

Bunu o güzel gözlerinden anlıyordu.

Belki de Amelia onu sevdiğini bile düşünüyor olabilirdi. Hem neden sevmesindi ki? Amelia'ya tüm hayatı boyunca müstakbel nişanlısını sevmesi, itaat etmesi gerektiği ve yıllar önce ona bağlanmış olma şansı için minnettar olması söylenmişti.

Ama Amelia aslında nişanlısını hiç tanımıyor olabilirdi. Tam şu anda Thomas kendi kendisini tanıdığından bile emin değildi. Amelia'ya sunacak hiçbir şeyi yokken Thomas ondan kendisiyle birlikte olmasını nasıl isterdi?

Amelia daha fazlasını hak ediyordu.

"Amelia," diye fısıldadı Thomas, çünkü *bir şeyler* söylemesi gerekiyordu. Genç kadın bunu bekliyordu, ondan bir yanıt bekliyordu.

Amelia başını iki yana salladı. "Bunu yapmak istemiyorum."

"Baban- " dedi Thomas boğulur gibi bir sesle.

"O benim düşes olmamı istiyor."

"Senin için en iyi olanı istiyor."

"Ama bilmiyor."

"Asıl *sen* bilmiyorsun."

Amelia'nın bakışları perişandı. "Öyle söyleme. Başka bir şey söyle ama benim kendi fikrimi bile bilmediğimi söyleme."

"Amelia..."

"*Hayır.*"

Amelia'nın sesi acı doluydu. Sadece tek bir kelimeydi ama içinin derinliklerinden gelmişti. Ve Thomas bunu tam anlamıyla hissetti. Amelia'nın öfkesi ve hayal kırıklığı, Thomas'ı allak bullak etmişti.

"Üzgünüm," dedi dük, çünkü başka ne diyebileceğini bilmiyordu. Ve üzgündü. Ne için olduğunu bilmiyordu ama göğsündeki korkunç acı için olmalıydı.

Ya da belki üzüntü.

Amelia ona ait olmadığı için.

Thomas ona hiçbir zaman ait olamayacağı için.

Thomas nasıl doğru ve dürüst olunacağını bilen içindeki küçük bir parçasını bir kenara atamayacağı için. *Hepsinin canı cehenneme* diyemeyeceği ve Amelia'ya hemen oracıkta sahip olamayacağı için.

Kendisini son derece şaşırtacak bir şekilde, her zaman doğru olan şeyi yapan Wyndham Dükü olmadığı meydana çıktığı için.

Thomas Cavendish olduğu için.

Ve içindeki o *küçük* parçadan asla kurtulamayacağı için.

Bölüm 18

Amelia, Cloverhill yolculuğu sırasında, son zamanlarda haritacılığa bu kadar merak sarmasının ironik olduğunu birden fazla kez düşünmüştü. Çünkü kendi yaşam haritasının başkaları tarafından çizildiğini ancak şimdi fark etmişti. Hatta tüm planları mahvolduğunda, yeni yol haritası, hayatının hangi rotada ilerleyeceği bile başkaları tarafından çiziliyordu.

Babası.

Düşes.

Hatta Thomas.

Görünüşe göre geleceğinde kendisinden başka herkesin söz hakkı vardı. Ama bu gece değil.

"Geç oldu," dedi Amelia usulca.

Thomas'ın gözleri açılmış bakıyordu, Amelia onun kafa karışıklığını görebiliyordu.

"Ama çok geç değil," diye fısıldadı Amelia. Başını kaldırıp baktı, bulutlar gitmişti. Rüzgârı hissetmemişti - Thomas'tan başka hiçbir şey hissetmiyordu ve Thomas ona

dokunmamıştı bile. Ama her nasılsa gökyüzü berraktı. Yıldızlar görünüyordu.

Bu önemliydi. Amelia bunun sebebini bilmiyordu ama öyleydi.

"Thomas," diye fısıldadı Amelia, kalbi çarparak. "Thom- "

"Yapma," dedi Thomas boğuk bir sesle. "Adımı söyleme."

Neden?

Sormak dilinin ucuna kadar gelmişti ama Amelia soramadı. Bir şekilde yapmaması gerektiğini biliyordu. Cevap ne olursa olsun, duymak istemiyordu. Şimdi değil, Thomas bu kadar ateşli, yoğun bir hüzünle bakarken değil.

"Burada kimse yok," diye fısıldadı Amelia. Bu doğruydu. Herkes uyuyordu. Ve Amelia bu kadar ayan beyan belli olan bir şeyi neden söylediğinden emin değildi. Belki de sadece Thomas'ın bilmesini istiyordu... bu kadar açıkça söylemeden. Eğer Thomas eğilecek ve onu öpecek olursa...

Amelia bunu memnuniyetle karşılayacaktı.

Thomas başını iki yana salladı. "Burada her zaman birileri vardır."

Ama yanılıyordu. Gecenin yarısı olmuştu. Herkes uyuyordu. Yalnızlardı ve Amelia istiyordu... istiyordu ki...

"Öp beni."

Thomas'ın gözleri alev alevdi ve bir an için yüzünde adeta acı çekiyormuş gibi bir ifade belirdi. "Amelia, yapma."

"Lütfen." Amelia elinden geldiği kadar arsızca gülümsedi. "Bana bunu borçlusun."

"Ben- " Thomas önce şaşırmış gibi göründü, sonra keyiflendi. "Sana borçlu muyum?"

"Yirmi yıllık nişanlılık için bana bir öpücük borçlusun."

Thomas istemeyerek de olsa gülümseyiverdi. "Yirmi yıllık nişanlılık için bence birkaç tane borçluyum."

Amelia dudaklarını ıslattı, sık nefes almaktan kurumuşlardı. "Bir tane yeterli."

"Hayır," dedi Thomas usulca, "yetmez. Kesinlikle yetmeyecektir."

Amelia soluğunu tuttu. Thomas yapacaktı. Onu öpecekti ve Tanrı biliyor ya, Amelia da onu öpecekti.

Amelia öne çıktı.

"Yapma," dedi Thomas yavaşça.

Amelia elini uzattı, Thomas'ın eline birkaç santim yaklaşmıştı.

"Amelia, *yapma*," dedi Thomas kabaca.

Ah, hayır. Thomas kaçamazdı, Amelia buna izin vermeyecekti. Thomas bunun kendi iyiliği için olduğunu ya da en iyisini bildiğini veya Amelia'dan başka birisinin en iyisini bildiğini söylemeyecekti. Bu Amelia'nın hayatıydı, onun gecesiydi ve Tanrı şahidi olsun ki Thomas da onun erkeğiydi.

Amelia kendini Thomas'a doğru attı.

Aslında onun üstüne.

"A- "

Thomas ismini söylemeye çalışıyor olabilirdi ya da belki bir şaşkınlık homurtusuydu. Amelia bilmiyordu. Umurunda da değildi. Böyle lüzumsuz konularla endişelenmenin çok ötesine geçmişti. Thomas'ın yüzünü ellerinin arasına almış, onu öpüyordu. Belki acemice ama onu tutuşturan tüm enerjisiyle.

Amelia, Thomas'ı seviyordu.

Ona *âşıktı.* Thomas'a söylememiş olabilirdi, belki de bunu söyleyecek fırsatı asla olmayacaktı ama Amelia onu seviyordu. Ve Thomas'ı öpecekti.

Çünkü âşık olan bir kadın böyle yapardı.

"Thomas," dedi Amelia, çünkü onun adını söylemek *istiyordu.* Thomas fırsat verse tekrar tekrar söylerdi.

"Amelia..." Thomas, genç kızı kendinden uzaklaştırmaya hazırlanarak ellerini omuzlarına koydu.

Amelia buna izin veremezdi. Kollarını düke dolayarak tüm vücudunu boylu boyunca onunkine bastırdı. Ellerini saçlarının arasına gömerek Thomas'ı kendine çekerken dudaklarını onunkilere bastırdı. "Thomas," diye inledi Amelia, sözcük Thomas'ın tenine işlerken. "Thomas, lütfen..."

Ama Thomas kıpırdamadı; Amelia'nın saldırısına hiç tepki vermeden kaskatı duruyordu. Ve sonra...

Bir şeyler yumuşadı. Sanki Thomas sonunda kendine soluk alma izni vermiş gibi, önce göğsünde oldu. Ve ardından Thomas'ın ellerinden biri harekete geçti... yavaş yavaş, neredeyse titreyerek... Amelia'nın belinin arka tarafına gitti.

Amelia ürperdi ve Thomas'ın göğsünde inledi. Ellerinden birini genç adamın saçlarının arasına sokuverdi ve sonra yalvardı.

"Lütfen."

Eğer şimdi reddedilirse... Amelia buna dayanabileceğini sanmıyordu.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı Amelia.

Thomas tamamen hareketsiz kaldı, öyle ki Amelia onu

kaybettiğini düşündü. Ama sonra Thomas tutkulu bir enerjiyle patladı. Kollarını şaşırtan bir hızla Amelia'ya doladı ve artık sadece öpüşlerine karşılık vermiyordu...

Tanrım, Thomas onu adeta yiyip bitiriyordu.

Ve Amelia bunu yapmasına izin vermek istiyordu.

"Ah, evet," diye içini çeken Amelia ona daha fazla sokuldu. İşte istediği buydu. Thomas'ı istemişti, evet ama daha da fazlası, *bunu* istemişti. Bir şeye başlangıç yapmış olmanın gücünü, bilgisini. Amelia *onu* öpmüştü.

Ve Thomas da bunu istemişti.

Amelia bu düşünceyle ürperdi. Thomas'ı yere yatırmak istiyordu, ata biner gibi üstüne oturmak ve-

Tanrım, ona ne olmuştu böyle?

Yirmi bir yıldan bu yana kurallara uyan, hanım hanımcık bir leydi olmayı öğrenen kadın gitmiş, yerine hafif meşrep bir kadın gelmişti. Thomas'ı öptüğü zaman -hayır, reddetmemesi için dua ederek kendini onun üstüne attığı zaman- duyguları nedeniyle olmuştu. Amelia öfkeli ve umutsuzdu, üzgün ve özlemle doluydu ve bir kez olsun kontrolün onda olduğunu hissetmek istemişti.

Ama şimdi... duygular kaybolmuştu. Yerine bedeni geçmiş, Amelia bundan önce hemen hemen hiç tatmadığı bir arzuyla dolmuştu. Sanki içinden gelen bir etkiyle sımsıkı kavranmıştı. İçinin derinliklerinde, hiç söz etmediği, hatta haberdar bile olmadığı bir şeyle.

Ve o -Thomas- bunu sadece daha kötü hale getiriyordu.

Ve daha iyi.

Hayır, daha kötü.

"Lütfen," diye yalvardı Amelia, ne istediğini öğrenmek arzusuyla. Sonra inledi, çünkü Thomas yine daha iyi hale

getiriyordu. Genç adamın dudakları Amelia'nın boynunda, elleri her yerindeydi - saçlarındaydı, sonra sırtını okşuyor ve kalçasını kavrıyordu.

Thomas'ı daha yakınında istiyordu. Hepsinden önemlisi, Amelia *daha fazlasını* istiyordu. Karşısındaki erkeğin sıcaklığını, gücünü istiyordu. Thomas'ın vücudunu, kendi vücudunda yanıp tutuşan bedenini istiyordu. Yay gibi kıvrılmak, bacaklarını açmak istiyordu.

Amelia *hareket etmek* istiyordu. Daha önce mümkün olduğunu bile hayal etmediği şekillerde.

Thomas'ın kolları arasında kıvranırken, Amelia silkeleyerek paltosunu üstünden kaydırmaya çalıştı ama ancak dirseklerine kadar inmişti ki Thomas homurdandı: "Üşüyeceksin."

Amelia sağ kolunu paltodan kurtarmaya uğraştı. "Beni sen sıcak tutabilirsin."

Thomas sadece Amelia'nın bitkin ifadesini görebileceği kadar geri çekildi. "Amelia..."

Amelia onun sesinde eski Thomas'ı duydu. Her zaman doğru olan şeyi yapan adamı. "Durma," diye yalvardı. "Bu akşam değil."

Thomas, Amelia'nın yüzünü ellerinin arasına alarak iyice yaklaşana kadar kaldırdı. İşkence çeken, umutsuz gözler buluştu. "Bunu yapmak istemiyorum," dedi Thomas pürüzlü bir sesle.

Ama yapmak zorundayım.

Her ikisi de Thomas'ın ne demek istediğini biliyordu.

"Ben... yapamam... " Thomas durdu, titrek bir nefes alarak geri çekilmek için kendini zorladı. "Ben... böyle

bir şey... yapamam ..." Sözcüklerini dikkatle seçiyordu. Ya öyleydi ya da normal bir şekilde mantıklı düşünmeyi başaramıyordu. "Eğer bunu yapacak olursam... Amelia..." Elini saçlarının arasından geçirdi, tırnakları kafa derisine batmıştı. Thomas kendi canının yanmasını istemişti. Tam o anda buna ihtiyacı vardı. Onu kendine getirecek, paramparça olmaktan koruyacak bir şeye, *herhangi bir şeye* ihtiyaç duyuyordu.

Son kalan o küçük parçasını da kaybetmemek için.

"Senin geleceğini belirleyecek bir şeyi yapamam," demeyi başardı Thomas. Amelia'nın vazgeçtiğini umarak bakışlarını kaldırdı ama hayır, işte orada, gözlerini ona dikmiş, dudakları aralanmış duruyordu. Nemli gecede Amelia'nın nefes alışını görebiliyor, her soluğu havada fısıltı çıkarıyordu.

Bu bir işkenceydi. Thomas'ın vücudu Amelia için çığlık atıyordu. Aklı...

Kalbi.

Hayır.

Amelia'yı sevmiyordu. Thomas'ın onu sevmesi *mümkün değildi.* Hiçbir Tanrı böyle bir şeye neden olacak kadar zalim olamazdı.

Thomas kendini nefes almaya zorluyordu. Kolay değildi, özellikle de gözleri Amelia'nın yüzünden aşağı inerken... daha aşağı... boynundan aşağı...

Geceliğinin korsajındaki küçük bir bağcık tamamen çözülmüştü.

Thomas yutkundu. Çeşitli vesilelerle, Amelia'da bundan çok daha fazlasını görmüştü. Gece elbiseleri hemen hemen her zaman daha dekolte olurdu. Ama yine de kü-

çük bağcıklardan, göğüslerinin kabartısı üzerinde duran o tek ilmekten gözlerini ayıramıyordu.

Eğer bunu çekerse...

Eğer Thomas uzanır ve ilmeği parmaklarının arasına alırsa, Amelia'nın elbisesi açılıp yere düşer miydi? Kumaş yere kayar mıydı?

"Git içeri," dedi Thomas, kulak tırmalayan pürüzlü bir sesle. "Lütfen."

"Thom- "

"Seni burada dışarıda yalnız bırakamam ve yapamam- yapamam- " Thomas derin bir nefes aldı, sakinleşmesine pek yardımcı olmadı.

Ama Amelia yerinden kıpırdamadı.

"İçeri git Amelia. Eğer kendin için değilse bile benim için yap."

Genç kızın dudaklarını oynatarak kendi ismini söylediğini gördü.

Thomas nefes almaya çalıştı; artık zor geliyordu. Arzudan acı çekiyordu. "Şu anda sana sahip olmamak bendeki her şeyi tüketiyor."

Amelia'nın gözleri açıldı, tutkuyla ışıl ışıl yanıyorlardı. Çok baştan çıkarıcıydı, çok çekiciydi, ama-

"Seni mahveden canavar olmama izin verme, tam da bir gece önce... öncesinde..."

Amelia dudaklarını yaladı, gerginlikle yapılan bir hareketti ama bu Thomas'ın kanını tutuşturdu.

"Amelia, *git*."

En sonunda, Amelia sesindeki çaresizliği duymuş olmalıydı, çünkü Thomas'ı çimlerde kaya gibi sertleşmiş, kendi aptallığına küfrederken tek başına bırakarak gitti.

Thomas belki de soylu bir aptaldı. Dürüst biri. Ama yine de bir aptal.

Birkaç saat sonra, Thomas hâlâ Cloverhill koridorlarında dolanıp duruyordu; Amelia gittikten sonra eve girmek için yaklaşık bir saat beklemişti. Kendi kendine soğuk gece havasını sevdiğini söylemişti; ciğerlerine iyi geliyor, tenine iğne gibi batması hoşuna gidiyordu. Thomas kendine ayaklarının donmasına, ıslak çimlerde kesinlikle morarıyor olmasına aldırmadığını söyledi.

Tabii ki bu tamamen zırvaydı. Eğer Amelia'ya odasına -şükürler olsun ki Grace'le paylaşıyordu- geri dönmek için yeterli zaman vermemiş olsaydı, Thomas peşinden gideceğini biliyordu. Ve eğer Amelia'ya tekrar dokunacak olsaydı, Thomas bu defa kendini durduramayacaktı.

Bir erkeğin ancak bu kadar gücü vardı.

Thomas tekrar yukarı çıkıp kendi odasına gitti, orada ateşin yanında ayaklarını ısıttı ve daha sonra, yerinde duramayacak kadar huzursuz olduğu için ayakkabılarını ayağına geçirerek bir şeyler bulma arayışıyla -sabaha kadar oyalayacak herhangi bir şey- yavaşça merdivenlerden aşağı indi.

Ev tabii ki hâlâ sessizdi. Hatta sabah işlerini yapmak için kalkmış olan hizmetkârların bile sesi yoktu. Ama sonra Thomas bir şey duyduğunu düşündü. Bir nesnenin yere düşmesi ya da belki bir sandalyenin zeminde sürtünmesi gibi hafif bir gürültü. Ve koridordan aşağı daha dikkatle bakınca, açık bir kapıdan süzülen, zeminde titreşen bir ışık huzmesi gördü.

Thomas koridorda merakla ilerleyerek içeriye göz attı. Jack tek başına oturuyordu, yüzünde kasvetli ve bitkin bir ifade vardı. Thomas, tıpkı benim gibi hissediyor, diye düşündü.

"Uyuyamadın mı?" diye sordu Thomas.

Jack başını kaldırıp baktı. Yüzü garip bir şekilde duygudan yoksundu. "Hayır."

"Ben de öyle," dedi Thomas içeri girerek.

Jack bir brendi şişesini havaya kaldırdı. Dörtte üçünden fazlası doluydu. "Bu iyidir. Sanırım eniştem bunu saklıyordu," dedi. Genç adam şişenin etiketine bakarak gözlerini kırpıştırdı. "Bunun için değil, sanırım."

Pencerenin yanında bir konyak kadehi seti duruyordu, Thomas oraya doğru yürüyüp bir kadeh aldı. Her nedense burada bulunmak, birkaç saat içinde ruhundan başka her şeyini çalacak olan adamla birlikte brendi içmek, hiç tuhaf gelmiyordu.

Thomas, kuzeninin karşısına oturdu ve kadehini iki berjer koltuğun arasında duran küçük, alçak masaya bıraktı. Jack öne uzanarak kadehe cömert bir miktar doldurdu.

Thomas kadehi aldı ve içti. Güzeldi. Sıcak ve yumuşaktı, tam da canlanmaya gayret ederken ihtiyaç duyduğu gibiydi. Bir yudum daha aldıktan sonra öne doğru eğildi, pencereden dışarı bakarken, şükrederek yüzünün Amelia'yı öptüğü çimlere dönük olmadığını fark etti. "Birazdan şafak sökecek," dedi.

Jack aynı tarafa dönerek pencereye baktı. "Kimse uyandı mı?" diye sordu.

"Ben duymadım."

Birkaç dakika boyunca sessizce oturdular. Thomas

brendisini yavaş yavaş içiyordu. Son zamanlarda çok içer olmuştu. Ama dönüşmeye başladığı kişiden memnun değildi. Grace... Eğer sarhoş olmasaydı, Thomas onu asla öpmezdi.

Zaten ismini, mevkisini, sahip olduğu şeyi kaybedecekti. Üstüne haysiyetini ve mantıklı karar alma yetisini de kaybetmek istemiyordu.

Thomas arkasına yaslandı, sessizliğin içinde rahatça Jack'e baktı. Yavaş yavaş yeni kuzeninin başta karar verdiğinden daha farklı bir adam olduğunu anlamaya başlamıştı. Jack sorumluluklarını ciddiye alacaktı. Hatalar yapacaktı ama Thomas da yapmıştı. Belki düklük Jack'in idaresi altında gelişip büyümeyecekti ama yerle bir de olmayacaktı.

Bu kadarı yeterliydi. Yeterli olmak zorundaydı.

Thomas, Jack'in brendi şişesini almasını ve kendisine bir kadeh daha doldurmasını izledi. Ama tam ilk damlalar kadehe damlamıştı ki kuzeni durdu, aniden şişeyi doğrulttu. Başını kaldırdı, bakışları beklenmedik bir netlikle Thomas'ın gözleriyle buluştu. "Kendini hiç sergilenen bir mal gibi hissettiğin oldu mu?"

Thomas gülmek istedi. Bunun yerine, tek bir adalesi bile kıpırdamadı. "Her zaman."

"Buna nasıl katlanıyorsun?"

Thomas bir an bunu düşündü. "Başka türlüsünü bilmiyorum."

Jack gözlerini kapayıp alnını ovuşturdu. Thomas, onun bir hatırayı yok etmeye çalışıyor gibi göründüğünü düşündü.

"Bugün korkunç bir gün olacak," dedi Jack.

Thomas yavaşça başını salladı. Bu uygun bir açıklamaydı.

"Kahrolası bir sirk olacak."

"Kesinlikle."

Orada hiçbir şey yapmadan oturdular ve sonra aynı anda ikisi de başlarını kaldırdı. Göz göze geldiler ve sonra Thomas yan tarafa, pencereye doğru baktı.

Dışarıya.

"Gidelim mi?" diye sordu Jack.

"Herkesten önce- "

"Hemen şimdi."

Thomas yarı içilmiş brendi bardağını masaya bırakarak ayağa kalktı. Jack'e göz attı ve ilk kez akrabalıklarını hissetti. "Yolu göster."

Ve tuhaftı ama atlarını binip yola koyulduklarında, Thomas nihayet göğsünün hafiflediğini hissetti.

Bu özgürlüktü.

Özel olarak Wyndham isminden vazgeçmek istiyor değildi. Bu...

Kendisiydi. Wyndham.

Ama bu harika bir şeydi. Gizlice sıvışmak, yolların üzerinde söken şafağın içinden süzülmek...

Thomas kendisinde isminden daha fazla bir şeyler olduğunu keşfediyordu. Ve belki de her şey söylenip bittiğinde, hâlâ bir bütün olacaktı.

Bölüm 19

Thomas, Maguiresbridge yolculuğunu şaşırtıcı derecede keyifli bulmuştu. Doğayı etkileyici bulmuştu bulmasına ama günün koşulları keyifli bir bakış açısına sahip olmaya pek de elverişli değildi. Jack'e gelince, sohbete pek meyilli görünmüyordu ama ara sıra bölge tarihçesiyle alakalı birkaç laf ediyordu.

Thomas, kuzeni Jack'in burada büyümüş olmaktan memnun olduğunu fark ediyordu. Hayır, bundan da öte, kuzeni burayı sevmişti. Teyzesi çok hoş bir kadındı; onu tanımlamanın başka şekli yoktu. Thomas harika bir anne olduğundan da oldukça emindi. Cloverhill'de çocuk olmak kesinlikle Belgrave'den daha keyifli olurdu.

İşin doğrusu, Jack'ten mirası çalınmıştı. Ama yine de Thomas aldatılanın aslında kendisi olduğunu hissetmeye başlıyordu. Eğer Wyndham varisi olmasaydı daha güzel bir çocukluk geçirme ihtimali olduğundan değil; babası herkesçe bilinen fabrikaların sahibinin damadı olarak Kuzeyde yaşasaydı, Thomas daha da aksi biri olurdu.

Yine de nasıl olurdu diye merak ediyordu. Babasının izinden gitmemeyi amaç edinmişti ama günün birinde nasıl bir baba olabileceğini hiç düşünmemişti.

Kendi evi minyatürlerle, çok fazla dokunmaktan aşınmış çerçeveleri olan resimlerle mi süslü olurdu?

Tabii ki hâlâ bir neticeye bağlanmamış olsa da bir evi olacağını varsayıyordu Thomas.

Küçük bir köy görününce Jack yavaşladı, sonra durarak uzaklara dikkatle baktı. Thomas merakla ona baktı; Jack'in durmaya niyeti olduğunu düşünmemişti.

"Burası mı?" diye sordu.

Jack başıyla onayladı ve birlikte atlarını ileri doğru sürdüler.

Köye yaklaşırlarken Thomas etrafına bakındı. Parke taşlı cadde boyunca, yan yana birbirine mağazaları ve evleriyle, derli toplu küçük bir yerdi. Orada burada sazdan ve dallardan yapılmış çatılar vardı... Britanya'daki diğer küçük köylerden farklı bir tarafı yoktu.

"Kilise bu tarafta," dedi Jack, başıyla işaret ederek.

Thomas kiliseye varıncaya kadar ana cadde olduğunu tahmin ettiği yol boyunca onu izledi. Kilise dar kemerli pencereleriyle gri taştan, basit bir binaydı. Eski görünüyordu ve Thomas, evlenmek için güzel bir yer olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Bununla birlikte, ıssız bir yerdi. "İçeride biri var gibi görünmüyor," dedi.

Jack kilisenin sol tarafında, daha küçük bir binaya baktı. "Kayıtlar büyük ihtimalle papaz evindedir."

Thomas başını salladı, atlarından inerek bağlama kazığına atları bağlayıp papaz evinin önüne doğru ilerlediler. Birkaç kez kapıyı çaldıktan sonra, içeriden gelen ayak seslerini duydular.

Kapı açıldı, orta yaşlarda bir kadın ortaya çıktı. Thomas onun kâhya kadın olduğunu tahmin etti.

"İyi günler hanımefendi," dedi Jack, nazik bir reverans yaparak. "Ben Jack Audley ve bu da- "

"Thomas Cavendish," diye araya girdi Thomas, kuzeninin şaşkın bakışlarını görmezden gelerek. Jack gözlerini devirmek ister gibi görünüyordu ama bunun yerine kâhya kadına dönerek, "Biz kilise kayıtlarını görmek istiyorduk," dedi.

Kadın bir an onlara dikkatle baktı, sonra başını arka tarafa doğru salladı. "Arka odada," dedi. "Papazın çalışma odasında. "

"Şey, papaz burada mı?" diye sordu Jack.

Thomas onun kaburgalarına sertçe dirsek attı. Tanrım, yanına refakatçi mi *istiyordu*?

Ama kâhya kadın isteklerini biraz merak uyandırıcı bulmuşsa bile, bunu belli etmedi. "Şimdilik papaz yok," dedi, canı sıkılmış gibi konuşuyordu. "Göreve kimse atanmadı." Kanepeye doğru yürüyüp oturarak omzunun üzerinden onlara, "Yakınlarda yeni birisinin gelmesini bekliyoruz. Ayini yönetmesi için her pazar Enniskillen'den birini yolluyorlar," dedi.

Daha sonra kızarmış ekmek tabağını alarak onlara tamamen arkasını döndü. Thomas bunu çalışma odasına girme izni olarak kabul etti ve birkaç adım arkasından gelen Jack'le birlikte içeri girdi.

Şöminenin karşısındaki duvarda birkaç raf vardı, bu yüzden Thomas oradan işe başladı. Birkaç İncil, vaaz, şiir kitapları... "Kilise kayıt defterinin neye benzediğini biliyor musun?" diye sordu. Belgrave yakınındaki kendi kilisesin-

de hiç kayıt defteri görüp görmediğini hatırlamaya çalışıyordu. Görmüş olması gerektiğini düşündü ama belirgin bir şekilde farklı olmayabilirdi, aksi halde hatırlardı.

Jack cevap vermeyince Thomas daha fazla üstelemeye gerek görmeyerek rafları incelemeye koyuldu.

Ahlaki Doğruluk ve Modern İnsan. Hayır, teşekkürler.

Fermanagh'ın Tarihi. Bunu da geçecekti. Güzel bir ilçeydi, bu kadarı yeterliydi.

James Cook'un *Seyahat Öyküleri.* Gülümsedi. Amelia bunu severdi.

Thomas gözlerini kapayıp derin bir nefes alarak kendini bir an onu düşünmeye bıraktı. Bunu yapmamaya çalışmıştı. Tüm sabahı, aklını manzaraya, dizginlere, Jack'in sol çizmesinin arka tarafına bulaşmış bir çamur parçasına odaklamaya çalışarak geçirmişti.

Ama Amelia'ya değil.

Gözlerine kesinlikle değil ki ağaçlardaki yaprakların rengine hiç benzemiyorlardı. Belki ağaç kabuğuna. Yapraklarla birlikte. Yeşil ve kahverengi. Bir karışım. Bu hoşuna gidiyordu.

Thomas ne de onun tebessümünü düşünüyordu. Ya da bir gece önce soluksuz karşısında durduğu zamanki ağzının tam olarak şeklini.

Amelia'yı istiyordu. Yüce Tanrım, Thomas onu istiyordu.

Ama Amelia'ya âşık olamazdı.

Bunu yapamazdı. Bunun savunması yoktu.

Thomas korkunç bir kararlılıkla elindeki işe geri döndü, açıp içine bakabilmek için, ismi kabartmalı işlenmemiş her kitabı raftan çekip çıkarıyordu. Sonunda defterlerden

başka hiçbir şey bulunmayan bir bölüme ulaştı. Birini çekip çıkardı ve önündekilerin doğum kayıtları olduğunu fark edince kalbi hızla atmaya başladı. Ölümler. Evlilikler.

Kilise kayıtlarından birine bakıyordu. Gerçi tarihler yanlıştı. Jack'in annesiyle babası 1790'da evlenmiş olmalıydılar ve bunlar çok daha yakın zamana aitti.

Thomas bir şey söylemek için omzunun üzerinden Jack'e baktı ama o şöminenin yanında, omuzlarını kulaklarına kadar yukarı kaldırmış, kaskatı duruyordu. Donmuş gibi görünüyordu ve Thomas onun odada dolaşıp kayıtlara baktığını neden duymadığını anladı.

Jack içeri girdiklerinden bu yana yerinden kıpırdamamıştı.

Thomas bir şeyler söylemek istiyordu. Odayı aşmak ve onu sarsarak aklını başına getirmek istiyordu, neyden şikâyet ediyordu ki? Günün sonunda hayatı mahvolacak olan Jack değil, Thomas'tı. O ismini, evini, servetini kaybediyordu.

Nişanlısını.

Jack odadan dünyanın en zengin ve en güçlü adamlarından biri olarak çıkacaktı. Öte yandan, Thomas'ın hiçbir şeyi olmayacaktı. Arkadaşları, diye tahmin ediyordu, ama onların da sayısı azdı. Bol bol tanıdığı vardı ama dostları - Grace vardı, Harry Gladdish... muhtemelen Amelia. Her şey söylenip bittikten sonra Amelia'nın görüşmek isteyeceğine inanmak zor geliyordu. Bunu çok tuhaf bulacaktı. Ve eğer sonunda Jack'le evlenirse...

Thomas gözlerini kapayarak elindeki meseleye yeniden odaklanmak için kendini zorladı. Amelia'ya Wyndham Dükü kim olursa, onunla evlenmesi gerektiğini söyleyen

kişi Thomas'tı. Amelia talimatlarını izlediği için şikâyet edemezdi.

Thomas defteri rafa geri koydu ve başka bir tane çekip çıkararak her kaydın tarihini inceledi. Bu ilkinden biraz daha eski tarihliydi, on sekizinci yüzyıl sonlarını içeriyordu. Bir başkasını ve sonra da dördüncüyü denedi, bu sefer zarif el yazısına dikkatle baktığında, aradığı tarihleri buldu.

Yutkundu ve Jack'e baktı. "Bu olabilir."

Jack döndü. Ağzının köşeleri kasılmıştı, hayalet görmüş gibi bakıyordu.

Thomas kitaba baktı ve ellerinin titrediğini fark etti. Yutkundu. Gün boyunca şaşırtıcı bir kararlılıkla bu noktaya gelmek için uğraşmıştı. Mükemmel şekilde metanet göstermişti, Wyndham adı için doğru olanı yapmaya hazırdı.

Ama şimdi korkuyordu.

Yine de Thomas kendini toparladı ve gülümsemeyi başardı. Çünkü eğer adam gibi davranmayacaksa, o zaman kendisinden geriye ne kalırdı? Günün sonunda, ruhundan ve haysiyetinden başka bir şey olmayacaktı. Hepsi bu kadardı.

Başını kaldırıp Jack'e baktı. Gözlerinin içine. "Bakalım mı?"

"Sen yapabilirsin," dedi Jack.

"Benimle birlikte bakmak istemiyor musun?"

"Sana güveniyorum."

Thomas'ın dudakları aralandı, pek de şaşırmamıştı; Jack ona neden güvenmesindi ki? Tam önünde duran sayfaları değiştirecek hali yoktu. Ama sonuçtan korkuyor olmasına rağmen, yine de Jack görmek istemiyor muydu? Sayfaları

kendi gözleriyle okumak istemiyor muydu? Thomas buralara kadar gelip de her çevrilen sayfaya bakmamayı aklına sığdıramıyordu.

"Hayır," dedi Thomas. Bunu neden tek başına yapması gerekiyordu ki? "Bu işi sensiz yapmayacağım."

Jack bir an kıpırdamadan durdu, sonra alçak sesle küfrederk ona katılmak üzere masaya yaklaştı.

"Çok fazla asilsin," diye terslendi Jack.

"Fazla uzun sürmez," diye mırıldandı Thomas. Defteri masaya yerleştirerek ilk kayıt sayfasını açtı. Jack yanında durdu ve birlikte Maguiresbridge papazının sıkışık, okunabilir el yazısıyla tutulmuş 1786 kayıtlarına baktılar.

Thomas gerginlikle yutkundu. Boğazı sıkılıyor gibi geliyordu ama bunu yapmak zorundaydı. Bu onun göreviydi. Wyndham adına karşı.

Tüm hayatı boyunca da öyle olmamış mıydı?

Neredeyse gülecekti. Eğer biri görevinde fazla ileri gittiğinden şikâyet edecek olursa...

Kesinlikle haklı olurdu.

Thomas deftere bakarak, doğru yılı buluncaya kadar sayfaları çevirdi. "Annenle babanın hangi ayda evlenmiş olabileceklerini biliyor musun?" diye sordu Jack'e.

"Hayır."

Thomas, bunun önemi olmadığına karar verdi. Küçük bir kiliseydi. Pek fazla düğün yoktu.

Patrick Colville ve Emily Kendrick, 20 Mart, 1790; William Figley ve Margaret Plowright, 22 Mayıs, 1790

Thomas parmağını kenardan kaydırarak sayfa boyunca dolaştırdı. Nefesini tutarak sayfayı çevirdi.

Ve işte oradaydılar.

John Augustus Cavendish ve Louise Henrietta Galbraith, evlilik 12 Haziran 1790, şahitler Henry Wickham ve Philip Galbraith.

Thomas gözlerini kapadı.

İşte bu kadardı. Bitmişti. Onu tanımlayan her şey, sahip olduğu her şey...

Gitmişti. Hepsi.

Peki geriye ne kalmıştı?

Gözlerini açıp aşağı, ellerine baktı. Vücudu. Teni, kanı, kasları ve kemikleri.

Bu kadarı yeterli miydi?

Amelia'yı bile kaybetmişti. Jack'le veya benzer unvanı olan başka bir adamla evlenecek ve hayatının geri kalanını başka bir erkeğin gelini olarak geçirecekti.

Bu canını acıtıyordu. İçini yakıyordu. Thomas içinin bu kadar yandığına inanamıyordu.

"Philip kim?" dedi fısıltıyla Thomas, kayıtlara bakarken. Çünkü Galbraith, Jack'in annesinin soyadıydı.

"Ne?"

Thomas kuzenine baktı. Jack yüzünü ellerinin arasına almıştı.

"Philip Galbraith. Tanıklık yapmış."

Jack bakışlarını kaldırdı. Sonra tekrar indirdi. Kayıtlara. "Annemin erkek kardeşi. Dayım."

"Hâlâ hayatta mı?" Thomas bunu neden sorduğunu bilmiyordu. Evlilik kanıtı hemen orada, ellerinin arasındaydı ve buna itirazda bulunacak değildi.

"Bilmiyorum. En son duyduğumda öyleydi. Beş yıl oldu."

Thomas yutkundu ve yukarı boşluğa baktı. Vücudu ne-

redeyse hiç ağırlığı yokmuş gibi geliyor, sanki kanı incelmiş gibi hissediyordu. Teni karıncalanıyordu ve-

"Yırt şunu."

Thomas şok geçirerek Jack'e döndü. Doğru duymuş olamazdı. "Ne dedin sen?"

"Yırt şunu."

"Delirdin mi sen?"

Jack başını iki yana salladı. "Dük sensin."

Thomas aşağıya kayıtlara baktı ve işte o sırada büyük bir üzüntüyle kaderini gerçekten kabul etti. "Hayır," dedi usulca, "değilim."

"Hayır." Jack kuzenini omuzlarından kavradı. Gözleri panik dolu, vahşice bakıyordu. "Wyndham'a gereken sensin. Herkesin ihtiyaç duyduğu."

"Dur, sen- "

"Beni dinle," diye yalvardı Jack. "Sen bu iş için doğmuş ve yetiştirilmişsin. Ben her şeyi mahvedeceğim. Anlıyor musun? Ben bunu yapamam. *Yapamam.*"

Jack korkuyordu. Bu iyi bir işaret, dedi Thomas kendi kendine. Ancak aptal bir adam -ya da son derece sığ birisi- zenginlik ve prestijden başka bir şey görmezdi. Madem Jack korkacak kadar akıllıydı, o zaman unvan için de uygun demekti.

Bu yüzden Thomas başını iki yana sallayarak bakışlarını Jack'le aynı hizaya getirdi. "Bunun için yetiştirilmiş olabilirim fakat sen bunun için doğdun. Ve ben sana ait olan bir şeyi alamam."

"Ben bunu istemiyorum!" diye patladı Jack.

"Bunu kabul etmek ya da reddetmek sana bağlı değil," dedi Thomas. "Anlamıyor musun? Bu bir isim değil. Bu sensin."

"Ah, Tanrı aşkına," diye söylendi Jack. Elleri titriyordu. Tüm vücudu titriyordu. "Bunu sana *veriyorum.* Kahrolası gümüş bir tepside. Sen dük olarak kal ve ben de seni yalnız bırakayım. Hatta Hebrides Adaları'nda *senin* mülkünün işletmecisi olurum. Ya da herhangi bir yerde başka bir şey. Sadece sayfayı yırt. "

"Madem unvanı istemiyordun, neden daha baştan annenle babanın evli olduğunu söyledin?" diye cevap verdi Thomas. "Ben sana annenle babanın evli olup olmadığını sormuştum. Hayır diyebilirdin."

"Benim meşruiyetimi sorguladığın zaman varis sıralamasını *bilmiyordum.*"

Thomas kayıtlara baktı. Sadece tek bir defter - hayır, sadece bir defterin sayfası. Kendisi ve doğru bildiği her şey arasında sadece bu sayfa vardı.

Cezbediciydi. Thomas ağzında tadını alabiliyordu - arzu, ihtiras ve korku.

Thomas o sayfayı yırtıp koparabilirdi ve en akıllıca şey buydu. Sayfalarda numara bile yoktu. Eğer yeterince dikkatle yok ederlerse, yok olduğunu kimse fark etmezdi.

Hayat normale dönerdi. Thomas kesinlikle bıraktığı gibi, aynı varlıkla, aynı sorumluluklarla ve taahhütlerle Belgrave'e geri dönerdi.

Amelia da onun olmak üzere.

Şimdiye kadar genç kızın düşes olması gerekirdi. Bu konuda hiç ayak sürümemeliydi.

Eğer sayfayı koparırsa...

"Duyuyor musun?" diye tısladı Jack.

Thomas kendine gelerek içgüdüsel bir şekilde pencereye doğru döndü.

Atlar.

"Geldiler," dedi Thomas.

Ya şimdi yapacaktı ya da asla.

Thomas dikkatle kayıtlara baktı.

Ve baktı.

"Bunu yapamam," diye fısıldadı Thomas.

Ve sonra -çok hızlı olmuştu- Jack yanından geçip onu kenara itti. Thomas ancak ona dönmeyi başarabilmişti ki Jack'in ellerini kaydın üzerinde gördü... sayfayı koparıyordu.

Thomas ileri fırladı, sertçe Jack'in üzerine çullanarak parmaklarının arasından yırtılmış sayfayı kapmaya çalıştı ama kuzeni kayarak onun kavrayışından kurtulup ateşe doğru atıldı.

"Jack, hayır!" diye haykırdı Thomas ama kuzeni çok hızlıydı ve kolunu yakalamasına rağmen, Jack kâğıdı ateşe fırlatmayı başardı.

Thomas bu görüntüyle dehşete kapılarak geriye doğru sendeledi. Kâğıdın önce orta kısmı alev aldı, sonra köşeler kıvrılıp kararark parçalanmaya başladı.

Kurum. Küller.

Toz.

"Tanrım," diye fısıldadı Thomas. "Ne yaptın sen?"

Amelia bir daha asla *en kötü gün* ve *hayatımın* sözcüklerini aynı cümlede düşünmek zorunda kalmayacağını sanmıştı. Belgrave'de misafir odasında, iki erkekten hangisinin kendisiyle evlenmek zorunda kalacağı konusunda neredeyse yumruk yumruğa geldikleri sahneden sonra böylesine derin bir aşağılanmanın bir hayatta iki kere olabileceği genellikle insanın aklına gelmiyordu.

Ancak anlaşılan babası bundan pek haberdar değildi.

"Baba, dur," diye yalvardı Amelia, babası onu Maguiresbridge papaz evinin kapısından içeri sürüklemeye çalıştığında -kelimenin tam anlamıyla- ayak direrken.

"Senin bir cevap almaya biraz daha hevesli olduğunu sanıyordum," dedi Lord Crowland sabırsızlanarak. "Tanrı biliyor ya, ben öyleyim."

Korkunç bir sabah olmuştu. İki kuzenin kimseyi almadan kiliseye gittiklerini keşfedince, düşes çılgına dönmüştü - ve Amelia bunun bir abartı olduğunu hiç sanmıyordu. Kendisine gelmesi daha da ürkütücü bir hızla olmuştu. (Amelia'nın tahminine göre bir dakikadan kısa sürmüştü.) Yaşlı düşesin öfkesi artık buz gibi bir kararlılığa dönüşmüştü ve doğruyu söylemek gerekirse, Amelia bunu öfkeden daha korkutucu buluyordu. Amelia, Grace'in onlarla birlikte Maguiresbridge'e gitmeye niyeti olmadığını öğrenir öğrenmez onun koluna yapışmış ve tıslamıştı. "Beni bu kadınla yalnız bırakma."

Grace, onun yalnız olmayacağını açıklamaya çalışmıştı ama Amelia açıklamalarından hiçbirini kabul etmemiş ve onsuz gitmeyi reddetmişti. Ve Lord Crowland, kızı olmadan gitmeyecekti, ayrıca doğru kiliseyi göstermesi için Bayan Audley'ye de ihtiyaçları vardı...

Kalabalık bir arabayla Fermanagh'a doğru yola koyulmuşlardı.

Amelia, Grace ve Bayan Audley'yle birlikte arkaya bakan koltuğa sıkışmıştı ki zavallı Bayan Audley, hiç durmadan ne kadar kaldığını soran yaşlı düşesin tam karşısında oturuyordu.

Ve daha sonra, oraya varır varmaz, babası Amelia'yı ko-

lundan yakalamış, babalarla kızları ve buna bağlı kurallar konusunda son kez nutuk çekmiş, hanedan mirasları, aile servetleri ve Kral'a karşı sorumluluklar hakkındaki üç tam cümle de bunun cabası olmuştu.

Hepsi Amelia'nın kulağına, bir dakikadan kısa sürede söylenmişti. Eğer geçen hafta da aynı bu söyleve maruz bırakılmasaydı tek kelime anlayamazdı.

Babasına Thomas'la Jack'in mahremiyete hakları olduğunu, kaderlerini seyirciler eşliğinde keşfetmek zorunda olmadıklarını anlatmaya çalışmıştı ama artık bu noktanın tartışmalı olduğunu düşünüyordu. Yaşlı düşes önden ilerlemişti ve Amelia onun haykırdığını duyabiliyordu, "Nerede o?"

Amelia dönünce, Grace ve dehşet içinde birkaç adım geride duran Bayan Audley'yle yüz yüze geldi. Ama daha bir şey söyleyemeden, babası sertçe kolundan çekti ve Amelia onun arkasından sendeleyerek eşiği aştı.

Odanın orta yerinde, elinde çay fincanıyla bir kadın duruyordu, yüzündeki ifade şaşkınlık ve korku arasındaydı. Amelia bu kadının kâhya olduğuna kanaat getirdi. Babası hâlâ onu çekiştiriyordu, yaşlı düşesin Thomas'la Jack'e ondan çok önce ulaşmasına izin vermemeye kararlıydı.

"*Kıpırda,*" diye azarladı Lord Crowland ama Amelia'nın içine tuhaf, neredeyse anormal bir panik çökmeye başlamıştı ve arka odaya gitmek istemiyordu.

"Baba..." demeye çalıştı ama ikinci hece dilinde yitip gitti.

Thomas.

Thomas, babasının Amelia'yı çektiği kapının karşısında duruyordu. Çok hareketsiz ve son derece ifadesizdi, göz-

lerini pencere, tablo bulunmayan duvarda bir noktaya dikmişti - orada dikkat çekecek hiçbir şey yoktu.

Amelia haykırışını bastırdı. Thomas unvanı kaybetmişti. Tek kelime etmesi gerekmiyordu. Hatta ona bakması bile gerekmiyordu. Amelia bunu genç adamın yüzünden anlıyordu.

"Beni almadan gitmeye nasıl cüret edersiniz?" diye sordu yaşlı kadın. "Nerede? Kayıtları görmek istiyorum."

Ama kimse konuşmadı. Thomas kıpırdamadan, dimdik ve gururlu durmaya devam ediyordu ve Jack - Tanrı'm, neredeyse hasta gibi görünüyordu. Rengi atmıştı ve çok hızlı nefes aldığı Amelia için aşikârdı.

"Ne buldunuz?" diye neredeyse haykırdı düşes.

Amelia dikkatle Thomas'a baktı. Konuşmuyordu.

"Wyndham o," dedi sonunda Jack. "Olması gerektiği gibi."

Amelia soluğunu tuttu, Thomas'ı gördüğü anda yanılmış olmayı umuyor, buna *dua ediyordu.* Unvan, zenginlikler ya da araziler umurunda değildi. Amelia sadece *onu* istiyordu.

Yaşlı düşes hızla Thomas'a döndü. "Bu doğru mu?"

Thomas hiçbir şey söylemedi.

Düşes sorusunu tekrarlarken Thomas'ın kolunu öylesine vahşice yakalamıştı ki Amelia yüzünü buruşturdu.

"Evlilik kaydı yok," diye üsteledi Jack.

Thomas hiçbir şey söylemiyordu.

"Dük Thomas," dedi Jack tekrar ama sesi korkmuş gibi çıkıyordu. Umutsuz. "Neden dinlemiyorsunuz? Neden kimse beni dinlemiyor?"

Amelia soluğunu tuttu.

"Yalan söylüyor," dedi Thomas alçak bir sesle.

Amelia yutkundu, çünkü diğer tek seçeneği bağırmaktı.

"Hayır," diye patladı Jack, "size söylüyorum- "

"Ah, Tanrı aşkına," diye terslendi Thomas. "Kimsenin öğrenemeyeceğini mi sanıyorsun? Tanıklar olacaktır. Düğünde hiç tanık olmadığını mı düşünüyorsun? Tanrı aşkına, geçmişi yeniden yazamazsın." Şöminedeki ateşe baktı. "Ya da yakamazsın."

Amelia dikkatle baktı ve o zaman fark etti - *yalan söyleyebilirdi.*

Thomas yalan söyleyebilirdi. Ama yapmamıştı.

Eğer yalan söylemiş olsaydı-

"Kayıt defterindeki sayfayı yırttı," dedi Thomas, sesi garip, kayıtsız bir şekilde monotondu. "Kâğıdı ateşe attı."

Herkes aynı anda şömineye doğru döndü, içindeki alevlerle hipnotize olmuş gibiydiler. Ama görecek hiçbir şey yok. Jack'in suçunun kanıtı kalmamıştı. Eğer Thomas yalan söylemiş olsaydı-

Kimsenin haberi olmayacaktı. Her şeye sahip olabilirdi. Unvanına sahip olabilirdi. Servetine.

Amelia'ya sahip olabilirdi.

"Unvan sana ait," dedi Thomas, Jack'e dönerek. Ve sonra eğilerek reverans yaptı. Jack'e. Donakalmış görünen Jack'e.

Thomas dönerek odadakilere doğru döndü. "Ben- " Boğazını temizledi, devam ettiğinde sesi sakin ve gururluydu. "Ben Bay Cavendish," dedi, "ve hepinize iyi bir gün diliyorum."

Ve sonra oradan ayrıldı. Yanlarından geçip doğruca odadan dışarı çıktı.

Ve Amelia orada sessizce dururken aklına geldi - Thomas ona hiç bakmamıştı. Bir defa bile. Orada durmuş, duvara, Jack'e, büyükannesine hatta Grace'e bile bakmıştı.

Ama Amelia'ya hiç mi hiç bakmamıştı.

Bundan teselli bulmak tuhaf bir şeydi. Ama Amelia rahatlamıştı.

Bölüm 20

Thomas'ın nereye gitmek istediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Papaz evinde ilgisizlikten utanmadan gizlice dinlemeye geçen kâhya kadının yanından geçip ilerledi ve ön merdivenlerden inip İrlanda'nın gün ışığına çıktı; orada yönünü kaybetmiş gibi, gözlerini kırpıştırarak dururken, sadece tek bir düşüncesi vardı-

Uzaklar.

Uzaklaşması gerekiyordu.

Büyükannesini görmek istemiyordu. Yeni Wyndham Dükü'nü görmek istemiyordu.

Amelia'nın gözlerine bakmak istemiyordu.

Ve bu nedenle atına atlayıp sürdü. Butlersbridge yolunda ilerliyordu, çünkü tek bildiği yer orasıydı. Cloverhill yolunu geçti -*oraya* geri dönmeye hazır değildi ve sağ tarafında bir meyhane görünceye kadar yoluna devam etti. Yeterince saygın görünüyordu, bu yüzden atından inerek içeri girdi.

Ve Amelia beş saat sonra onu orada buldu.

"Seni arıyordum," dedi genç kız sesinin canlı ve neşeli çıkması için gayret ederek.

Thomas bir an gözlerini kapadı, cevap vermeden önce burun kemerini ovuşturdu. "Görünüşe göre beni buldun."

Amelia dudaklarını yaladı, gözleri Thomas'ın önünde duran yarı boş bira maşrapasının üzerindeydi.

"Eğer merak ettiğin buysa, sarhoş değilim."

"Olsaydın seni suçlamazdım."

"Hoşgörülü bir kadın." Thomas sandalyesinde arkasına yaslandı, tembel bir pozisyon aldı. "Seninle evlenmemem büyük bir kayıp."

Belki sarhoş değildi ama kabalaşmasına yetecek kadar alkol almıştı.

Amelia cevap vermedi ve muhtemelen bu herkesin hayrınaydı.

Amelia onun karşısındaki sandalyeye oturarak sakin bir ifadeyle baktı. Ve o sırada Thomas'ın aklına geldi-

"Senin burada ne işin var?"

"Seni aradığımı söylediğimi sanıyorum."

Thomas etrafına bakındı. Tanrı aşkına, bir meyhanedeydiler. Adamlar içiyorlardı. "Buraya yanında bir şaperon olmadan mı geldin?"

Amelia hafifçe omzunu silkti. "Benim ortadan kaybolduğumu fark eden birisi olduğundan kuşkuluyum. Cloverhill'de biraz fazla heyecan var."

"Hepsi yeni dükü mü kutluyor?" diye sordu Thomas alayla.

Amelia başını yana eğerek onu onayladı. "Herkes onun yaklaşan düğününü kutluyor."

Bunun üzerine Thomas hızla başını kaldırıp baktı.

"Benimle *değil*," dedi Amelia alelacele, sorgulamayı önlemek için elini kaldırmıştı.

"Evet," diye mırıldandı Thomas. "Gelin olmadan tüm bu kutlamalar biraz tuhaf olurdu."

Amelia, Thomas'a karşı sabırsızlığını belli etmemek için dudaklarını birbirine kenetledi. Ama sinirlerine hâkim olarak, "Grace'le evleniyor," dedi.

"Öyle mi?" Thomas buna gülümsedi. Gerçekten. "İyi. Bu iyi bir şey."

"Birbirlerini çok seviyor görünüyorlar."

Thomas, Amelia'ya baktı. Genç kız çok sakindi. Sadece sesi değil, tavrı ve görünüşü de öyleydi. Amelia'nın saçları gevşek bir şekilde geriye atılmış, birkaç yaramaz tutam kulağının arkasına sıkıştırılmıştı ve ağzı... gülümsemiyordu ama kaşları çatık da değildi. Olanlar dikkate alındığında, son derece sakin ve kendine hâkimdi. Ve belki biraz da mutlu. Kendi için değilse bile, Jack ve Grace için.

"Evlenme teklifi çok romantikti," dedi Amelia.

"Sen de tanık oldun mu?"

Amelia gülümsedi. "Hepimiz olduk."

"Büyükannem bile mi?"

"Ah, evet."

Thomas küskün kalma kararına rağmen kıkırdadı. "Bunu kaçırdığıma üzüldüm."

"Senin kaçırmana ben de üzüldüm."

Amelia'nın sesinde bir şeyler vardı... Ve Thomas bakışlarını kaldırıp ona baktığında, gözlerinde bir şeyler gördü. Ama bilmek istemiyordu. Onun acımasını veya sempati duymasını istemiyordu.

Kendi sefaletinin içinde yaşamak için kahrolası birkaç dakika istemek çok mu fazlaydı?

"Sanırım Bay Audley korkuyor," dedi Amelia.

"Öyle olması gerek."

Amelia düşünceli bir ifadeyle, başını sallayarak onayladı. "Sanırım öyle. Öğreneceği çok şey var. Ben Belgrave'e geldiğim zamanlarda sen hep meşgul görünürdün."

Thomas birasından bir yudum aldı, istediğinden değil - üçüncü maşrapasıydı ve oldukça yeterli olduğunu düşünüyordu. Ama eğer Amelia içmeye devam etmeyi planladığını sanırsa, belki de yanından giderdi.

Onsuz daha kolay olurdu.

Bugün. Burada. Bay Thomas Cavendish idi, Lincolnshire'lı bir centilmendi ve şimdi Amelia'sız her şey daha kolay olurdu.

Ama Amelia bu dolaylı davranıştan bir anlam çıkarıp ona göre davranmadı, aksine, sandalyesine daha da yerleşerek konuşmaya devam etti: "Grace ona yardım edecektir, bundan eminim. Grace, Belgrave hakkında çok şey biliyor."

"O iyi bir kadın."

"Evet, öyle." Amelia, tembel tembel masadaki çizgilerin ve oyukların üstünde dolaştırdığı parmaklarına baktı, sonra bakışlarını tekrar yukarı kaldırdı. "Bu yolculuktan önce onu çok iyi tanımıyordum."

Thomas bu açıklamayı garip bulmuştu. "Grace'i tüm hayatın boyunca tanıyordun."

"Ama pek iyi değil," diye açıkladı Amelia. "O her zaman Elizabeth'in arkadaşıydı, benim değil."

"Grace'in bu değerlendirmeye katılmayacağını düşünüyorum."

Amelia katılmadığını göstermeye yetecek kadar kaşlarını kaldırdı. "Kardeşin olmadığı kolaylıkla anlaşılıyor."

"Yani?"

"İki kardeşle aynı ölçüde arkadaş olmak imkânsızdır. Birisinin daima öncelikli olması gerekir."

"Willoughby kardeşlerle arkadaş olmak çok karmaşık olmalı," dedi Thomas kuru bir sesle.

"*Seninle* arkadaş olmaktan beş kat daha karmaşık."

"Yine de o kadar zor sayılmaz."

Amelia ona serinkanlı bir ifadeyle baktı. "Şu anda, aynı fikirde olmak zorundayım."

"Ah." Thomas gülümsedi ama hiç mizah duygusu olmadan. Kendince alay ederek.

Amelia'nın yanıt vermemesi her nedense Thomas'a dokunmuştu. Ve bu yüzden -eşeklik ettiğini biliyor olmasına rağmen- öne eğilerek Amelia'nın ellerine baktı.

Amelia ellerini hemen geri çekti. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Pençelerine bakıyorum," diye cevap verdi Thomas hınzırca.

Amelia ayağa kalktı. Birdenbire. "Kendinde değilsin sen."

Bu kadarı Thomas'ı güldürmeye yetmişti. "Daha yeni mi fark ettin?"

Amelia'nın dudakları gerildi. "Genellikle bu kadar alaycı değilsin."

Ulu Tanrım. Bu kadın ne bekliyordu ki? "Rica ederim biraz anlayışlı olun Leydi Amelia. Her şeyimi kaybettim, hiç olmazsa birkaç saat yasını tutamaz mıyım?"

Amelia oturdu ama temkinli görünüyordu. "Affet beni."

Çenesi kasıldı ve yutkunduktan sonra, "Daha anlayışlı olmam gerekirdi," dedi.

Thomas abartılı bir şekilde soluğunu bırakarak eliyle gözlerini ve alnını ovuşturdu. Kahretsin, çok yorgundu. Bir gece önce uyumamış, gözünü bile kırpmamıştı ve uyanık olduğu sürenin en az bir saatini, oldukça rahatsız bir durumda, Amelia'yı arzulayarak geçirmişti. Yetmezmiş gibi Amelia şimdi *böyle* mi davranıyordu?

"Affetmem için yalvarma," dedi tüm olaydan bitkin düşmüş bir halde.

Amelia ağzını açtı, sonra kapadı. Thomas onun özür dilediği için özür dilemek üzere olduğunda kuşkulandı.

İçkisinden bir yudum daha aldı.

Yine, Amelia imayı anlamamıştı. "Ne yapacaksın?"

"Bu öğleden sonra mı?" diye mırıldandı Thomas, Amelia'nın bunu kastetmediğini pekâlâ biliyordu.

Amelia ona küskün bir bakış attı.

"Bilmiyorum," dedi Thomas sinirle. "Daha sadece birkaç saat oldu."

"Şey, evet ama bir haftadır bu konuyu düşünüyordun. Ve gemide sonucun böyle olacağından oldukça emin görünüyordun."

"Bu aynı şey değil."

"Ama- "

"Tanrı aşkına, Amelia, beni rahat bırakacak mısın sen?"

Amelia geri çekilince, Thomas sözlerinden pişman oldu. Ama bunun için özür dileyecek kadar değil.

"Gitmem gerekiyor," dedi Amelia düz bir sesle.

Amelia'yı kesinlikle durduracak değildi. Ondan kurtulmaya *çalışmıyor* muydu? Kapıdan çıkıp gidecekti ve Tho-

mas nihayet biraz huzura ve sessizliğe kavuşacaktı, böylece burada oturup Amelia'nın yüzüne bakmamak için bu kadar uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

Ağzına.

Sinirli olduğu zaman diliyle dokunmayı sevdiği dudaklarının üzerindeki o küçük noktaya.

Ama Amelia ayağa kalkarken, içinden gelen bir şeye yakalandı - unvanının geri kalan kısmıyla birlikte gitmeyi reddeden, şu can sıkıcı parçanın çekirdeğine.

Lanet olsun.

"Sana eşlik edecek biri var mı?" diye sordu Thomas.

"Buna ihtiyacım yok," diye yanıtladı Amelia kırgınca.

Thomas kalkarken sandalyesi gürültüyle zemini sıyırdı. "Seni eve ben götüreceğim."

"Sanırım söylemiştim- "

Thomas, genç kızın kolunu tuttu, niyet ettiğinden biraz daha kabaca olmuştu. "Sen yabancı bir ülkede tek başına, evlenmemiş bir kadınsın."

Amelia ona hayretle baktı. "Atım var Thomas. Yollarda tek başına yürüyecek değilim ya."

"Sana eşlik edeceğim," diye tekrarladı Thomas.

"Kibar olacak mısın?"

"Kaybetmeyeceğim şeylerden biri kibarlık olacak gibi görünüyor," dedi Thomas tatsızca. "Aksi halde seni olduğun gibi bırakmaktan mutlu olurdum. "

Thomas bir an onun tartışabileceğini düşündü ama Amelia'nın doğuştan gelen sağduyusu harekete geçmişti. "Pekâlâ," dedi sabırsız bir fısıltıyla, "madem istiyorsun, beni yoluna sonuna kadar bırakabilirsin."

"Bu bir meydan okuma mı Leydi Amelia?"

Amelia ona döndüğünde gözlerinde öyle bir hüzün vardı ki Thomas neredeyse yumruk yemiş gibi oldu. "Bana ne zamandan beri *leydi* demeye başladın?"

Thomas birkaç dakika dikkatle ona baktıktan sonra, nihayet alçak ve yumuşak bir sesle cevap verdi: "Lord olmadığım ortaya çıktığı zamandan bu yana."

Amelia bir yorumda bulunmadı ama Thomas onun boğazındaki hareketi gördü. Lanet olsun, ağlamasa iyi olurdu. Eğer ağlayacak olursa, bunu *yapamazdı.*

"Hadi geri dönelim, o halde," dedi Amelia, kolunu çekip kurtardı ve hızla adamın önüne geçti. Thomas, genç kızın sesindeki tutukluğu duydu ve kapıya doğru giderken düzgün yürüyemediğini gördü.

Amelia fazla kaskatı görünüyor, elleri her zamanki gibi durmuyordu. Kolu Thomas'ın hayran olduğu o minik, zarif hareketle salınmıyordu.

Thomas buna hayran olduğunu hiç fark etmemişti.

Hatta Amelia'nın yürüyüş ritmini *bildiğinin* bile farkında değildi.

Ve şimdi, tüm bu zırvalıkların orta yerinde, Thomas sadece oturup kendisine acımaktan başka bir şey istemezken, *Amelia* için yanıp tutuşması son derece sinir bozucuydu.

"Amelia," dedi Thomas handan çıkar çıkmaz. Sesi apansız çıkmıştı ama ona seslenmek istememişti. Sadece... oluvermişti.

Amelia durdu. Dönmeden önce parmaklarını yüzüne götürdü ve tekrar indirdi.

"Özür dilerim," dedi Thomas.

Amelia neden diye sormadı ama buna rağmen soru havada asılı kalmıştı.

"O kadar kaba davrandığım için. Sen bunu hak etmiyordun."

Amelia bakışlarını kaldırdı ve yan tarafa baktıktan sonra yeniden bakışlarını genç adama çevirdi. "Senin durumunda çoğu erkeğin davranacağından çok daha iyi davrandın."

Thomas her nasılsa, gülümsemeyi başardı. "Eğer başka birisiyle karşılaşacak olursan -yani benim durumumda olan- kibarca bana yönlendir."

Amelia'nın dudaklarından kısacık, utangaç bir kıkırtı kaçtı. "Çok üzgünüm," dediği duyuldu. Zar zor.

"Ah, sakın olma. Gülmeyi hak eden biri varsa, o da sensin."

"Hayır," dedi Amelia hemen. "Hayır ben- "

"Söylemek istediğim," dedi Thomas, bir şeyler söylemesin diye lafını kesivermişti, "sadece senin hayatın da altüst oldu."

Thomas, Amelia'nın eyere çıkıp yerleşmesine yardım ederken, ellerinin onun belinde oyalanmaması için uğraşıyordu. Ya da onun gül gibi koktuğunu fark etmemeye.

"Cloverhill pek uzak değil," dedi Amelia yola koyulduklarında.

Thomas başını salladı.

"Ah, evet, tabii ki bunu bilmen gerekir. Maguiresbridge'den dönerken geçmiş olmalısın."

Thomas yine başını salladı.

Amelia da başını salladı, sonra gözlerini güvenli bir şekilde önündeki yola dikti. Thomas onun oldukça iyi bir binici olduğunu fark etti. Daha az zorlu koşullarda ne kadar başarılı olabileceğini bilmiyordu ama pozisyonu ve oturuşu mükemmeldi.

Eğer Amelia dönüp bakarsa omurgası gevşer, omuzları biraz çökük durur mu diye merak ediyordu.

Ama Amelia dönüp bakmadı. Thomas ona her göz attığında, profilini görüyordu. Cloverhill sapağına ulaşıncaya kadar böyle devam ettiler.

"Sanırım senin belirlediğin yolun sonu," diye mırıldandı Thomas.

"Sen geliyor musun?" diye sordu Amelia. Sesi çekingen değildi ama yürek paralayıcı bir şekilde ölçülüydü.

"Hayır."

Amelia başını salladı. "Anlıyorum."

Thomas'ın bundan kuşkusu vardı ama bunu söylemesi için bir sebep yok gibi görünüyordu.

"Sen hiç mi geri dönmeyeceksin?" diye sordu Amelia.

"Hayır." O ana kadar bunu hiç düşünmemişti Thomas ama hayır, İngiltere'ye dönerken diğerleriyle yolculuk yapmak istemiyordu. "Ben Belgrave'e kendim döneceğim," dedi Amelia'ya. Ve bundan fazlasını söyleyemezdi. Jack'e neyin ne olduğunu göstermek için konutta bir hafta kadar kalmayı düşünüyordu. Eşyalarını toplamak için. Kuşkusuz bir kısmı düklüğe değil, kendisine aitti. Thomas çizmelerini alamasa, bunu sindirmek oldukça zor olurdu.

Bunun neden tüm şatoyu kaybetmekten daha üzücü olduğunu hiçbir zaman bilemeyecekti.

"Hoşça kal, öyleyse," dedi Amelia ve hafifçe gülümsedi. Ama sadece birazcık. Kendi tarzında, bu tebessüm Thomas'ın o güne kadar gördüğü en üzücü şeydi.

"Hoşça kal Amelia."

Amelia bir an durdu, sonra yola koyulmaya hazırlanarak atını sola doğru çevirdi.

"Bekle!" diye seslendi Thomas.

Amelia eyerinde döndü, gözleri umutla parıldıyordu. Bir tutam saçı esintiye kapılıp bir yay gibi havaya yükselince, sabırsızca kulağının arkasına itti.

"Senden bir iyilik yapmanı rica edeceğim," dedi Thomas. Aslında, bu doğruydu ama Amelia atını tekrar yanına getirince hissettiği rahatlamayı pek açıklamıyordu.

"Elbette," dedi Amelia.

"Kısa bir mektup yazmam gerekiyor. Düke." Thomas boğazını temizledi. "Sen benim elçim olur musun?"

"Evet ama söylemekten de mutlu olurum. Böylece sen sıkıntıya girmek zorunda kalmazsın..." Amelia elini beceriksizce havada oynattı. "Yani, yazma sıkıntısına."

"Eğer sözlerimi sen iletirsen, beni görmüş olduğunu öğrenirler."

Amelia'nın dudakları aralandı ama cevap vermedi.

"Düşünmen gereken bir itibarın var," dedi Thomas usulca.

Amelia yutkundu ama Thomas onun ne düşündüğünü biliyordu. Daha önce itibarını düşünmeleri hiç gerekmemişti.

"Elbette," dedi Amelia usulca.

"Benimle burada buluşur musun?" diye sordu Thomas. "Güneş battıktan hemen sonra."

"Hayır."

Thomas şaşkın gözlerini kırpıştırdı.

"Geç kalabilirsin ve ben seni yolun ortasında beklemek istemiyorum."

"Geç kalmayacağım," dedi Thomas.

"Seninle çardakta buluşacağım."

"Çardak mı var?"

"Bayan Audley daha önce göstermişti." Amelia, Thomas'a oraya nasıl gideceğini anlattıktan sonra ekledi: "Evden uzakta değil. Ama gören de olmayacaktır."

Thomas başını sallayarak onayladı. "Teşekkürler. Yardımın için teşekkür ederim."

Amelia uzaklaştı ve Thomas onun gitgite küçülerek uzaklaşmasını izleyerek bekledi. Yoldaki sapağı dönüp, görüş alanından çıkıncaya kadar bekledi. Ve sonra biraz daha bekledi.

Ve en sonunda, nihayet, Amelia'nın atından indiğini ve eve girdiğini tahmin ettiğinde döndü ve uzaklaştı.

Ama daha öncesinde değil.

Bölüm 21

Yılın bu zamanlarında güneş geç batıyordu ve Amelia çardağın yolunu tuttuğunda akşam yemeği saatini epeyce geçmişti. Tam da beklediği gibi, gittiğini kimse fark etmemişti. Babası yemekten hemen sonra doğruca odasına çekilmişti; Jack'in Grace'e evlenme teklif etmesi yüzünden asabı hâlâ biraz bozuktu. Yaşlı düşes ise aşağı, yemeğe inme zahmetine bile girmemişti.

Yemekten sonra Bayan Audley, Amelia'yı misafir odasına, Jack ve Grace'e katılmaya davet etmiş ama o reddetmişti. Akşam yemeğinden önce aynı yerde aynı üç kişiyle bir saat geçirmişti ve tüm konuşmalar Jack'in gençlik günlerindeki serüven hikâyeleriyle alakalıydı. Ki hikâyeler gerçekten eğlenceliydi. Ama ona âşık olan birisine muhtemelen daha eğlenceli gelirdi ve Amelia kesinlikle değildi. Yorgun olduğunu ve yatağında kitap okumayı tercih edeceğini söylemesi kimseyi şaşırtmamıştı.

Küçük kütüphaneden bir kitap aldı, merdivenleri tırmandı, çarşaflara uygun şekilde kırışık bir görünüm ver-

mek için bir süre yatağa uzandıktan sonra gizlice dışarı çıktı. Kendisi dışardayken Grace odaya dönecek olursa -ki Amelia bundan son derece kuşkuluydu; Bayan Audley'nin her sözünü can kulağıyla dinliyordu- sadece bir an için dışarı çıkmış gibi görünecekti. Kütüphaneye, başka bir kitap için. Ya da belki yiyecek bir şeyler bulmak için. Birisinin Thomas'la buluşmayı planladığından şüphelenmesi için bir neden yoktu. Herkes Thomas'ın nerede olduğu konusunda kendi merakını ifade etmişti elbette ama biraz zamana ihtiyaç duyması anlayışla karşılanmıştı.

Amelia çardağa doğru giderken güneş ufukta batıyordu. Kendi kendine bu buluşmanın hiçbir anlamı olmadığını, sadece Thomas'a bir iyilik yaptığını, mektubunu alıp ön salondaki bir masaya bırakabileceğini ve mektup bulunduğu zaman geri kalanlarla birlikte şaşırmış numarası yapabileceğini söylüyordu. Ve bu muhtemelen hiçbir şey *değildi.* Amelia kendini yine Thomas'ın kollarına atacak değildi; son denemesi ömür boyu utanmasına yetecek kadar onu küçük düşürmüştü. Ve Thomas romantizmi devam ettirme isteğiyle alakalı hiçbir işaret vermemişti. Üstelik artık Windham Dükü de değildi.

Thomas son derece gururluydu. Amelia bunun nedenini, ömrünü ülkedeki en güçlü yirmi erkekten biri olarak geçirmesi olduğuna bağlıyordu. Amelia yüreğini koparıp göğsünden çıkarabilir ve Thomas'a verebilir, öldüğü güne kadar onu seveceğini söyleyebilirdi ve Thomas yine de onunla evlenmeyi reddedebilirdi.

Sırf Amelia'nın kendi iyiliği için.

En kötü tarafı da buydu. Thomas bunun onun iyiliği için olduğunu ve daha iyi şeyler hak ettiğini söyleyecekti.

Sanki şimdiye kadar Amelia, Thomas'ı ünvanı ve zenginliğiyle değerlendiriyormuş gibi. Eğer tüm bunlar sadece geçen ay olsaydı, konuşmalarından önce, öpüşmelerinden önce...

O zaman umurunda olmazdı.

Ah, Amelia bir dahaki sezon Londra'ya giderse muhtemelen çok utanacaktı. Ama ünvanını kaybetmeden önce Thomas ile evlenmediği için kurtulduğunu söyleyecek pek çok kişi çıkardı. Ve Amelia kendi değerini biliyordu. Oldukça çekiciydi, akıllıydı (ama *-ah, teşekkürler anne*-fazla akıllı değildi), bir kontun iyi bir çeyizi olan kızıydı. Uzun süre boşta kalmazdı.

Eğer gidip de Thomas'a âşık olmamış olsaydı, tüm bunlar mükemmelen kabul edilebilirdi.

Ona. Ünvana değil, şatoya değil. Sadece Thomas'a.

Ama Thomas bunu hiçbir zaman anlamayacaktı.

Amelia aceleyle çimlerde yürürken akşam ayazından korunmak için kollarını vücuduna sardı. Misafir odasının penceresinin önünden geçmemek için yolu uzatmıştı. Evden gizlice sıvışma konusunda oldukça tecrübe kazandığını düşünüyordu.

Bunda komik bir şeyler olmalıydı.

Ya da en azından ironik.

Veya belki de sadece hüzünlü.

Çardağı uzaktan görebiliyordu, beyaz boyası loş ışıkta ayırt edilebiliyordu. Sadece bir dakika sonra-

"Amelia."

"Ah!" Amelia olduğu yerde neredeyse bir karış sıçradı. "Tanrım, Thomas ödümü kopardın."

Thomas hafifçe gülümsedi. "Beni beklemiyor muydun?"

"*Burada* değil." Çardak hâlâ oldukça uzaktaydı.

"Özür dilerim. Seni gördüm ve kendimi göstermemek kabalık gibi geldi."

"Hayır, ben sadece- " Amelia derin bir nefes alarak eliyle göğsünü tuttu. "Kalbim hâlâ küt küt atıyor."

Anlık bir sessizlik oldu, sonra bir an daha oldu.

Ve sonra bir an daha.

Korkunçtu. Garipti, boştu ve geçmişte Thomas'ı tanımadan önceki tüm o zamanlar geldi aklına. Thomas o zamanlar düktü ve Amelia ile nişanlıydı ama birbirlerine söyleyecek bir şeyleri hiç olmamıştı.

"İşte burada." Thomas, Amelia'ya katlanmış ve balmumuyla mühürlenmiş bir kâğıt parçası uzattı. Sonra da ona mühür yüzüğünü verdi. "Bunu balmumunun üzerinde kullanacaktım," dedi, "ama sonra fark ettim ki..."

Amelia yüzüğe baktı, Wyndham armasıyla süslenmişti. "Aslında, komik olurdu."

"Aynı zamanda acı verici."

Amelia balmumuna dokundu. Sade, düz bir mührün basıldığı yer pürüzsüzdü. Bakışlarını kaldırarak gülümsemeye çalıştı. "Belki de sana yeni bir tane getirmeliyim. Doğum günün için."

"Yeni bir yüzük mü?"

Tanrım, yanlış anlaşılmıştı. "Hayır, tabii ki." Amelia boğazını temizledi, şimdi utanmıştı, mırıldandı. "Bu fazla haddini bilmezlik olurdu. "

Thomas bekledi, daha sonra ne demek istediğini hâlâ merak ettiğini belirtmek için başını öne eğdi.

"Mühür. Balmumunu mühürlemek için," diye açıkladı Amelia ve bunu yaparken kendi sesinin aldığı tondan

nefret etti. Sadece dört sözcük ama kulağa tamamen boş laf gibi geliyordu. Aptalca ve gereksiz. "Hâlâ mektup yollaman gerekecek."

Thomas'ın merakı uyanmış gibi görünüyordu. "Nasıl bir tasarım seçerdin?"

"Bilmiyorum." Amelia tekrar yüzüğe baktı, sonra saklamak için cebine koydu. "Bir özlü sözün var mı?"

Thomas başını iki yana salladı.

"Bir tane ister misin?"

"Sen bana bulmak ister misin?"

Amelia güldü. "Ah, kışkırtma beni."

"Yani?"

"Yani her an *Mors œrumnarum requies*'den çok daha zekice bir şey ortaya atabilirim. "

Thomas tercüme etmeye çalışırken alnı kırışmıştı.

"Ölüm tüm dertlerden azade dinlenmektir," diye bilgi verdi Amelia.

Thomas güldü.

"Willoughby hanedan sloganı," dedi Amelia, gözlerini devirerek. "Plantagenet hanedanından bu yana."

"Çok üzgünüm."

"Öte yandan, biz çok geç yaşlara kadar yaşarız." Ve ardından, sonunda kendisi de eğlenerek ekledi Amelia: "Eminim kötürüm, romatizmalı ve hışırtılı solunumla."

"Gut hastalığını unutma."

"Hatırlattığın için çok naziksin." Amelia gözlerini devirdi, sonra Thomas'a meraklı bir bakış attı. "Cavendish'in özlü sözü *nedir?*"

"Sola nobilitus virtas."

"Sola nobili- "Amelia telaffuz etmekten vazgeçti. "Latincem paslanmış."

"Erdem tek asalettir."

"Ah." Amelia yüzünü buruşturdu. "Bu ironik."

"Değil mi ama?"

Bundan sonra ne diyeceğini bilemedi Amelia ve görünüşe göre, Thomas da aynı durumdaydı. "Doğru. Tamam." Mektubu yukarı kaldırdı. "Buna dikkat edeceğim."

"Teşekkür ederim."

"Hoşça kal, öyleyse."

"Hoşça kal."

Amelia gitmek için döndü, sonra durdu ve mektubu omuz hizasında tutarak tekrar geri döndü. "Cloverhill'de bize katılmayı planlamadığını mı varsaymalıyım?"

"Hayır. Pek hoşsohbet olmam."

Amelia, beceriksiz bir tebessümle, kısaca başıyla Thomas'ı selamladı. Kolu yeniden aşağı indi, gitmesi gerektiğini biliyordu. Ve yürümeye başladı, gerçekten başladı ya da en azından başladığını düşündü ama o sırada-

"Her şey orada yazılı," dedi Thomas.

"Anlayamadım?" Amelia biraz soluk soluğa konuşuyordu ama galiba Thomas fark etmemişti.

"Mektup," diye açıkladı Thomas. " Planlarımı bildirdim. Jack için."

"Elbette." Amelia başını salladı, hareketinin ne kadar sarsak olduğunu düşünmemeye çalışıyordu. "Çok kapsamlı açıkladığından eminim."

"Her şey itinayla," diye mırıldandı Thomas.

"Bu yeni özlü sözün mü?" Amelia soluğunu tuttu, yeni bir konuşma konusu bulduğu için mutluydu. Hoşça kal demek istemiyordu. Eğer şimdi çekip giderse her şey sona ermiş olacaktı.

Thomas nazikçe gülümsedi ve çenesini ona doğru eğdi. "Hediyeni sabırsızlıkla bekleyeceğim."

"Yani seni tekrar görecek miyim?" Ah, *lanet olsun.* Lanet, lanet, *lanet.* Amelia bunun ağzından bir soru olarak çıkmasını istememişti. Bir yorum olarak söylenmesi gerekiyordu, mesafeli, sofistike olacaktı ve kesinlikle o hafif, acınacak kadar umut dolu sesle dile getirilmeyecekti.

"Bundan eminim."

Amelia başını salladı.

Thomas başını salladı.

Orada öylece duruyorlardı. Birbirlerine bakarak.

Ve sonra-

Amelia'nın dudaklarından-

Son derece inanılmaz, aptalca-

"Seni seviyorum!"

Ah, Tanrım.

Tanrım, Tanrım, Tanrım. Bu da nereden çıkmıştı? Amelia bunu söyleyeceğini düşünmemişti. Ve kulağa bu kadar umutsuzca gelmesi de gerekmiyordu. Ve Thomas'ın da kendisine sanki boynuzları çıkmış gibi bakakalması gerekmiyordu. Ve Amelia'nın titremesi de gerekmiyordu, nefes alıyor *olması* gerekiyordu ve Tanrım, bu kadar biçare olduğu için neredeyse ağlayacaktı ve-

Amelia ellerini kaldırdı ve salladı. "Gitmek zorundayım!"

Amelia koştu. *Ah, kahretsin, kahretsin.* Mektubu düşürmüştü.

Geri döndü. "Özür dilerim." Mektubu kapıp aldı ve Thomas'a baktı.

Ah, işte bu bir hataydı. Çünkü Amelia şimdi yine ko-

nuşuyordu, sanki ağzı bu akşam kendisini rezil etmekten başka *bir şey* yapmıyordu. "Çok üzgünüm. Bunu söylememem gerekirdi. Yapmadım, yani yapmamalıydım. Ve ben- ben- " Amelia ağzını açtı ama boğazı tıkanmıştı ve sonra, nihayet, korkunç bir geğirme gibi kelimeler ağzından döküldü-

"Gerçekten gitmem gerekiyor!"

"Amelia bekle." Thomas onun kolunu tuttu.

Amelia donup kaldı ve hüsranla gözlerini kapadı.

"Sen- "

"Söylememem gerekirdi," diye patladı Amelia. Thomas daha bir şey söylemeden onun lafını kesmek zorundaydı. Çünkü karşılık olarak sevgi sözcükleri söylemeyeceğini ve Amelia buna da dayanamayacağını biliyordu.

"Amelia, sen- "

"Hayır!" diye bağırdı Amelia. "Bir şey söyleme. Lütfen, sadece durumu daha da kötüleştirirsin. Üzgünüm. Seni korkunç bir duruma soktum ve- "

"*Kes şunu.*" Ellerini Amelia'nın omuzlarına koydu, tutuşu sıcak ve sıkıydı ve Amelia başını yana eğip yanağını ona dayamak için can atıyordu.

Ama yapmadı.

"Amelia," dedi Thomas. Sözcükleri arıyor gibi görünüyordu ve Amelia'ya göre iyiye işaret değildi. Eğer Thomas da sevseydi... eğer Amelia'nın bunu bilmesini isteseydi... ne diyeceğini bilmez miydi?

"Son derece olağandışı bir gün oldu," dedi Thomas duraklayarak. "Ve- " Boğazını temizledi. "Pek çok şey olup bitti ve böyle *düşünmen* şaşırtıcı olmazdı- "

"Bu sonuca sadece bu öğleden sonra mı vardığımı sanıyorsun?"

"Ben sanmı- "

Ama Amelia daha fazla dayanamadı. "Bay Audley'yle evlenmemek için neden o kadar uğraştığımı hiç merak etmedin mi?"

"Aslında," dedi Thomas oldukça yavaş, "pek bir şey söylemedin."

"Çünkü taş kesilmiştim! Yıldırım çarpmışa dönmüştüm. Senin baban birdenbire hiç tanımadığın birisiyle evlenmeni istese ve *sonra da* nişanlın, nihayet bir bağ kurduğunu *düşündüğün* kişi, dönüp de senden aynı şeyi istese sen nasıl hissederdin?"

"Bu senin iyiliğin içindi Amelia."

"Hayır, değildi!" Amelia silkelenerek onun kavrayışından kurtuldu, sözcükleri neredeyse bağırarak söylüyordu. "Grace Eversleigh'ye âşık olan bir adamla evlenmeye zorlanmak gerçekten benim iyiliğim için olabilir mi? Ben senin Grace ile olduğunu düşünmeye bile yeni son vermiştim!"

Korkunç bir sessizlik oldu.

Tanrım, gerçekten öyle dememişti. Lütfen, lütfen öyle demek istememişti.

Thomas'ın yüzü şaşkınlıkla sarkmıştı. "Benim Grace'e âşık olduğumu mu düşünüyordun?"

"Seni kesinlikle benden iyi tanıyordu," diye mırıldandı Amelia.

"Hayır, ben değildim- yani, öyle olmadı, sadece- "

"Sadece ne?"

"Hiç." Ama Thomas suçlu görünüyordu. Bir şey için.

"Söyle bana."

"Amelia- "

"Söyle!"

Amelia gerçekten korkutucu görünüyor olmalıydı, çünkü Thomas hemen cevap verdi: "Ondan benimle evlenmesini istedim."

"*Ne?*"

"Bunun hiçbir anlamı yoktu."

"Birisiyle evlenmek istedin ve bunun hiçbir anlamı yoktu, öyle mi?"

"Kulağa geldiği gibi değil."

"Ne zaman yaptın bunu?"

"İrlanda'ya yola çıkmamızdan önce," diye itiraf etti Thomas.

"Öncesinde bizim- " Hissettiği öfkeden Amelia bir an ne söyleyeceğini bilemedi. "Benimle hâlâ nişanlıydın. Başka birisine söz verdiğinde kimseye evlenme teklif edemezsin."

Bu Thomas'a hiç de uymayan bir davranıştı.

"Amelia- "

"Hayır." Amelia başını iki yana salladı. Thomas'ın mazeretlerini duymak istemiyordu. "Bunu nasıl yapabildin? Sen her zaman doğru olanı yaparsın. Her zaman. Hatta bu son derece sıkıntılı olsa bile, sen daima- "

"Seninle daha fazla nişanlı kalacağımı sanmıyordum," diye lafını kesti Thomas. "Ben sadece eğer Audley'nin dük olduğu ortaya çıkarsa, her şey bittiğinde belki de böyle idare edebilirim diye düşündüm."

"*İdare* etmek mi?" diye tekrarladı Amelia.

"Öyle demek istemedim," diye mırıldandı Thomas.

"Aman Tanrım."

"Amelia..."

Amelia olanların tamamını kavramaya çalışırken gözlerini kırpıştırdı. "Yani benimle evlenmeyecektin," diye fısıldadı.

"Neden söz ediyorsun?"

Amelia bakışlarını kaldırarak, nihayet onun yüzüne odaklanabildi. Keskin bir şekilde, Thomas'ın gözlerine ve bu sefer ne kadar mavi oldukları umurunda olmadı. "Eğer unvanı kaybedersen benimle evlenmeyeceğini söylemiştin. Ama Grace'le evlenecektin, öyle mi?"

"Bu aynı şey değil," dedi Thomas ama utanmış görünüyordu.

"Neden? Nasıl? Nasıl farklı oluyor?"

"Çünkü sen daha fazlasını hak ediyorsun."

Amelia'nın gözleri açıldı. "Bununla Grace'e hakaret ettiğini düşünüyorum."

"Kahretsin," diye mırıldandı Thomas, elini saçlarının arasından geçirerek. "Sözlerimi çarpıtıyorsun."

"Bence kendin çarpıtarak gayet iyi iş başarıyorsun."

Thomas derin bir nefes aldı, açıkça öfkesini yatıştırmaya çalışıyordu. "Senin bir dükle evlenmen bekleniyordu."

"Ne fark eder ki?"

"Ne mi *fark eder*?" Thomas bir an için söz bulmaktan aciz gibi göründü. "Servetinden ve bağlantılarından yoksun olduğunda hayatın nasıl olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Buna ihtiyacım yok," diye itiraz etti Amelia.

Ama Thomas onu duymamış gibi lafına devam etti. "Benim hiçbir şeyim yok Amelia. Servetim yok, mülküm yok- "

"Sen varsın."

Thomas alay edercesine bir homurtu çıkardı. "Ve ben kim olduğumu bile bilmiyorum."

"Ben biliyorum," diye fısıldadı Amelia.

"Gerçekçi davranmıyorsun."

"Sen de adil davranmıyorsun."

"Amelia, sen- "

"Hayır," diye öfkeyle lafını kesti Amelia. "Bunu duymak istemiyorum. Bu hakaretine inanamıyorum."

"Hakaretim mi?"

"Ben bir sera çiçeği miyim ki en ufak zorluğa dayanamayacağımı düşünüyorsun?"

"Ufak olmayacaktır."

"Ama Grace yapabilecekti."

Thomas'ın yüzü taş gibi ifadesiz oldu ve cevap vermedi.

"Grace ne dedi?" diye sordu Amelia, sözcükleri neredeyse alaycıydı.

"Ne?"

Amelia'nın sesi yükselmişti. "Grace ne dedi?"

Thomas ona sanki daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

"Grace'e evlenme teklif ettin," diye terslendi Amelia. "O ne cevap verdi?"

"Reddetti," dedi sonunda Thomas, sesi konuşurken çatlamıştı.

"Onu öptün mü?"

"Amelia..."

"Öptün mü?"

"Ne fark eder ki?"

"Onu öptün mü?"

"Evet!" diye patladı Thomas. "Tanrı aşkına, evet, onu

öptüm ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Hiç! Denedim, inan bana bir şeyler hissetmeye çalıştım ama *böyle* değildi." Daha sonra Amelia'yı yakaladı ve dudakları onunkilerin üstüne öylesine hızla kapandı ki Amelia nefes alacak zaman bulamadı.

Thomas'ın elleri Amelia'nın üzerindeydi ve Amelia tıpkı kendisi gibi onun da uyarıldığını hissedebiliyordu.

Amelia bunu istiyordu. Vücudunun sıcaklığını kendi vücudunda hissetmekten başka bir şey istemeyerek Thomas'ın giysilerine atıldı.

Artık Thomas'ın dudakları Amelia'nın boynunda, eli eteğinin altında, bacağından yukarı doğru çıkıyordu.

Amelia arzudan soluk soluğa kalmıştı. Thomas'ın başparmağını onun uyluğunun iç tarafına bastırıyor, okşuyordu ve Amelia buna dayanabileceğinden emin değildi. Genç kadın destek almak için Thomas'ın omuzlarını kavradı; inliyor ve tekrar tekrar daha fazlası için yalvarıyordu.

Ve Thomas'ın eli daha da yukarı, kalçasıyla birleşen bacak kıvrımına kadar çıktı, çok yakındı... o kadar yakındı ki...

Thomas ona dokundu.

Amelia kaskatı kesildi ve sonra içgüdüsel olarak yumuşadı. "Thomas," diye inledi ve daha ne olduğunu anlayamadan Thomas onu yere yatırmış, öpüyor, dokunuyordu ve Amelia'nın ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Thomas'ın yaptığı her şeyi ve daha fazlasını istiyordu.

Thomas'ın parmakları hareket etmeye devam etti, sonra hepsinden daha da hain bir okşamayla elini kaydırdı. Amelia, Thomas'ın altında yay gibi gerilirken şoktan ve zevkten soluğu kesilmişti. Thomas içine kolayca kaydı.

Amelia'nın bedeni bunu mu bekliyordu? Kendini hep o an için mi hazırlamıştı?

Daha sert, daha hızlı soluyor, Thomas'ı artık daha yakından istiyordu. Vücudunda zevk dalgaları oluşurken Amelia'nın tek yapabildiği Thomas'ı kavramak, sırtını, saçlarını, kalçalarını sımsıkı tutmak oldu - Thomas'ı kendine çekmek, üstündeki vücudunun artan zevkini hissetmek için ne gerekirse yapmak.

Thomas dudaklarını Amelia'nın göğsüne, elbisesinden açıkta kalan düz bölgeye indirdi. Adam elbisesinin yaka çizgisini bulunca Amelia ürperdi. Thomas dudaklarını yakasının etrafında... daha aşağıda... köprücük kemiklerinde ve yumuşacık göğüs kabartısında gezdiriyordu. Kumaşı dişlerinin arasına aldı ve önce nazikçe, daha sonra açılmayınca daha büyük bir gayretle çekiştirmeye başladı. Sonunda, Thomas boğuk bir sesle söverek, elini aşağı indirdi ve Amelia'nın omzunun üzerinde toplanan kumaşı kavrayıp koluna kadar çekti. Göğsü sıyrılarak serbest kalınca Amelia neredeyse soluk bile alacak zaman bulamadan Thomas'ın ağzı göğüs ucuna kapandı.

Dudaklarından hafif bir çığlık kaçtı ve Amelia geriye mi çekilsin yoksa ileri mi gitsin bilemedi. En sonunda bunun bir önemi kalmadı, çünkü Thomas onu artık güvenli bir biçimde tutuyordu. Parmakları birbirine geçti.

Seni seviyorum, diye bağırmak istiyordu Amelia.

Ama yapmadı. Amelia konuşamıyor, kendisine tek bir söz etme izni veremiyordu. Söylerse Thomas dururdu. Bunu nereden bildiğini ya da neden bu kadar emin olduğunu bilmiyordu ama doğru olduğunu biliyordu. Eğer büyüyü bozacak bir şey yaparsa, Thomas dururdu. Ve öyle bir şey olursa, Amelia buna dayanamazdı.

Thomas'ın ellerinin hareket ettiğini, el yordamıyla pantolonunu açtığını hissetti Amelia ve işte karşısındaydı. Sert ve sıcaktı, Amelia'ya baskı yapıyor ve onu geriyordu. Genç kız bunu yapabileceğinden ve bundan hoşlanacağından artık emin olamıyordu ve sonra-

Thomas ilkel bir homurtuyla kendini ileri itince, Amelia kendini tutamadı ve acıyla hafif bir çığlık attı.

Thomas derhal hareketsiz kaldı.

Amelia da öyle.

Thomas doğrularak yükseldi ve başını kaldırdı, sanki Amelia'yı ilk defa görüyormuş gibi baktı. Tutkunun sisleri dağılmıştı ve şimdi- ah, Amelia'nın korktuğu şey olmuştu...

Thomas pişmanlık duyuyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı Thomas. "Aman Tanrım."

Ne yapmıştı böyle?

Bu aptalca bir soruydu, Amelia'nın üstünde yatarken bunu sormak kesinlikle çok aptalcaydı. Hem de *çayırlıkta.* Konforuyla bile ilgilenmeden Amelia'nın bekâretini almıştı Thomas. Amelia'nın elbisesinin etekleri belinin etrafına toplanmıştı, saçlarında yapraklar vardı ve Tanrım - Thomas çizmelerini çıkarmayı bile başaramamıştı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı genç adam.

Amelia başını iki yana salladı ama Thomas ifadesinden ne demek istediğini anlayamadı.

Artık Amelia'yla evlenecekti. Bu sorgulanamazdı bile. Thomas onu mümkün olabilecek en alçaltıcı şekilde mahvetmişti. Thomas onun adını hiç fısıldamış mıydı acaba? Onunla seviştiği tüm süre boyunca -Amelia'nın adını hiç söylemiş miydi? Kendi amansız arzusunun dışında başka bir şey fark edebilmiş miydi?

"Üzgünüm," dedi yeniden Thomas ama sözcükler asla yeterli olamazdı. Geri çekilmeye çalıştı, böylece Amelia'ya yardım edebilir, onu rahatlatabilirdi.

"Hayır!" dedi hemen Amelia, onu omuzlarından kavrayarak. "*Lütfen.* Gitme. "

Thomas dikkatle baktı, söylediklerine inanamıyordu. Bunun tecavüz olmadığını elbette biliyordu. Amelia da istemişti. Genç kız inlemiş, omuzlarından yakalamış, arzuyla ismini söylemişti. Ama şimdi kuşkusuz bitmesini istiyor olmalıydı. Daha medeni bir şeyi beklemek için. Yatakta. Karısı olarak.

"Kal," diye fısıldadı Amelia, onun yanağına dokunarak.

"Amelia," dedi Thomas, pürüzlü bir sesle ve bu tek sözcükte Amelia'nın tüm düşüncelerini duyması için dua ediyordu, çünkü düşüncelerini dile getirebileceğini sanmıyordu.

"Tamam," dedi Amelia usulca ama sonra gözleri alev alev oldu. "Ve bundan *asla* pişman olmayacağım."

Thomas bir şeyler söylemeye çalıştı ama tek yapabildiği *bazı* gürültüler çıkarmak oldu.

"Şşşş!" Amelia parmağını dudaklarına götürdü. "Tamam," dedi yeniden ve ardından, milyonlarca yıllık kadınsı bir tecrübeyle gülümsedi. "Şimdi daha da iyisini yapalım."

Thomas'ın nabzı hızlanırken, Amelia elini onun çıplak kalçalarına ulaşana kadar gezdirdi.

Thomas inledi.

Amelia onun kalçasını sıktı. "*Muhteşem* olsun."

Ve Thomas yaptı. Eğer sevişmelerinin ilk bölümü çılgınca ve düşüncesizce bir tutkuysa, şimdi planlı bir sal-

dırıydı. Her öpüşü katışıksız sanattı, her dokunuşu Amelia'yı zevkin doruğuna ulaştırmak için tasarlanmıştı. Eğer Amelia'yı zevkten inleten bir şey olursa, Thomas tekrarlıyordu... ve sonra yine yapıyordu.

Amelia'nın adını fısıldıyordu... tekrar tekrar, teninde, saçlarının arasında, dudakları göğüslerinde gezinip oyalanırken. Bunu Amelia için güzelleştirecekti. Onun için *muhteşemleştirecekti.* Genç kız zevkin doruğuna çıkıncaya kadar, kollarının arasında yığılıp kalıncaya kadar durmayacaktı Thomas.

Bu Thomas ile alakalı değildi. Haftalardır ilk kez, bir şey onunla alakalı *değildi.* Kendi adıyla ya da kim olduğuyla veya Amelia'ya zevk vermenin dışındaki herhangi bir şeyle alakalı değildi.

Bu Amelia içindi. Hepsi onun içindi ve muhtemelen geri kalan günlerinde, hep öyle olacaktı.

Ve belki de bir sakıncası yoktu.

Kim bilir, belki de iyi bir şeydi. Çok iyi bir şey.

Thomas, Amelia'ya baktı; arzuyla aralanan dudaklarını görünce soluğu kesildi. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Hiçbir şeyle kıyaslanamazdı, ne en parlak elmaslarla, ne de güneşin batışıyla. Amelia'nın o andaki yüz ifadesiyle kıyaslanacak hiçbir şey yoktu.

Ve sonra birden her şey açıklığa kavuştu.

Thomas, Amelia'yı seviyordu.

Yıllardır nezaketle görmezden geldiği bu kız -hayır, bu kadın- Thomas'ın içine ulaşmış ve kalbini çalmıştı.

Ve birdenbire nasıl olup da Amelia'nın Jack'le evlenmesine izin verebildiğini anlayamadı.

Thomas ondan ayrı yaşayabileceğini nasıl olup da düşündüğünü bilemiyordu.

Ya da günün birinde Amelia'nın karısı olacağını bilmeden bir gün daha nasıl yaşayabileceğini. Onun çocuklarını doğuracağını. Onunla birlikte yaşlanacağını bilmeden.

"Thomas?"

Amelia'nın fısıltısıyla kendine geldi ve hareket etmeyi bırakmış olduğunu fark etti. Amelia merakla arzu karışımı bir ifadeyle bakıyordu ve gözleri... ifadesi... Thomas bunun ona ne yaptığını açıklayamazdı ama mutluydu.

Hoşnut değil, memnun değil, keyifli değil.

Mutlu.

Damarlarında kan değil şampanya akıyordu, dünyaya mutlu olduğunu haykırmak istiyordu.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu Amelia, sonra kendi de gülümsedi, çünkü bulaşıcıydı. Öyle olması gerekirdi. Thomas bunu içinde tutamıyordu.

"Seni seviyorum," dedi Thomas ama genç kadının ne kadar şaşırdığını yüzündeki temkinli ifadeden anlayabilmişti.

"Thomas..."

Thomas, onun hislerini iyice anlamasını istiyordu. "Bunu önce sen söylediğin için söylemiyorum ve artık açıkça seninle evlenmem gerektiği için de söylemiyorum. Söylüyorum çünkü... çünkü..."

Amelia altında kıpırdamadan duruyordu.

Thomas sonunda fısıldadı: "Söylüyorum, çünkü bu doğru."

Amelia'nın gözlerinde yaşlar belirdi ve Thomas eğilip hafifçe öperek onları yok etti. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Ve sonra kendini tutamayıp muzip muzip gülümsedi. "Ama hayatımda bir kez olsun doğru olanı yapmayacağım."

Amelia'nın gözleri telaşla fal taşı gibi açıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Thomas, genç kızın önce yanağını, sonra kulağını, çenesinin zarif kenarını öptü. "Sanırım doğru olan şey hemen şimdi bu çılgınlığa son vermek olmalı. Bekâretini uygun şekilde kaybetmediğin için değil ama buna devam etmeden önce gerçekten babanın iznini almam gerekir."

"*Buna* devam etmek mi? " dedi Amelia boğulur gibi.

Thomas, öpücüklerini Amelia'nın yüzünün diğer tarafında tekrarladı. "Asla bu kadar kaba davranmak istemezdim. Kur yapmak isterdim. Genel anlamda."

Amelia'nın ağzı birkaç kez açılıp kapandı, sonra nihayet tebessüm olduğu pek de kesin olmayan bir şekle girdi.

"Ama bu zalimce olurdu," diye mırıldandı Thomas.

"Zalimce mi?" diye tekrarladı Amelia.

"Mmm. *Buna* devam etmemek." Thomas ileri itti. Sadece birazcık ama Amelia'nın şaşkınlıkla ciyaklamasına yetmişti. Thomas genç kızın boynuna doğru sokularak aralarındaki ritmi daha da hızlandırdı. "Bir şeye başlamak ve bitirmemek... Bu bana pek doğru bir şey gibi görünmüyor, öyle değil mi?"

"Hayır," diye cevap verdi Amelia ama sesi zorla çıkıyor, giderek daha sık nefes alıyordu.

Böylece Thomas devam etti. Amelia'nın vücudunu kendi vücuduyla, tıpkı yüreğiyle sevdiği gibi sevdi. Ve genç kızın altında titrediğini hissederken, sonunda içindeyken zirveye çıktığında Thomas kendini tükenmiş, bitkin hissediyordu... ve bütün.

Belki sevdiği kadını baştan çıkarmanın doğru yolu bu değildi ama kesinlikle iyi olmuştu.

Bölüm 22

En sonunda, Thomas doğru olanı yaptı.

Hemen hemen.

Amelia, genç adamın ertesi gün babasını arayıp bulacağını ve resmen evlenmek isteyeceğini beklemişti. Bunun yerine, Thomas planlandığı gibi mektubu ve yüzüğü iletmesini isteyerek onu on beş gün sonra İngiltere'de göreceğini söyledi.

Amelia'ya onu sevdiğini söylemişti. Thomas, genç kızı anlatamayacağı kadar çok seviyordu ama tek başına dönmesi gerekiyordu.

Amelia anlamıştı.

Ve böylece yaklaşık üç hafta sonra Burges Park'ın konuk odasında annesi, diğer dört kız kardeşi ve babasının iki köpeğiyle otururken, kâhya kapıda belirerek duyurdu:

"Bay Thomas Cavendish, leydim."

"Kim?" oldu Leydi Crowland'ın yanıtı.

"Wyndham!" diye tısladı Elizabeth.

"O artık Wyndham değil," diye düzeltti Milly.

Amelia elindeki kitaba bakarak gülümsedi.

"Acaba neden buraya geldi ki?" diye sordu Leydi Crowland.

"Belki de hâlâ Amelia'yla nişanlı olduğu içindir," diye ileri sürdü Milly.

Annesi büyük bir dehşetle ona döndü. "*Hâlâ* öyle mi?"

"Öyle olduğunu sanıyorum," diye yanıtladı Milly.

Amelia gözlerini kitaptan ayırmadı.

"Amelia," dedi sertçe Leydi Crowland. "Nişanlılığının durumu *ne*?"

Amelia omzunu silkerek ve boş bir bakışla cevaplamaya çalıştı ama bu kadarının yeterli olmayacağı hızla belli olduğu için, "Emin değilim," dedi.

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" diye sordu Milly.

"Ben nişanı bozmadım," dedi Amelia.

"O bozdu mu?"

"Şey..." Amelia duraksadı, aynı anda iki farklı kişi tarafından sorgulandığı için cevabı ne tarafa vereceğinden emin değildi. Nihayet annesine cevap vermeye karar verdi ve ondan tarafa dönerek, "Hayır. Resmen değil," dedi.

"Ne kadar karışık. Ne *karmaşa.*" Leydi Crowland elini alnına götürdü, çok dertli görünüyordu. "O zaman senin buna bir son vermen gerekiyor. Bunu o yapmayacaktır; bunu yapmayacak kadar centilmen. Ama kuşkusuz *artık* senden onunla evlenmeni beklemiyordur."

Amelia dudağını ısırdı.

"Büyük bir ihtimalle buraya sana sona erdirmek için fırsat vermek üzere gelmiştir. Evet, kesinlikle öyle olmalı." Leydi Crowland kâhyaya dönerek, "Onu içeri al Granville," dedi. "Ve geri kalan sizler- " Elini diğer kızlarına doğru

salladı, bu pek kolay olmamıştı çünkü hepsi odada oraya buraya dağılmışlardı. "Onu mesafeli bir şekilde selamlarız ve sonra üzüntülerimizi bildirerek çıkarız."

"Toplu olarak odadan ayrılmak mesafeli olmak mı demek oluyor?" diye sordu Milly.

Leydi Crowland ona bir bakış attıktan sonra Amelia'ya dönerek seslendi, "Ah! Sence babanın burada olması gerekiyor mu?"

"Öyle," dedi Amelia, her şey dikkate alındığında son derece sakin bir şekilde. "Gerçekten öyle olması gerektiğini düşünüyorum."

"Milly," dedi Leydi Crowland, "git babanı bul."

Milly'nin ağzı açık kaldı. "*Şu anda* gidemem."

Leydi Crowland dramatik bir şekilde içini çekti. "Ah, Tanrı aşkına, bir anne böyle sınanır mı hiç?" Elizabeth'e döndü.

"Ah, hayır," dedi Elizabeth hemen. "Tek kelimeyi bile kaçırmak istemiyorum."

"Siz ikiniz," dedi Leydi Crowland, en küçük iki kızını eliyle işaret ederek. "Gidip babanızı bulun ve şikayet istemiyorum." Elini başına koydu. "Bu migrenimin tutmasına neden olacak, bundan eminim." Kızları yeterince hızlı hareket etmeyince ekledi: "Burada görecek bir şey yok! Wyndham- "

"Cavendish," diye düzeltti Milly.

Leydi Crowland gözlerini devirdi. "Kim duymuş böyle bir şeyi? Kayıp kuzenmiş!" Ve ardından, tam anlamıyla olağanüstü bir çeviklikle, kapıda oyalanan iki küçük kızına geri döndü. "Gidin!"

Kızlar gittiler ama içeri alınan Thomas'la karşılaşmadan

önce değil. Thomas, Leydi Crowland'den tarafa elinde oldukça büyük, düz bir paketle yaklaştı ve paketi yere koyup duvara dayadı.

"Leydi Crowland," dedi Thomas, derin bir reverans yaparak.

Amelia kaburgalarında bir dirsek hissetti. Elizabeth'e aitti.

"Yıkılmış gibi görünmüyor," diye fısıldadı Elizabeth. "Daha yeni her şeyini kaybetmedi mi?"

"Belki de her şeyi değildir," diye mırıldandı Amelia. Ama Elizabeth bunu duymadı; aval aval bakıyor gibi görünmemeye çalışmakla öyle meşguldü ki - elbette öyle görünüyordu.

Thomas üç Willoughby kız kardeşe döndü. "Leydi Elizabeth," dedi kibarca, "Leydi Amelia, Leydi Millicent."

Hepsi reverans yaptılar ve Thomas bu jeste zarif bir baş hareketiyle karşılık verdi.

Leydi Crowland boğazını temizledi. "Bu ne hoş bir sürpriz, majes- şey..."

"Bay Cavendish," dedi Thomas kibarca. "Buna alışmak birkaç haftamı aldı."

"Tabii ki bu sizin isminiz," diye lafa karıştı Milly.

"Millicent!" diye payladı annesi.

"Hayır, hayır," dedi Thomas buruk bir tebessümle. "Doğru söylüyor. Thomas Cavendish doğumumdan bu yana benim adım."

Garip bir anın ardından Leydi Crowland konuştu: "Sağlığınız yerinde görünüyor."

"Çok iyi leydim. Siz nasılsınız?"

"Olabildiğince iyi." Leydi Crowland içini çekti. "Çocuklar çok yorucu olabiliyorlar."

"Umarım günün birinde bunu ben de öğrenirim," dedi Thomas.

Leydi Crowland'in yüzü pembeleşerek kekeledi. "Eh, tabii ki hepimiz çocuklarla kutsanmayı umarız, öyle değil mi?"

"Benden en son ne zaman kutsanma diye söz ettiğini hatırlayamıyorum," diye mırıldandı Milly.

Amelia kız kardeşini duymazdan geldi. Odanın karşı tarafından, sadece Thomas'a bakarak son derece mutlu oluyordu. Amelia onu özlemişti ama kendi gözleriyle onu *görünceye* kadar, ne kadar çok özlediğini fark etmemişti. Ancak şimdi Thomas'a dokunmak istiyordu. Kollarını ona dolamak, kucağına sokulmak istiyordu. Thomas'ı öpmek, kokusunu duymak, yanında olmak istiyordu.

İçini çekti. Anlaşılan oldukça yüksek sesle olmuştu. Milly tekme attı ve ancak o zaman herkesin kendisine baktığını fark etti.

Amelia sadece sırıttı. Kendisini tutamıyordu.

Annesi kızına tuhaf tuhaf baktı, sonra Thomas'a döndü ve, "Sanırım Amelia'yla birkaç dakika yalnız kalmak istersiniz," dedi.

"Bunu her şeyden çok isterim," dedi Thomas rahatça, "ama aynı zamanda da- "

"Cavendish!"

Amelia kapıya baktı. Babası gelmişti.

"Lord Crowland," diye selamladı onu Thomas.

"Ne zaman geri döneceğinizi merak ediyordum. Bizi İrlanda'da terk ettiğiniz için sizi suçluyor değilim. Pekâlâ, sanırım ilgilenmemiz gereken konular var." Odada göz gezdirdi, sanki Willoughby kadınlar sürüsünün odanın

her tarafında hareketsiz durduğunu ancak o zaman fark etmiş gibiydi. "Hmm. Belki de benim çalışma odamda?"

Amelia, nişanlısının bunu kabul etmesini bekliyordu. Thomas önce babasından izin almadan asla resmi bir evlenme teklifi yapmazdı. Ya da en azından bunu denemeden. Babası kabul etmeyecek olursa Thomas'ın ne yapacağını bilmiyordu ama Amelia evleneceklerine yürekten inanıyordu.

Sadece eğer ailesi itiraz etmezse çok daha kolay olurdu.

Ama Thomas onu şaşırttı. Aslında, konuştuğu zaman herkesi şaşırttı. "Başka bir odaya çekilmeye hiç gerek yok. Herkesin önünde söyleyemeyeceğim bir şey değil."

"İnsanların bunu söylemesini *seviyorum*," diye belirtti Milly.

"Milly!" diye tısladı Elizabeth.

"Thomas beni duyamaz."

"Aslında duyabiliyorum," diye mırıldandı Thomas.

Amelia kahkahasını bastırmak için elini ağzına örtmek zorunda kaldı.

"Bitirdiniz mi?" diye sordu Lord Crowland, üç büyük kızına sinirli bir bakış atarak.

Elbette cevap vermediler.

"Pekala, öyleyse," dedi Lord Crowland, Thomas'a dönerek. "Bana söylemeniz gereken nedir?"

"Her şeyden önce," diye yanıtladı Thomas, "nişan sözleşmesini resmen feshetmek istiyorum."

Elizabeth soluğunu tuttu, hatta Milly bile bu açıklamadan dolayı şoka girmiş gibi görünüyordu.

Amelia sadece gülümsedi. Thomas'ın ne planladığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama ona güveniyordu.

"Oldu bilin," dedi Lord Crowland. "Gerçi ben zaten hükümsüz olduğunu düşünüyordum."

Thomas başını çok hafifçe yana eğdi. "Her şeyi açıklığa kavuşturmak iyi oluyor, aynı fikirde değil misiniz?"

Lord Crowland birkaç kere gözlerini kırpıştırdı, lafın nereye varacağından pek emin değildi.

"Bir konuyu daha açıklığa kavuşturmak istiyorum," dedi Thomas.

Ve sonra döndü.

Amelia'nın gözlerinin içine baktı.

Odanın öbür tarafına yürüdü.

Amelia'nın ellerini tuttu.

Oda ortadan kalkmıştı, sadece Thomas vardı... ve Amelia... ve sevinç. Amelia gülmeye başladığını hissetti -sessiz ve sersemlemiş gibi- o kadar mutluydu ki içinde tutamıyordu.

"Amelia," dedi Thomas, gözlerini onunkilerden hiç ayırmadan.

Amelia daha hiçbir şey sormadığı halde, evet anlamında başını sallamaya başladı. Ama kendini tutamıyordu. Thomas'ın sadece ismini fısıldaması bağırmak istemesi için yeterliydi. *Evet! Evet!*

Thomas bir dizinin üzerine çöktü. "Amelia Willoughby," dedi, şimdi biraz daha yüksek sesle konuşuyordu, "bana karım olmanın büyük onurunu verir misin?"

Amelia başını sallamaya devam ediyordu. Kendini bunu yapmaktan alamıyordu.

"*Sana* soruyorum," diye Thomas devam etti, "çünkü bu sefer *senin* seçimin."

"Evet," diye fısıldadı Amelia. Ve sonra bağırarak söyledi. "*Evet! Evet!*"

Thomas onun titreyen parmağına bir yüzük taktı. Amelia, onun yakışıklı simasına o kadar dalmıştı ki elinde bir yüzük olduğunu bile fark etmemişti.

"Seni seviyorum," dedi Thomas, herkesin önünde.

"Ben de seni seviyorum." Amelia'nın sesi titriyordu ama sözleri doğruydu.

Sonra Thomas hâlâ Amelia'nın elinden tutarak ayağa kalktı ve babasına döndü. "Bize onay vereceğinizi umuyorum."

Genç adamın sesi hafif ama kararlılığı açıktı. Bu olsa da olmasa da evleneceklerdi.

"Onun geçimini sağlayabilir misin?" diye sordu Lord Crowland açıkça.

"Yeni dükle bir anlaşmaya vardım. Amelia istediği her şeye sahip olacak."

"Bir unvanınız olmayacak," diye belirtti Leydi Crowland ama nezaketsiz değildi. Daha ziyade bir hatırlatmaydı, kızının her şeyi enine boyuna düşünmesi için nazik bir uyarıydı.

"Buna ihtiyacım yok," diye cevap verdi Amelia. Ve daha sonra, bu konuda düşündüğü zaman, Thomas'a duyduğu tüm aşkla yüzünün ışıldadığını düşündü, çünkü annesinin gözleri buğulanmış, tozla alakalı saçma sapan bir şeyler mırıldanarak gözlerini silmişti.

"Peki o zaman," dedi Lord Crowland, av köpekleriyle dışarıda olmayı tercih edermiş gibi görünüyordu. "Sanırım mesele halloldu." Sonradan aklına gelince ekledi: "Yine."

"Seninle daha önce evlenmiş olmalıydım," dedi Thomas Amelia'ya, ellerinden birini dudaklarına götürerek.

"Hayır, yapmamalıydın. Kocam olsaydın, sana âşık olmayabilirdim."

"Bunu bana açıklayabilir misin?" diye sordu Thomas, eğlenen bir tebessümle.

"Tam olarak değil," dedi Amelia, kendini çok arsız hissediyordu.

"Ah, neredeyse unutuyordum," dedi Thomas aniden. "Sana bir hediye getirdim."

Amelia istemeye istemeye gülümsedi; hiçbir zaman bir hediye karşısında heyecanını saklayacak kadar kontrollü olmamıştı.

Thomas uzun adımlarla odayı aşıp, manzarayı hâlâ hayretle izleyen aileyi geçti ve daha önce getirdiği büyük paketi aldı.

"Buraya gel," dedi Thomas, paketi yakındaki bir masaya koyarak.

Diğer Willoughby'ler gibi Amelia da aceleyle onun yanına gitti. "Nedir bu?" diye sordu, Thomas'a ışıl ışıl gülümseyerek.

"Aç," diye teşvik etti Thomas. "Ama dikkatli ol. Hassas bir şey."

Amelia ipi çözüp kâğıdı dikkatle sıyırarak açtı.

"*Bu* da ne?" diye sordu Milly.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu Thomas.

Amelia başını salladı, son derece etkilenmişti. "Bayıldım."

"*Nedir* bu?" diye üsteledi Milly.

Bir haritaydı. Kalp şeklinde bir harita.

"Bir *kordiform* projeksiyon," dedi Thomas.

Amelia ona heyecanla baktı. "Alanı bozmuyor. Bak Grönland ne kadar küçük."

Thomas gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki bunu daha çok kalp şeklinde olma özelliği nedeniyle satın aldım."

Amelia ailesine doğru döndü. " Şimdiye dek bu kadar romantik bir hediye gördünüz mü?"

Ailesi Amelia'ya sanki çıldırmış gibi bakıyorlardı.

"Bir harita," dedi Leydi Crowland. "Ne ilginç, değil mi?"

Elizabeth boğazını temizledi. "Yüzüğü görebilir miyim?"

Amelia elini uzattı, kız kardeşlerinin yeni elması inlemelerine izin verirken kendisi yeni -bir başka deyişle eski- nişanlısına baktı.

"Kalbimin haritasını bulmanla alakalı akıllıca bir laf etmemin yeri geldi mi?" diye sordu Thomas.

"Bunu beni ağlatmadan yapabilir misin?"

Thomas bunu bir düşündü. "Pek sanmıyorum."

"Tamam, yine de söyle."

Thomas söyledi.

Ve Amelia ağladı.

"Eh, *bu* bir aşk evliliği," diye duyurdu Milly.

Odadaki herkes başlarını salladı. Öyleydi gerçekten de.

Son Söz

Windsor Sarayı
Temmuz 1823

İşimiz bitti mi?"

Kral sıkılmıştı. IV. George, Hazine Vekili ile toplantı yapmaktan hiçbir zaman hoşlanmazdı. Her zaman çok vakitsiz oluyordu. Montrose'un bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama görünüşe göre toplantıları daima planlanmış bir yemekle çakışıyordu.

"Sadece bir şey daha var majesteleri." Dük Montrose -artık iki yıldan bu yana Hazine Vekili idi- birkaç kâğıdı karıştırdı, önce aşağı baktı, sonra bakışlarını kaldırdı. "Crowland Kontu öldü."

George gözlerini kırpıştırdı. "Yazık olmuş."

"Beş kızı vardı."

"Hiç oğlu yok mu?"

"Tek bir tane bile. Varis yok. Unvan size geri döndü majesteleri."

"Yakın zamanda mı oldu?"

"Bu ayın başlarında. "

"Ah, iyi." Kral George esnedi. "Mülklerini geri almadan önce dula yas tutmak için bol bol zaman vermemiz gerekir."

"Her zamanki gibi çok naziksiniz majesteleri."

"Küçük bir nokta var- bir dakika." George'un kaşları çatıldı. "Crowland mi demiştin? Şu korkunç Wyndham meselesiyle ilgili değil miydi?"

"Kızı dükle nişanlıydı. Şey, ilkiyle." Montrose boğazını temizledi. "Ama kontluk meselesi var. Crowland'in boşta olmasıyla- "

"Wyndham nasıl?" diye lafını kesti George.

"Şey, hangisi?"

George buna iyi bir kahkaha attı. "Yenisi. Gerçek olan. Ha, diğeri de. İyi biriydi. Onu hep severdik. Ortalıkta hiç görünmüyor, öyle değil mi?"

"Sanırım geçenlerde Amsterdam'dan geri döndü."

"Orada ne yapıyormuş ki?"

"Bilmiyorum Majesteleri."

"Crowland'in kızıyla evlenmişti, değil mi? Unvanla alakalı tüm o karmaşadan sonra. "

"Öyle oldu."

"Tuhaf bir kız olmalı," dedi George. "Kesinlikle daha iyisini yapabilirdi. "

"Karım bunun bir aşk evliliği olduğunu bildirdi," dedi Montrose.

George kendi kendine güldü. Bu günlerde doğru dürüst eğlence bulmak çok zordu. Bu güzel bir hikâyeydi.

Montrose boğazını temizledi. "Boş kontluk meselesini halletmemiz gerekiyor. Elbette kalabilir ama- "

"Orayı Cavendish'e ver," dedi George bir el hareketiyle.

Montrose şoke olarak krala baktı. "Kime..."

"Cavendish'e. Eski Wyndham'a. Tanrı biliyor ya, tüm o başından geçenlerden sonra bunu hak ediyor."

"Karısının en büyük kız evlat olduğunu sanmıyorum. Emsalleri- "

George buna bir kahkaha daha attı. "Bu olanların hiçbirinin emsali olmadığını söyleyebiliriz. Altı ay bekleyeceğiz. İntikalden önce aileye matem için zaman tanı."

"Emin misiniz majesteleri?"

"Bu *bizi* eğlendiriyor James."

Montrose başını sallayarak onayladı. Kral kendisinden biz diye bahsederdi. "Eminim son derece minnettar kalacaktır."

"Eh, bir düklük değil," dedi George gülerek. "Ama yine de..."

Yedi ay sonra
Crowland Malikânesi, Londra

"Ah, sana Lord Crowland diyebileceğimi sanmıyorum," dedi Amelia, çayından bir yudum alarak. "Babamla konuşuyorum gibi hissettiriyor."

Thomas sadece başını salladı. Windsor'a çağrılmalarından bu yana daha bir ay geçmişti ve haber umuma açıklanalı sadece bir hafta olmuştu. Birileri her *Wyndham* dediğinde dönmemeye daha yeni alışmıştı.

Odaya bir uşak girdi, elinde büyük bir tepsi vardı. "Gazeteler efendim," dedi ahenkli bir sesle.

"Ah, bugün Çarşamba, değil mi?" diye bağırdı Amelia, hemen tepsiye doğru atılarak.

"Dedikodu gazetesine bağımlı oldun," diye suçladı Thomas.

"Elimde değil. Çok zevkli."

Thomas *Times* gazetesini aldı ve politik yazıları arandı. Lordlar Kamarası'na geri döneceğini düşünüyordu. Daha iyi bilgi sahibi olması gerekecekti.

"Ooo," diye mırıldandı Amelia, gazete sayfasına neredeyse gömülmüştü.

Thomas karısına baktı. "Ne?"

Amelia eliyle ona dur işareti yaptı. "Senin ilgileneceğin bir şey değil. Ah!"

"Şimdi ne var ?"

Bu sefer Amelia onu tamamen duymazdan geldi.

Thomas gazetesine geri döndü, ama daha ancak üç cümle okumuştu ki Amelia çığlık attı.

"Ne *oldu*?" diye sordu Thomas.

Amelia dedikodu gazetesini havada sallıyordu. "Biz varız! Biz varız!"

"Bir bakayım," dedi Thomas, gazeteyi onun elinden kaparak. Gazeteye baktı ve okudu:

Wyndham'dan Cavendish'e oradan Crowland'e...

Bu Yazar eski Leydi Amelia Willoughby'yle evlenen beyi doğru şekilde tanımlayan özellikleri vurgulamaya çalışıyor. Ve aslında, unvansız geçen beş yılın ardından, kuşkusuz yeni kont Bay Shakespeare'in ağzının payını verecektir. Bir unvanı, mülkü ve yılda otuz bin sterlin gelire sahip bir

centilmen olmanın, kesinlikle sadece bay olmaktan daha tatlı olduğuna eminim.

Kuşkusuz yeni Leydi Crowland da bunu kabul edecektir. Ya da edecek midir? Bir zamanlar Wyndham olan kişiyle uzun süren nişanlılık dönemine rağmen, kendi adına neredeyse meteliği olmayan bir centilmenle evlendi.

Eğer bu bir aşk evliliği değilse, Bu Yazar tüy kalemini yemeye hazır...

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET GAZETESİ, 4 ŞUBAT 1824